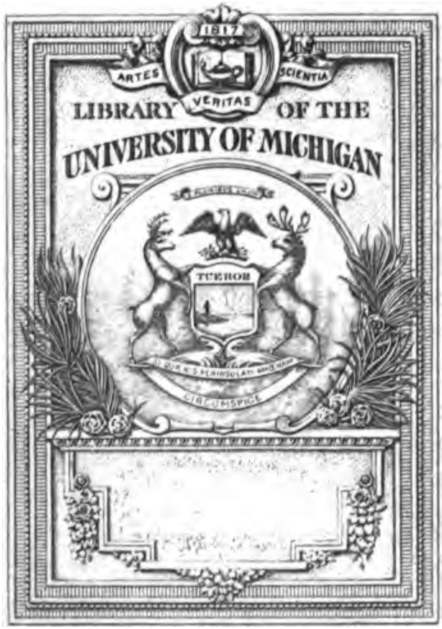

[redacted] in Germany

CORPUS SCRIPTORUM EROTICORUM GRAECORUM.

EDIDIT

FRANCISCUS PASSOW.

VOL. I.

PARTHENII EROTICA

ACCESSERUNT DIOGENIS ANTONII ET IAMBLICHI EXCERPTA.

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCXXIV.

IN COMMISSIS C. H. F. HARTMANNI.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ.

PARTHENII NICÆENSIS
AMATORIÆ NARRATIONES.

AD FIDEM CODICIS PALATINI
RECENSUIT
FRANCISCUS PASSOW.

ACCESSERUNT DIOGENIS ANTONII ET
IAMBLICHI EXCERPTA.

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCCXXIV.

IN COMMISSIS C. H. F. HARTMANNI.

BERICHT

über die in meinem Verlage erscheinende

Auswahl griechischer Autoren

mit kritischen Noten

vorzüglich zum Schulgebrauch.

Das Studium der alten classischen Literatur hat in unsern Zeiten so viel Freunde gewonnen und sich so weit verbreitet, dass das Bedürfniss guter Ausgaben von den vorzüglichsten alten Schriftstellern immer mehr Befriedigung heischt. Besonders ist dies in Ansehung der griechischen Autoren der Fall, welche, wie für die Römer, so auch für andre europäische Völker, Muster des guten Geschmacks und Quellen der gründlichen Gelehrsamkeit geworden sind und wohl auch immerfort bleiben werden, wenn nicht etwa ein feindliches Geschick das Menschengeschlecht in die alte Barbarei zurückwirft. Der Unterzeichnete glaubt daher ein verdienstliches Werk zu unternehmen, wenn er seine Officin dazu benutzt, von den Schriften der vorzüglichsten griechischen Autoren eine gleichförmige, gut in die Augen fallende, mit kritischen Anmerkungen versehene und von allen, die nicht ganz unbemittelt sind, leicht anzuschaffende Ausgabe zu veranstalten.

Von dieser Auswahl sind bereits erschienen und versandt, nämlich ausser *Script. Erotic. Graec.* Vol. I.

Aeschinis Orationes. Cum brevi annotatione critica edidit *Guil. Dindorfius.* Charta impr. 10 gr. Charta angl. 16 gr.

Homeri Carmina ad optimorum librorum fidem expressa curante *Guil. Dindorfio.* Vol. I. Ilias. Charta impr. 18 gr. Charta angl. 1 Rthlr. 8 gr.

Homeri Carmina ad optimorum librorum fidem expressa curante *Guil. Dindorfio.* Vol. II. Odyssea. Charta impr. 18 gr. Charta angl. 1 Rthlr. 8 gr.

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo. Cum brevi annotatione critica edidit *Ludovicus Dindorfius.* Charta impr. 1 Rthlr. Charta angl. 1 Rthlr. 20 gr.

Xenophontis Expeditio Cyri. Cum brevi annotatione critica edidit *Ludovicus Dindorfius.* Charta impr. 10 gr. Charta angl. 16 gr.

Xenophontis Historia Graeca. Cum brevi annotatione critica et Ms. Victoriani varietatibus edidit *Ludovicus Dindorfius.* Charta impr. 12 gr. Charta angl. 18 gr.

Xenophontis Institutio Cyri. Cum brevi annotatione critica edidit *Ludovicus Dindorfius*. Charta impr. 12 gr.
Charta angl. 18 gr.

Xenophontis Memorabilia. Cum Ms. Victoriani varietatibus edidit *Guil. Dindorfius*. Charta impr. 8 gr.
Charta angl. 14 gr.

Xenophontis Scripta minora. Cum brevi annotatione critica edidit *Ludovicus Dindorfius*.
Charta impr. 12 gr. Charta angl. 18 gr.

Möchte es dem Scharfblick der geehrten Herren Schuldirectoren, so wie allen Freunden und Beförderern der philologischen Literatur nicht entgehen, dass in so kurzer Zeit, in welcher dies Unternehmen ins Leben trat, sich ein Verein von eben so achtbaren als erfahrnen Männern, zum Theil unaufgefordert, bewogen fühlte, Antheil an der Bearbeitung dieser neuen Auswahl zu nehmen, die an Gediegenheit, Correctheit, Wohlfeilheit und typographischer Ausstattung nichts zu wünschen übrig lässt. Für den Werth und die Brauchbarkeit dieser Ausgaben bürgen übrigens die Namen der nachstehenden gelehrten Herren Herausgeber, die ich für meine Unternehmung gewonnen, wovon ich einstweilen folgende nenne, welche entweder schon etwas geliefert, oder in kurzem noch liefern werden.

Hr. Dr. Baumgarten-Crusius, Conrect an der Kreuzschule in Dresden.
— Beier, Professor in Leipzig.
— Dr. Daehne, Lehrer an der Stiftsschule in Zeitz.
— Ludwig Dindorf in Leipzig.
— Wilh. Dindorf in Leipzig.
— Gernhard, Consistorialrath und Dir. d. Gym. in Weimar.
— Dr. Jahn, Adjunct an der Landesschule in Grimma.
— Kreyssig, Professor an der Landesschule in Meissen.

Hr. Matthiae, Kirchenrath und Dir. d. Gymn. in Altenburg.
— Meineke, Director d. Gymnasiums in Danzig.
— Passow, Prof. in Breslau.
— Reisig, Professor in Halle.
— Schäfer, Prof. in Leipzig.
— Spitzner, Director d. Gymnasiums in Wittenberg.
— Dr. Weber, Professor des Gymnasiums in Weimar.
— Weichert, erster Professor u. Rector der Landesschule in Grimma.

Unter der Presse befinden sich:

1. Aristophanes. II Tomi. — 2. Bucolici Graeci. — 3. Corpus scriptorum eroticorum Graecorum. Vol. II. — 4. Demosthenis Orationes. — 5. Euripidis Tragoediae. — 6. Plutarchi vitae.

Leipzig, im Oct. 1824.

B. G. Teubner.

ANKÜNDIGUNG.

Die günstige Aufnahme, die meine kürzlich begonnene Verlags-Unternehmung in Betreff einer

Auswahl griechischer Autoren

in jeder Hinsicht gefunden, hat von mehrern Seiten her durch achtbare und erfahrne Schulmänner den Wunsch laut werden lassen, neben derselben auch eine

Auswahl

der gelesensten römischen Autoren

erscheinen zu lassen. So schwierig nun an und für sich dies Unternehmen wegen obwaltender Concurrenz scheinen möchte, so habe ich mich dennoch dazu bereitwillig finden lassen. Plan und Anordnung bleiben hier, wie bei den griechischen Schriftstellern. Bei jedem wird ein nach den besten kritischen Hülfsmitteln berichtigter Text gegeben, und blosse Abdrücke schon vorhandener Ausgaben, wie es bei dergleichen Sammlungen oft der Fall ist, sind aus dieser Auswahl ganz entfernt. Hinter jedem Bande folgen übrigens von dem jedesmaligen Herausgeber entweder kurze kritische Bemerkungen zu schwierigen Stellen, oder auch ein fortlaufender, kurzer kritisch-exegetischer Commentar. Für den Werth dieser Noten und der Textrevision bürgen die Namen der gelehrten Herren Herausgeber. Von meiner Seite ist alles gethan, diese Ausgaben durch strengste Correctheit, reinen und geschmackvollen Druck zu empfehlen und durch den billigsten Preis ihren Ankauf zu erleichtern.

Es sind auch hievon, gleich den griechischen Autoren, zwei Ausgaben auf verschiedenen Papieren, die eine auf Englischem, die andre auf Druckpapier veranstaltet. Ueberdies bewillige ich Schulmännern, welche ihren Bedarf in Parthieen direct von mir beziehen, eine angemessene Provision.

Wenn übrigens die einzelnen Bände nicht so rasch auf einander folgen, als mancher wünscht, so bitte ich zu bedenken, dass eine jedesmalige Textrevision mehr Zeit verlangt, als der blosse Abdruck eines schon vorhandenen Textes. Auch verlangt die Sorgfalt, die ich auf Correctur und Druck verwenden lasse, mehr Zeit und Mühe, weil von vielen Werken die einzelnen Bogen zur Revision an ihre in der Ferne lebenden Verfasser gehen. Die Ausgaben selbst

können durch diese kleine Verzögerung nur gewinnen, und man mag mich deswegen lieber tadeln, als dass man mir den Vorwurf der Eilfertigkeit und des Leichtsinns mache.

Von dieser **Auswahl** sind bereits erschienen und versandt, nämlich:

Eutropii Breviarium historiae Romanae. Editionem curavit *Detl. C. G. Baumgarten-Crusius.*
Charta impr. 3 gr. Charta angl. 6 gr.

Q. Horatii Flacci Opera omnia. Ad optimorum librorum fidem recensuit et annotationibus instruxit *J. C. Jahn.*
Charta impr. 10 gr. Charta angl. 16 gr.

P. Ovidii Nasonis Opera omnia. Editionem curavit, brevem annotationem criticam adiecit *Detl. C. G. Baumgarten-Crusius.* Tom. I. Charta impr. 10 gr. Charta angl. 16 gr.
— — Tom. II. Charta impr. 10 gr. Charta angl. 16 gr.

Unter der Presse befinden sich:

Tibulli, Albii, carmina emendatius edita ab *Carolo Reisigio Thuringo.*

P. Virgilii Maronis Opera omnia. Recensuit et annotatione critica instruxit *I. C. Jahn.*

Nächstens erscheinen:

1. C. Julii Caesaris Commentarii. Cum brevi annotatione critica edidit *I. C. Daehne.*
2. Cornelii Nepotis vitae excellentium imperatorum. Recensuit et annotationibus instruxit *I. C. Daehne.*
3. Q. Curtius Rufus. Recensuit et annotationibus instruxit *C. A. Kreyssig.*
4. T. Livii Patavini Opera. Cum brevi annotatione critica edidit *Detl. C. G. Baumgarten-Crusius.*
5. Silii Italici quae supersunt. Cum brevi annotatione edidit *Aug. Weichert.*

☞ Den Debit für den Buchhandel habe ich Herrn C. H. F. **Hartmann** allhier ausschliesslich übertragen; doch kann auch ich den Herren Buchhändlern bei directer Beziehung in **Parthieen von mindestens 25 Exemplaren** gegen baare Zahlung angemessene Vortheile gestatten.

Leipzig, im Oct. 1824.

B. G. Teubner.

Scriptorum eroticorum Graecorum syllogen ab amatoriis Parthenii Nicaeensis narrationibus auspicatus non praestantiae cuiusdam praeiudicium, sed certiorem temporum rationem sequutus sum, eadem quantum quidem fieri poterit duce in reliquis usurus auctoribus, quorum aetas, qua quisque floruerit, aliquanto minus nobis cognita atque explorata.

Parthenium, Augustei saeculi scriptorem, Cornelii Galli amicum, Virgilii in Graecis praeceptorem, et ipsum haud exigua poeseos laude excelluisse constat: in nostram aetatem nihil eius perduravit nisi libellus, quem iterum edendum curavi, ἐρωτικῶν παθημάτων, ab auctore, siquidem epistolae ad Gallum praemissae fides habenda, privatis amici usibus, non posteritati destinatus, attamen ut eleganti narrationum brevitate, ita varia eruditione tum mythologica, tum litteraria commendabilis. Hunc in codice Palatino repertum primus edidit Ianus Cornarius, medicus Cycnaeensis, Basileae apud Frobenium, a. MDXXXI, forma octuplicatorum minorum. Graeca in principe editione vitiis obsita haud paucis in locis emendavit Thomas Galeus in scriptoribus historiae poeticae, qui Parisiis a. MDCLXXV. prodiere: post longum temporis intervallum sequutus est Lucas Legrandius, cuius recensioni, Gottingae a. MDCCXCVIII. evulgatae, observationes quasdam inter legendum sibi oblatas subiecit Chr. G. Heynius. Ceterae quotquot exstant editiones priorum mendas aut propagarunt aut novis auxerunt, quam ob

causam nullam omnino earum feci mentionem. Maxime vero salutarem et certissimam medicinam misere afflicto Parthenii corpusculo paravit Frid. Iac. Bastius: quum enim intelligeret, ingenii vires, quibus unice freti ad emaculandum scriptoris textum accesserant editores post Cornarium omnes, omnibus naevis tollendis haudquaquam sufficere, unum illum quem novimus Parthenii codicem, ex quo princeps editio fluxerat, ab initio Palatinum, tum Romam, inde Parisios delatum, iam penatibus Heidelbergensibus feliciter restitutum, Frid. Wilkenio iudice saeculo decimo exaratum, denuo accurate contulit et lectiones ex eo excerptas, doctissimis animadversionibus intersitis, in epistola critica ad Io. Franc. Boissonadum primum Parisiis a. MDCCCV. Francogallice, paulo post novis accessionibus locupletatam Lipsiae a. MDCCCIX. Latine evulgavit. Hunc igitur librum manuscriptum recensionis meae fundamentum feci, a quo non nisi in locis manifeste corruptis recederem: quoties vero ab hoc subsidio me destitutum sentirem, ad Cornarianam editionem, e bibliotheca Regia Dresdensi mihi suppeditatam, confugi. Haud enim ubique eadem diligentia versatus est Bastius, et quod maxime dolendum, in ipsis poetarum fragmentis, altissima vitiorum sorde obrutis, saepiuscule nobis invidit auxilia Palatina: quae vero enotavit e codice, ea in editionem meam, ne quid desideraretur, transtuli omnia. Praeterea penes me est exemplar Gottingense, cuius margini haud pauca adleverat docta I. G. Schneideri manus: ex his quae potiora videbantur selegi.

Parthenio comites feci Antonium Diogenem et Iamblichum, Syrum fabulatorem, Chalcidensi philosopho aliquot saeculis antiquiorem, sive ut rectius dicam excerpta, a Photio in Biblioth. cod. XCIV. et CLXVI. ex deperditis eorum operibus eroticis non ineleganter confecta. In utroque recensendo multum mihi profuit egregia Imm. Bekkeri humanitas: nam quum virum do-

ctissimum in Photio edendo occupatum scirem, per litteras eum de Diogene et Iamblicho adii, variasque in utrumque impetravi lectiones ab ipso in itineribus per Italiam et Galliam e Photii codicibus enotatas, inter quos eminet Venetus Bessarioneus: de hoc igitur libro intelligendi sunt loci, ubi simpliciter codicem laudavi, de editione Photii Rothomagensi a. MDCLIII. ubi nihil praeterea addens de editione loquutus sum. Addiderat Bekkerus Photii sui typis describi coepti plagulas eas, quae Iamblichum complectuntur, nec mea segnitie, sed novae recensionis excellentia effectum est, ut nihil fere mihi relictum viderem praeter fidam textus Bekkerani repetitionem. Iamblicho fragmenta in Suidae lexico servata subiungere placuit, quia collectio eorum a CHARDONO DE LA ROCHETTE instituta neque omnia comprehendit, neque iis, quae comprehendit, sedes in integro Babyloniconum opere olim occupatas recte ubique assignasse mihi visus est Chardonus.

Qua in re satis lubrica quis nostrum altero verius iudicaverit, discerni quidem nunquam poterit, nisi perdito Iamblichi opere reperto et e tenebris retracto: sed eius recuperandi spes nondum prorsus est abiicienda. Iis quidem, ut verum fatear, non nimium tribuo, quae de Hispano quodam Babylonicorum codice in bibliotheca Scoriaca delitescente et adeo de editionibus totius operis, ab Aloysio Alamanno, Godofredo Iungermanno, Gilberto Gaulmino praeparatis e Pauli Colomesii opusculis retulit Io. Alb. Fabricius, Bibl. Graec. T. VIII. p. 153. ed. Harl. Tanto magis animum meum ad se advertit epistola Io. STEPH. BERNARDI, medici et philologi, Amstelodami d. XIV. Novembr. MDCCLII. ad Io. Iac. Reiskium data, in qua haec leguntur: *Ex Meibomii codicibus mss., qui hac aestate sub hastam venerunt Hagae Comitum, optima pars in cl. Burmanni bibliothecam transiit: nactus enim est Thucydidis codicem perantiquum et a nemine adhuc collatum cum editis*

exemplaribus, *et* IAMBLICHI BABYLONICA GRAECE NONDUM VULGATA. (v. Reiskii vita ab ipso descripta, p. 467.) Sed haec lux ut ex insperato effulsit, ita rursus est extincta: nemo postea de codice Iamblichi quicquam aut conspexit aut audivit, cui quid factum sit videant docti Batavi, Lennepii, Heusdii, Bakii, Reuvensii, Mahnii et quibus praeterea antiquitas curae est cordique.

Iam si qui sunt qui pluribus de amatoriarum apud Graecos narrationum origine, indole ac natura deque singulorum scriptorum eroticorum ingenio edoceri cupiant, adeant isti praeter Huetii librum de origine fabularum Romanensium Mansonis opuscula varii argumenti, T. II. Struvii disputationes et orationes, p. 257. sq. et Chardoni de la Rochette miscellanea critica et philologica, T. I. et II., haec Francogallice, illa vernacule scripta, imprimis vero doctissimum Io. Dunlopii opus, *the history of fiction*, a. MDCCCXVI. Edinburgi iterum typis mandatum.

Ceterum brevi Parthenium excipiet XENOPHON EPHESIUS: succedent Longus, Heliodorus, Achilles Tatius, Charito, Alciphro, Aristaenetus cum Aeliani epistolis: de Eumathio, Theodoro Prodromo, Niceta Eugeniano, Constantino Manasse nunc nihil promittimus: desiderantibus suo tempore haud deerunt studia nostra.

Vratislaviae, d. XVIII Octobri MDCCCXXIV.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Παρθένιος Κορνηλίῳ Γάλλῳ χαίρειν.

Μάλιστά σοι δοκῶν ἁρμόττειν, Κορνήλιε Γάλλε, τὴν ἄθροισιν τῶν ἐρωτικῶν παθημάτων ἀναλεξάμενος ὡς ὅτι μάλιστα ἐν βραχυτάτοις ἀπέσταλκα. Τὰ γὰρ παρά τισι τῶν ποιητῶν κείμενα, τούτων μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένων, κατανοήσεις ἐκ τῶνδε τὰ πλεῖστα, αὐτῷ τε σοὶ παρέσται εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν τὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἁρμόδια διὰ τὸ μὴ παρεῖναι τὸ περιττὸν αὐτοῖς, ὃ δὴ σὺ ἂν μετέρχῃ, χεῖρον περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης· οἱονεὶ γὰρ ὑπομνηματίων τρόπον αὐτὰ συνελεξάμεθα, καὶ σοὶ νυνὶ τὴν χρῆσιν ὁμοίαν, ὡς ἔοικε, παρέξεται.

Περὶ Λύρκου ά.

Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καύνῳ.

Ἁρπασθείσης Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ὑπὸ λῃστῶν, ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἴναχος μαστῆράς τε καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνέως, ὃς μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμὼν καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιωθεὶς, τέλος, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἀπεῖπε τῷ καμάτῳ· καὶ εἰς μὲν Ἄργος, δεδοικὼς τὸν Ἴναχον, οὐ μάλα τι κατῄει, ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰγιαλὸν γαμεῖ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Εἰλεβίην· ἔφασαν γὰρ τὴν κόρην, ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον, εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν· ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων, γαμβρὸν εἶχεν. Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὡς τῷ Λύρκῳ παῖδες

οὐκ ἐγίγνοντο, ἦλθεν εἰς Διδυμέως, χρησόμενος περὶ γονῆς
τέκνων· καὶ αὐτῷ θεσπίζει ὁ θεὸς, παῖδας φύσειν, ᾗ ἂν ἐκ τοῦ
ναοῦ χωρισθεὶς πρώτῃ συγγένηται· ὁ δὲ μάλα γεγηθὼς ἠπεί-
γετο πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῷ χωρή-
3 σειν τὸ μαντεῖον. Ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο ἐς Βύβαστον πρὸς
Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκεῖνος αὐτὸν
ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ
μέθῃ παρεῖτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα.
Ταῦτα δὲ ἐποίει προπεπυσμένος τὸ τοῦ χρηστηρίου καὶ βουλό-
μενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας γενέσθαι. Δι' ἔριδος μέντοι ἐγέ-
νοντο Ῥοιώ τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μι-
χθείη τῷ ξένῳ· τοσοῦτος ἀμφοτέρας κατέσχε πόθος· Λύρκος
δὲ ἐπιγνοὺς τῇ ὑστεραίᾳ οἷα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν ὁρῶν
συγκατακεκλιμένην, ἐδυσφόρει τε καὶ πολλὰ κατεμέμφετο τὸν
Στάφυλον, ὡς ἀπατεῶνα γενόμενον αὐτοῦ· ὕστερον δὲ, μηδὲν
ἔχων ὅ τι ποιῇ, περιελόμενος τὴν ζώνην, δίδωσι τῇ κόρῃ, κε-
λεύων ἡβήσαντι τῷ παιδὶ φυλάττειν, ὅπως ἔχῃ γνώρισμα, ὁπότ'
ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευ-
4 σεν. Αἰγιαλὸς δὲ ὡς ᾔσθετο τά τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν
Ἡμιθέαν, ἤλαυνεν τῆς γῆς αὐτόν. Ἔνθα δὴ μάχη συνεχὴς ἦν
τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένοις καὶ τοῖς τὰ Αἰγιαλοῦ φρο-
νοῦσι· μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγίγνετο Εἰλεβίη· οὐ γὰρ ἀπεῖπεν
τὸν Λύρκον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ Ἡμιθέας καὶ Λύρ-
κου, Βάσιλος αὐτῷ ὄνομα, ἦλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν
γνωρίσας ὁ Λύρκος, ἤδη γηραιὸς ὢν, ἡγεμόνα καθίστησι τῶν
σφετέρων λαῶν.

Περὶ Πολυμήλης β'.

Ἱστορεῖ Φιλητᾶς Ἑρμῇ.

Ὀδυσσεὺς ἀλώμενος περὶ Σικελίαν καὶ τὴν Τυῤῥηνῶν καὶ
τὴν Σικελῶν θάλασσαν, ἀφίκετο πρὸς Αἴολον καὶ Μελιγουνίδα
νῆσον, ὃς αὐτὸν κατὰ κλέος σοφίας τεθηπὼς ἐν πολλῇ φροντίδι
εἶχεν· τὰ περὶ Τροίας ἅλωσιν καὶ ὃν τρόπον αὐτοῖς ἐσκεδά-
σθησαν αἱ νῆες κομιζομένοις ἀπὸ τῆς Ἰλίου διεπυνθάνετο,
2 ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε. Τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ
μονὴ ἡδομένῳ. Πολυμήλη γὰρ, τῶν Αἰολίδων τις, ἐρασθεῖσα

αὐτοῦ κρύφα συνῆν. Ὡς δὲ τοὺς ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους
παραλαβὼν ἀπέπλευσεν, ἡ κόρη φωρᾶταί τινα τῶν Τρωϊκῶν
λαφύρων ἔχουσα καὶ τούτοις μετὰ πολλῶν δακρύων ἐναλιν-
δουμένη. Ἔνθα ὁ Αἴολος τὸν μὲν Ὀδυσσέα, καίπερ οὐ παρόν- 3
τα, ἐκάκισεν, τὴν δὲ Πολυμήλην ἐν νῷ ἔσχεν τίσασθαι. Ἔτυχεν
δὲ αὐτῆς ἠρασμένος ὁ ἀδελφὸς Διώρης, ὃς αὐτὴν παραιτεῖταί
τε καὶ πείθει τὸν πατέρα αὐτῷ συνοικίσαι.

Περὶ Εὐΐππης γ'.

Ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ.

Οὐ μόνον δὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Αἴολον ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ
μετὰ τὴν ἄλην, ὡς τοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν, εἰς Ἤπειρον
ἐλθὼν χρηστηρίων τινῶν ἕνεκα, τὴν Τυρίμμα θυγατέρα ἔφθει-
ρεν Εὐΐππην, ὃς αὐτὸν οἰκείως τε ὑπεδέξατο καὶ μετὰ πάσης
προθυμίας ἐξένιζε. Παῖς δὲ αὐτῷ γίγνεται ἐκ ταύτης Εὐρύα-
λος. Τοῦτον ἡ μήτηρ, ἐπεὶ εἰς ἥβην ἦλθεν, ἀποπέμπεται εἰς 2
Ἰθάκην, συμβόλαιά τινα δοῦσα ἐν δέλτῳ κατεσφραγισμένα.
Τοῦ δὲ Ὀδυσσέως κατὰ τύχην τότε μὴ παρόντος, Πηνελόπη
καταμαθοῦσα ταῦτα καὶ ἄλλως δὲ προπεπυσμένη τὸν τῆς
Εὐΐππης ἔρωτα, πείθει τὸν Ὀδυσσέα παραγενόμενον, πρὶν ἢ
γνῶναί τι τούτων ὡς ἔχει, κατακτεῖναι τὸν Εὐρύαλον ὡς ἐπι-
βουλεύοντα αὐτῷ. Καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν διὰ τὸ μὴ ἐγκρατὴς 3
φῦναι, μηδὲ ἄλλως ἐπιεικὴς, αὐτόχειρ τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ
οὐ μετὰ πολὺν χρόνον ἢ τόδε ἀπεργάσασθαι πρὸς τῆς αὐτὸς αὑ-
τοῦ γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος ἐτελεύτησεν.

Περὶ Οἰνώνης δ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν καὶ Κεφάλων ὁ
Γεργίθιος ἐν Τρωϊκοῖς.

Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου βουκολῶν κατὰ τὴν Ἴδην ἠράσθη
τῆς Κεβρῆνος θυγατρὸς Οἰνώνης· λέγεται δὲ ταύτην ἔκ του
θεῶν κατεχομένην θεσπίζειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως
δὲ ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. Ὁ οὖν Ἀλέξαν- 2
δρος αὐτὴν ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἴδην, ὅπου
αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ φιλοφρονούμε-
νος ... μηδαμὰ προλείψειν, ἐν περισσοτέρᾳ τε τιμῇ ἄξειν ἢ

δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν, εἰς τὸ παρὸν ὡς δὴ πάνυ αὐτῆς ἐρῴη·
χρόνον μέντοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν εἰς τὴν
Εὐρώπην περαιωθήσεται, κἀκεῖ πτοηθεὶς ἐπὶ γυναικὶ ξένῃ
πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκείοις· ἐξηγεῖτο δὲ, ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν
τῷ πολέμῳ τρωθῆναι, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἷός τε ἔσται ὑγιῆ
ποιῆσαι ἢ αὐτή· ἑκάστοτε δὲ ἐπιλεγομένης αὐτῆς, ἐκεῖνος οὐκ
3 εἴα μεμνῆσθαι. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐπειδὴ Ἑλένην ἔγημεν,
ἡ μὲν Οἰνώνη μεμφομένη τῶν πραχθέντων τὸν Ἀλέξανδρον εἰς
Κεβρῆνα, ὅθεν περ ἦν γένος, ἀπεχώρησεν· ὁ δὲ, παρήκοντος
ἤδη τοῦ πολέμου, διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ τιτρώσκεται. Ἐν
νῷ δὲ λαβὼν τὸ τῆς Οἰνώνης ἔπος, ὅτε ἔφατο αὐτὸν πρὸς αὐ-
τῆς μόνης οἷόν τε εἶναι ἰαθῆναι, κήρυκα πέμπει δεησόμενον,
ὅπως ἐπειχθεῖσα ἀκέσηταί τε αὐτὸν καὶ τῶν παροιχομένων λή-
θην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησίν γε ἀφικομένων· ἡ
δὲ αὐθαδέστερον ἀπεκρίνατο, ὡς χρὴ παρ' Ἑλένην αὐτὸν ἰέ-
ναι, κἀκείνης δεῖσθαι· αὐτὴ δὲ μάλιστα ἠπείγετο, ἔνθα δὴ ἐπέ-
4 πυστο κεῖσθαι αὐτόν. Τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα παρὰ τῆς
Οἰνώνης θᾶττον ἀπαγγείλαντος, ἀθυμήσας ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέ-
πνευσεν· Οἰνώνη δὲ, ἐπεὶ νέκυν ἤδη κατὰ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα
εἶδεν, ἀνῴμωξέν τε καὶ πολλὰ κατολοφυραμένη διεχρήσατο
ἑαυτήν.

Περὶ Λευκίππου ε.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ.

Λεύκιππος δὲ, Ξανθίου παῖς, γένος τῶν ἀπὸ Βελλεροφόν-
του, διαφέρων ἰσχύϊ μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν, ἤσκει τὰ πολε-
μικά. Διὸ πολὺς ἦν λόγος περὶ αὐτοῦ παρά τε Λυκίοις καὶ
τοῖς προσεχέσι τούτοις, ἅτε δὴ ἀγομένοις καὶ πᾶν ὁτιοῦν δυς-
2 χερὲς πάσχουσιν. Οὗτος κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης εἰς ἔρωτα ἀφι-
κόμενος τῆς ἀδελφῆς, τέως μὲν ἐκαρτέρει, οἰόμενος ῥᾷστα
ἀπαλλάξασθαι τῆς νόσου· ἐπεὶ μέντοι χρόνου διαγενομένου
οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἐλώφα τὸ πάθος, ἀνακοινοῦται τῇ μητρὶ καὶ
πολλὰ καθικέτευε, μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον· εἰ γὰρ
αὐτῷ μὴ συνεργήσειεν, ἀποσφάξειν αὐτὸν ἠπείλει. Τῆς δὲ
παραχρῆμα τὴν ἐπιθυμίαν φαμένης τελέσειν, ῥᾴων ἤδη γέ-
γονεν· ἀνακαλεσαμένη δὲ τὴν κόρην συγκατακλίνει τἀδελ-

φῷ, κἀκ τούτου συνῆσαν οὐ μάλα τινὰ δεδοικότες, ἕως τις ἐξαγγέλλει τῷ κατηγγυημένῳ τὴν κόρην μνηστῆρι. Ὁ δὲ 3
τόν τε αὐτοῦ πατέρα παραλαβὼν καί τινας τῶν προσηκόντων, πρόσεισι τῷ Ξανθίῳ καὶ τὴν πρᾶξιν καταμηνύει, μὴ δηλῶν τοὔνομα τοῦ Λευκίππου. Ξάνθιος δὲ δυσφορῶν ἐπὶ τοῖς προσηγγελμένοις πολλὴν σπουδὴν ἐτίθετο φωράσαι τὸν φθορέα, καὶ διεκελεύσατο τῷ μηνυτῇ, ὁπότε ἴδοι συνόντας, αὐτῷ δηλῶσαι· τοῦ δὲ ἑτοίμως ὑπακούσαντος καὶ αὐτίκα τὸν πρεσβύτην ἐπαγομένου τῷ θαλάμῳ, ἡ παῖς, αἰφνιδίου ψόφου γενηθέντος, ἵετο διὰ θυρῶν, οἰομένη λήσεσθαι τὸν ἐπιόντα· καὶ αὐτὴν ὁ πατὴρ ὑπολαβὼν εἶναι τὸν φθορέα πατάξας μαχαίρᾳ καταβάλλει. Τῆς δὲ περιωδύνου γενομένης καὶ ἀνακραγούσης, ὁ Λεύκιππος ἐπαμύνων αὐτῇ καὶ διὰ τὸ ἐκπεπλῆχθαι μὴ προϊδόμενος ὅστις ἦν, κατακτείνει τὸν πατέρα. Δι' ἣν αἰ- 4
τίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν, Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἡγήσατο, κἀκεῖθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἐφεσίαν ἀφίκετο, ἔνθα χωρίον ᾤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν. Τοῦ δὲ Λευκίππου τούτου λέγεται τὴν Μανδρο- 5
λύτου θυγατέρα Λευκοφρύην ἐρασθεῖσαν προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὧν ἐτύγχανεν ἡγούμενος ὁ Λεύκιππος, ἑλομένων αὐτὸν κατὰ θεοπρόπιον τῶν δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπ' Ἀδμήτου.

Περὶ Παλλήνης ς'.

Ἱστορεῖ Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς.

Λέγεται καὶ Σίθονα, τὸν Ὀδομάντων βασιλέα, γεννῆσαι θυγατέρα Παλλήνην, καλήν τε καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλεῖστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θρᾴκης, ἀλλὰ καὶ ἔτι πρόσωθέν τινας, ἀπό τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Ταναΐδος ποταμοῦ κατῳκημένων· τὸν δὲ Σίθονα πρῶτον μὲν κελεύειν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἰέναι τὴν κόρην ἔχοντα, εἰ δὲ ἥττων φανείη, τεθνάναι, τούτῳ τε τῷ τρόπῳ πάνυ συχνοὺς ἀνῃρήκει. Μετὰ 2
δὲ, ὡς αὐτόν τε ἡ πλείων ἰσχὺς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἁρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφιγμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλεῖτον, ἐκέλευεν, ἆθλον προκειμένου τῆς κόρης, ἀλλή-

λοις διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον
3 τήν τε βασιλείαν καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. Τῆς δὲ ἀφωρισμένης
ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἐρῶσα τοῦ Κλείτου,
πάνυ ὀῤῥώδει περὶ αὐτοῦ· καὶ σημῆναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὶ
τῶν ἀμφ' αὐτὸν, δάκρυα δὲ πολλὰ ἐχεῖτο τῶν παρειῶν αὐτῆς,
ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς πρεσβύτης ἀναπυνθανόμενος καὶ ἐπι-
γνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαῤῥεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ᾗ βούλε-
ται, ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρήσοντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρ-
χεται τὸν ἡνίοχον τοῦ Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολὺν ὁμο-
λογήσας, πείθει διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς πε-
4 ρόνας. Ἔνθα δὴ, ὡς ἐς μάχην ἐξῄεσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας
ἐπὶ τὸν Κλεῖτον, καὶ οἱ τροχοὶ περιεῤῥύησαν αὐτῷ τῶν ἁρμά-
των καὶ οὕτως πεσόντα αὐτὸν ἐπιδραμὼν ὁ Κλεῖτος ἀναιρεῖ.
Αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τόν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς
θυγατρὸς, μάλα μεγάλην πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαν-
τα, ᾤετο συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. Φαντάσματος δὲ
θείου γενομένου καὶ ἐξαπιναίως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ
καταῤῥαγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρεσάμενος τὸν παρόν-
τα Θρᾳκῶν ὅμιλον, ἀφίησι τῷ Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Περὶ Ἱππαρίνου ζ.

Ἱστορεῖ Φανίας ὁ Ἐρέσιος.

Ἐν δὲ τῇ Ἰταλῇ Ἡρακλείᾳ παιδὸς διαφόρου τὴν ὄψιν, Ἱπ-
παρῖνος ἦν αὐτῷ ὄνομα, τῶν πάνυ δοκίμων, Ἀντιλέων ἠράσθη·
ὃς πολλὰ μηχανώμενος οὐδαμῇ δυνατὸς ἦν αὐτὸν ἁρμόσασθαι,
περὶ δὲ γυμνάσια διατρίβοντι πολλὰ τῷ παιδὶ προςρυεὶς ἔφη,
τοσοῦτον αὐτοῦ πόθον ἔχειν, ὥςτε πάντα πόνον ἀνατλῆναι,
2 καὶ ὅ τι ἂν κελεύοι, μηδενὸς αὐτὸν ἁμαρτήσεσθαι. Ὁ δὲ ἄρα
κατειρωνευόμενος προςέταξεν αὐτῷ, ἀπό τινος ἐρυμνοῦ χω-
ρίου, ὃ μάλιστα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράν-
νου, τὸν κώδωνα κατακομίσαι, πειθόμενος μὴ ἄν ποτε τελέσειν
αὐτὸν τόνδε τὸν ἆθλον. Ἀντιλέων δὲ κρύφα τὸ φρούριον ὑπελ-
θὼν καὶ λοχήσας τὸν φύλακα τοῦ κώδωνος κατακαίνει, καὶ
ἐπειδὴ ἀφίκετο πρὸς τὸ μειράκιον, ἐπιτελέσας τὴν ὑπόσχεσιν,
ἐν πολλῇ αὐτῷ εὐνοίᾳ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦδε μάλιστα ἀλλήλους
3 ἐφίλουν. Ἐπεὶ δὲ ὁ τύραννος τῆς ὥρας ὠρέγετο τοῦ παιδὸς

καὶ οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι, δυςανασχετήσας ὁ Ἀντιλέων ἐκείνῳ μὲν παρεκελεύσατο μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύειν, αὐτὸς δὲ οἴκοθεν ἐξιόντα τὸν τύραννον προςδραμὼν ἀνεῖλεν· καὶ τοῦτο δράσας δρόμῳ ἵετο καὶ διέφυγεν ἄν, εἰ μὴ προβάτοις συνδεδεμένοις ἀμφιπεσὼν ἐχειρώθη. Διὸ τῆς πόλεως εἰς τἀρχαῖον ἀποκαταστάσης, ἀμφοτέροις παρὰ τοῖς Ἡρακλεώταις ἐτέθησαν εἰκόνες χαλκαῖ, καὶ νόμος ἐγράφη, μηδένα ἐλαύνειν τοῦ λοιποῦ πρόβατα συνδεδεμένα.

Περὶ Ἡρίππης η΄.

Ἱστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν ά ἱστοριῶν περὶ τούτων, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει, ἀντὶ Ἡρίππης καλῶν Γυθυμίαν, τὸν δὲ βάρβαρον Κανάραν.

Ὅτε δὲ οἱ Γαλάται κατέδραμον τὴν Ἰωνίαν καὶ τὰς πόλεις
ἐπόρθουν, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφορίων ὄντων καὶ συνηθροισμέ-
νων γυναικῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ὃ βραχὺ τῆς πόλεως ἀπέχει, ἀπο-
σπασθέν τι μέρος τοῦ βαρβαρικοῦ διῆλθεν εἰς τὴν Μιλησίαν
καὶ ἐξαπιναίως ἐπιδραμὸν ἀνεῖλεν τὰς γυναῖκας. Ἔνθα δὴ
τὰς μὲν ἐρύσαντο, πολὺ ἀργύριόν τε καὶ χρυσίον ἀντιδόντες,
τινὲς δὲ, τῶν βαρβάρων αὐταῖς οἰκειωθέντων, ἀπήχθησαν, ἐν
δὲ αὐταῖς καὶ Ἡρίππη, γυνὴ Ξάνθου, ἀνδρὸς ἐν Μιλήτῳ πάνυ
δοκίμου γένους τε τοῦ πρώτου, παιδίον ἀπολιποῦσα διετές.
Ταύτης πολὺν πόθον ἔχων ὁ Ξάνθος ἐξηργυρίσατο μέρος τῶν 2
ὑπαργμάτων, καὶ κατασκευασάμενος χρυσοῦς διςχιλίους τὸ
μὲν πρῶτον εἰς Ἰταλίαν ἐπεραιώθη· ἐντεῦθεν δὲ ὑπὸ ἰδιοξένων
τινῶν κομιζόμενος εἰς Μασσαλίαν ἀφικνεῖται κἀκεῖθεν εἰς τὴν
Κελτικήν· καὶ προςελθὼν τῇ οἰκίᾳ, ἔνθα αὐτοῦ συνῆν ἡ γυνὴ
ἀνδρὶ τῶν μάλιστα παρὰ Κελτοῖς δοξαζομένων, ὑποδοχῆς
ἐδεῖτο τυχεῖν. Τῶν δὲ διὰ φιλοξενίαν ἑτοίμως αὐτὸν ὑποδεξα-
μένων, εἰςελθὼν ὁρᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ αὐτὸν ἐκείνη, τὼ χεῖρε
ἀμφιβαλοῦσα, μάλα φιλοφρόνως προςηγάγετο. Παραχρῆμα 3
δὲ τοῦ Κελτοῦ παραγενομένου, διεξῆλθεν αὐτῷ τήν τε ἄλην
τἀνδρὸς ἡ Ἡρίππη, καὶ ὡς αὐτῆς ἕνεκα ἥκοι καὶ λύτρα κατα-
θησόμενος· ὁ δὲ ἠγάσθη τῆς ψυχῆς τὸν Ξάνθον, καὶ αὐτίκα
συνουσίαν ποιησάμενος τῶν μάλιστα προςηκόντων, ἐξένιζεν
αὐτόν· παρατείνοντος δὲ τοῦ πότου, τὴν γυναῖκα συγκατακλί-

νει αὐτῷ καὶ δι' ἑρμηνέως ἐπυνθάνετο, πηλίκην οὐσίαν εἴη
κεκτημένος τὴν σύμπασαν· τοῦ δὲ εἰς ἀριθμὸν χιλίων χρυσῶν
φήσαντος, ὁ βάρβαρος εἰς τέσσαρα μέρη κατανέμειν αὐτὸν ἐκέ-
λευε, καὶ τὰ μὲν τρία ὑπεξαιρεῖσθαι, αὑτῷ, γυναικὶ, παιδίῳ, τὸ
4 δὲ τέταρτον ἀπολείπειν ἄποινα τῆς γυναικός. Ὡς δὲ ἐς κοῖτόν
ποτε ἀπετράπετο, πολλὰ κατεμέμφετο τὸν Ξάνθον ἡ γυνὴ διὰ
τὸ μὴ ἔχοντα τοσοῦτο χρυσίον ὑποσχέσθαι τῷ βαρβάρῳ, κιν-
δυνεύσειν τε αὐτὸν, εἰ μὴ ἐμπεδώσειε τὴν ἐπαγγελίαν· τοῦ δὲ
φήσαντος, ἐν ταῖς κρηπῖσι τῶν παίδων καὶ ἄλλους τινὰς χι-
λίους χρυσοῦς κεκρύφθαι διὰ τὸ μὴ ἐλπίζειν ἐπιεικῆ τινα βάρ-
βαρον καταλήψεσθαι, δεήσειν δὲ πολλῶν λύτρων, ἡ γυνὴ τῇ
ὑστεραίᾳ τῷ Κελτῷ καταμηνύει τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ καὶ παρ-
εκελεύετο κτεῖναι τὸν Ξάνθον, φάσκουσα πολὺ μᾶλλον αἱ-
ρεῖσθαι αὐτὸν τῆς τε πατρίδος καὶ τοῦ παιδίου, τὸν μὲν γὰρ
5 Ξάνθον παντάπασιν ἀποστυγεῖν. Τῷ δὲ ἄρα οὐ πρὸς ἡδονῆς
ἦν τὰ λεχθέντα· ἐν νῷ δὲ εἶχεν αὐτὴν τίσασθαι. Ἐπειδὴ δὲ ὁ
Ξάνθος ἐσπούδαζεν ἀπιέναι, μάλα φιλοφρόνως προὔπεμπεν ὁ
Κελτὸς, ἐπαγόμενος καὶ τὴν Ἡρίππην· ὡς δὲ ἐπὶ τοὺς ὅρους
τῆς Κελτῶν χώρας ἀφίκετο, θυσίαν ὁ βάρβαρος ἔφη τελέσαι
βούλεσθαι πρὶν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων χωρισθῆναι, καὶ κομι-
σθέντος ἱερείου, τὴν Ἡρίππην ἐκέλευεν ἀντιλαβέσθαι· τῆς δὲ
κατασχούσης, ὡς καὶ ἄλλοτε σύνηθες αὐτῇ, ἐπανατεινάμενος
τὸ ξίφος καθικνεῖται καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀφαιρεῖ, τῷ τε
Ξάνθῳ παρεκελεύετο μὴ δυσφορεῖν, ἐξαγγείλας τὴν ἐπιβουλὴν
αὐτῆς, ἐπέτρεπέ τε τὸ χρυσίον ἅπαν κομίζειν αὑτῷ.

Περὶ Πολυκρίτης θ'.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς ά Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν πρὸς τοὺς καιρούς.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μιλήσιοι συνέβησαν σὺν ἐπικούροις καὶ τεῖχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομησάμενοι τήν τε χώραν ἔτεμνον καὶ καθείρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατά τινα δαίμονα ἐν Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἷλεν, ὃς οἰκείαν δύναμιν

ἔχων συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. Πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ 2
διεπέμπετο πρὸς αὐτήν· οὐ γὰρ δή γε θεμιτὸν ἦν, ἱκέτιν οὖσαν
ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι· ἡ δὲ ἕως μέν τινος οὐ προσίετο τοὺς πα-
ραγιγνομένους· ἐπεὶ μέντοι πολὺς ἐνέκειτο, οὐκ ἔφη πεισθήσε-
σθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὀμόσειεν ὑπηρετήσειν αὐτῇ, ὅ τι ἂν βουληθῇ.
Ὁ δὲ Διόγνητος, οὐδὲν ὑποτοπήσας τοιόνδε, μάλα προθύμως
ὤμοσεν Ἄρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ, ὅ τι ἂν προαιρῆται· κατο-
μοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυ-
κρίτη μιμνήσκεται περὶ προδοσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ κα-
θικετεύει αὐτήν τε οἰκτείρειν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως.
Ὁ Διόγνητος ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὑτοῦ καὶ 3
σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὥρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην.
Ἐν νῷ μέντοι λαβὼν τὸ εὔγνωμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ᾿ ἔρωτος
κρατούμενος, ἔδει γάρ, ὡς ἔοικε, καὶ Ναξίοις μεταβολὴν γενέ-
σθαι τῶν παρόντων κακῶν, τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βου-
λευόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ᾿ ὑστεραίᾳ καθωμολογήσατο
προδώσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτὴ μετὰ τρίτην 4
ἡμέραν Θαργήλια ἐπῄει, ἐν ᾗ πολύν τε ἄκρατον εἰςφοροῦνται
καὶ τὰ πλείστου ἄξια καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προ-
διδόναι τὸ χωρίον· καὶ εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθέμενος
εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει] τοῖς ἀδελφοῖς
αὐτῆς, ἐτύγχανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς
ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἥκωσιν· σημεῖον δὲ αὐ-
τοῖς ἀνασχήσειν αὐτὸς ἔφη λαμπτῆρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ
κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοια-
σθῆναι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι
ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, 5
Πολυκλῆς, ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφός, ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγί-
γνετο, εἴτε πεισθείη τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἴτε μή· τέλος δέ, ὡς
ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νὺξ ἐπῆλθεν, ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶ-
σι παραγίγνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων
αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγνητον, ἐςπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν
Μιλησίων, οἱ μέν τινες κατὰ τὴν ἀνεῳγμένην πυλίδα, οἱ δὲ καὶ
τὸ τεῖχος ὑπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γενόμενοι κατέκαινον
τοὺς Μιλησίους· ἔνθα δὴ κατ᾿ ἄγνοιαν ἀποθνήσκει καὶ Διόγνη-
τος. Τῇ δ᾿ ἐπιούσῃ οἱ Νάξιοι πάντες πολὺν πόθον εἶχον θεά- 6

σασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ μὲν τισὶν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, αἷς βαρηθεῖσα ἡ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιῤῥιπτουμένων ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ· φασὶ δέ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι, ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων.

Περὶ Λευκώνης ί.

Ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Κυάνιππος, υἱὸς Φάρακος, μάλα καλῆς παιδὸς εἰς ἐπιθυμίαν Λευκώνης ἐλθών, παρὰ τῶν πατέρων αἰτησάμενος αὐτὴν ἠγάγετο γυναῖκα. Ἦν δὲ φιλοκύνηγος· μεθ' ἡμέραν μὲν ἐπί τε λέοντας καὶ κάπρους ἐφέρετο, νύκτωρ δὲ κατῄει πάνυ κεκμηκὼς πρὸς τὴν κόρην, ὥστε μηδὲ διὰ λόγων ἔσθ'
2 ὅτε γιγνόμενον αὐτῇ ἐς βαθὺν ὕπνον καταφέρεσθαι. Ἡ δ' ἄρα ὑπό τε ἀνίας καὶ ἀλγηδόνων συνεχομένη, ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν σπουδήν τε ἐποιεῖτο κατοπτεῦσαι τὸν Κυάνιππον, ὅ τι ποιῶν ἥδοιτο τῇ κατ' ὄρος διαίτῃ· αὐτίκα δὲ εἰς γόνυ ζωσαμένη κρύφα
3 τῶν θεραπαινίδων εἰς τὴν ὕλην καταδύνει. Αἱ δὲ τοῦ Κυανίππου κύνες ἐδίωκον μὲν ἔλαφον· οὖσαι δὲ οὐ πάνυ κτίλοι, ἅτε δὴ ἐκ πολλοῦ ἠγριωμέναι, ὡς ὠσφρήσαντο τῆς κόρης, ἐπηνέχθησαν αὐτῇ, καὶ μηδενὸς παρόντος, πᾶσαν διεσπάραξαν· καὶ ἡ μὲν διὰ πόθον ἀνδρὸς κουριδίου ταύτῃ τέλος ἔσχε· Κυάνιππος δὲ, ὡς ἐπελθὼν κατελάβετο λελωβημένην τὴν Λευκώνην, μεγάλῳ τε ἄχει ἐπληρώθη, καὶ ἀνακαλεσάμενος τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐκείνην μὲν, πυρὰν νήσας, ἐνέθετο, αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν τὰς κύνας ἐπικατέσφαξε τῇ πυρᾷ, ἔπειτα δὲ πολλὰ ἀποδυρόμενος τὴν παῖδα διεχρήσατο ἑαυτόν.

Περὶ Βυβλίδος ιά.

Ἱστορεῖ Ἀριστόκριτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Καύνου κτίσει.

Περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γάρ φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ ὁδεύσαντα πόῤῥω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπεσι τοῖσδε·

αὐτὰρ ὅ γε προτέρωσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστυ
κτίσσατο, Τραγασίῃ δὲ Κελαινοῦς εἴχετο παιδί,
ἥ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας·
γείνατο δὲ ῥαδαλῇς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι
Βυβλίδα, τῆς ἤτοι ἀέκων ἠράσσατο Καῦνος·
βῆ δὲ πέρην Δίας, φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον
καὶ Κάπρος ὑλιγενὲς καὶ Κάρια ἱρὰ λοετρά·
ἔνθ' ἤτοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἰώνων.
αὐτὴ δὲ γνωτὴ, ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καύνου ὠδύρατο νόστον.

Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδα φασὶν, ἐρασθεῖσαν τοῦ Καύ- 2
νου, λόγους αὐτῷ προςφέρειν καὶ δεῖσθαι μὴ περιιδεῖν αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσαν· ἀποστυγήσαντα δὲ οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέγων κατεχομένην γῆν, ἔνθα κρήνη Ἐχενηΐς, πόλιν τε κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα, ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιεμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν αἰτίαν γεγονέναι Καύνῳ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναψαμένην ἀπό τινος δρυὸς τὴν μίτραν, ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον· λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

ἡ δ' ὅτε δὴ ὀλοοῖο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἵτ' ἐνὶ βήσσῃς
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι μυρίον αἰάζουσιν·
καί ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην
ἀψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνῃ
βεύδεα παρθενικαὶ Μιλησίδες ἐῤῥήξαντο.

Φασὶ δέ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ 3
τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

Περὶ Κάλχου ιβ'.

Λέγεται δὲ καὶ Κίρκης, πρὸς ἣν Ὀδυσσεὺς ἦλθε, Δαύνιόν τινα Κάλχον ἐρασθέντα, τήν τε βασιλείαν ἐπιτρέπειν τὴν Δαυνίων αὐτῇ καὶ ἄλλα πολλὰ μειλίγματα παρέχεσθαι· τὴν δὲ ὑποκαιομένην Ὀδυσσέως, τότε γὰρ ἐτύγχανε παρὼν, ἀποστυγεῖν τε αὐτὸν καὶ κωλύειν ἐπιβαίνειν τῆς νήσου. Ἐπεὶ μέντοι 2
οὐκ ἀνίει φοιτῶν καὶ διὰ στόμα ἔχων τὴν Κίρκην, μάλα ἀχθε-

σθεῖσα ὑπέρχεται αὐτὸν, καὶ αὐτίκα εἰςκαλεσαμένη, τράπεζαν
αὐτῷ παντοδαπῆς θοίνης πλήσασα παρατίθησιν· ἦν δ' ἄρα
φαρμάκων ἀνάπλεω τὰ ἐδέσματα, φαγών τε ὁ Κάλχος εὐθέως
3 παραπλὴξ ἵεται, καὶ αὐτὸν ἤλασεν ἐς συφεούς. Ἐπεὶ μέν-
τοι μετὰ χρόνον Δαύνιος στρατὸς ἐπῄει τῇ νήσῳ ζήτησιν
ποιούμενος τοῦ Κάλχου, μεθίησιν αὐτὸν, πρότερον ὁρκίοις
καταδησαμένη, μὴ ἀφίξεσθαί ποτε εἰς τὴν νῆσον, μήτε μνη-
στείας, μήτε ἄλλου του χάριν.

Περὶ Ἁρπαλύκης ιγ΄.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκὶ καὶ Δεκτάδας.

Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἄργει, γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ
παῖδας, ἄῤῥενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἁρ-
παλύκην, πολύ τι τῶν ἡλίκων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν.
Ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν χρόνον μέν τινα ἐκαρτέρει καὶ πε-
ριῆν τοῦ παθήματος· ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπεῤῥει τὸ
νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν κόρην,
2 λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. Ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ
παρῆν Ἀλάστωρ, εἷς τῶν Νηλειδῶν, ἀξόμενος αὐτὴν, ᾧ κα-
θωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε, πάνυ λαμπροὺς γά-
μους δαίσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων
εἶναι καταθεῖ τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσην ὁδὸν αὐτῶν ἤδη
ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἄργος ἀνα-
3 φανδὸν αὐτῇ ἐμίσγετο. Ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ
πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατα-
κόπτει, καί τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμέ-
νης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, τότε σκευάσασα τὰ
κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθησι τῷ πατρί. Καὶ ταῦτα δράσασα
αὐτὴ μὲν εὐξαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μετα-
βάλλει τὴν ὄψιν εἰς χαλκίδα ὄρνιν· Κλύμενος δὲ, ὡς ἔννοι-
αν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτόν.

Περὶ Ἀνθέως ιδ΄.

Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.

Ἐκ δὲ Ἁλικαρνασσοῦ παῖς Ἀνθεὺς, ἐκ βασιλείου γένους,
ὡμήρευσε παρὰ Φοβίῳ, ἑνὶ τῶν Νηλειδῶν, τότε κρατοῦντι

Μιλησίων. Τούτου Κλεόβοια, ἣν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνή, ἐρασθεῖσα, πολλὰ ἐμηχανᾶτο εἰς τὸ προςαγαγέσθαι τὸν παῖδα. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἀπεωθεῖτο, ποτὲ μὲν φάσκων ὀῤῥωδεῖν, μὴ κατάδηλος γένοιτο, ποτὲ δὲ Δία ξένιον καὶ κοινὴν τράπεζαν προϊσχόμενος, ἡ Κλεόβοια κακῶς φερομένη ἐν νῷ εἶχε τίσασθαι αὐτὸν, ἀνηλεῆ τε καὶ ὑπέραυχον ἀποκαλουμένη. Ἔνθα δὴ, χρόνου προϊόντος, τοῦ μὲν ἔρωτος 2
ἀπηλλάχθαι προςεποιήθη· πέρδικα δὲ τιθασσὸν εἰς βαθὺ φρέαρ κατασοβήσασα, ἐδεῖτο τοῦ Ἀνθέως, ὅπως κατελθὼν ἀνέλοιτο αὐτόν· τοῦ δὲ ἑτοίμως ὑπακούσαντος διὰ τὸ μηδὲν ὑφορᾶσθαι, ἡ Κλεόβοια ἐπισείει στιβαρὸν αὐτῷ πέτρον· καὶ ὃ μὲν παραχρῆμα ἐτεθνήκει· ἡ δὲ ἄρα ἐννοηθεῖσα ὡς δεινὸν ἔργον δεδράκοι, καὶ ἄλλως δὲ καομένη σφοδρῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ἀναρτᾷ ἑαυτήν. Φόβιος μέντοι διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὡς ἐναγὴς παρεχώρησε Φρυγίῳ τῆς ἀρχῆς. Ἔφασαν δέ τινες, 3
οὐ πέρδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρέαρ βεβλῆσθαι, ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖςδε ἐν Ἀπόλλωνι·

παῖς Ἱπποκλῆος Φόβιος Νηληϊάδαο
ἔσται ἰθαιγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων·
τῷ δ' ἄλοχος μνηστὴ δόμον ἵξεται, ἣ ἔτι νύμφης
ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἑλισσομένης,
Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεὺς,
ὅρκι' ὁμηρείης πίστ' ἐπιβωσάμενος,
πρωθήβης, ἔαρος θαλερώτερος· οὐδὲ Μελίσσῳ
Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ
θηλήσει μέγαν υἱὸν, ἀφ' οὗ μέγα χάρμα Κορίνθῳ
ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις·
Ἀνθεὺς Ἑρμείῃ ταχινῷ φίλος, ᾧ ἔπι νύμφη
μαινὰς ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων·
καί ἑ καθαψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι
πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος,
σπονδάς τ' ἐν Φοβίου καὶ ἅλα ξυνεῶνα, θαλάσσῃ
κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψετ' ἀεικὲς ἔπος·
ἡ δ' ὅταν ἀρνῆται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεὺς,
δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον,

μύθοις ἐξαπαφοῦσα· λόγος δέ οἱ ἔσσεται οὗτος·
γαυλός μοι χρύσεος· φρείατος ἐκ μυχάτου
νῦν ὅ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὖσον,
αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ᾤχετ' ἐφυδριάδας·
πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκούω
ῥηϊδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου,
ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης.
ὧδε μὲν ἡ Φοβίου Νηλιάδαο δάμαρ
φθέγξεθ'· ὁ δ' οὐ φρασθεὶς, ἀπὸ μὲν Λελεγήϊον εἷμα
μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς·
αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος
φρείατος· ἡ δ' ἐπί οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνὴ
ἀμφοτέραις χείρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ἐνήσει·
καὶ τόθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος
ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον· ἡ δ' ὑπὸ δειρὴν
ἁψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀΐδην.

Περὶ Δάφνης ιε'.

Ἡ ἱστορία παρὰ Διοδώρῳ τῷ Ἐλαΐτῃ ἐν ἐλεγείαις καὶ Φυλάρχῳ ἐν ιε'.

Περὶ τῆς Ἀμύκλα θυγατρὸς τάδε λέγεται Δάφνης· αὕτη τὸ μὲν ἅπαν εἰς πόλιν οὐ κατῄει, οὐδ' ἀνεμίσγετο ταῖς λοιπαῖς παρθένοις· παρεσκευασμένη δὲ πυκνῶς ἐθήρευεν ἔστιν ὅτε καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ ἐπιφοιτῶσα εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Πελοποννήσου ὄρη· δι' ἣν αἰτίαν μάλα καταθύμιος ἦν Ἀρτέμι-
2 δι, καὶ αὐτὴν εὔστοχα βάλλειν ἐποίει. Ταύτης περὶ τὴν Ἠλείαν ἀλωμένης Λεύκιππος, Οἰνομάου παῖς, εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε, καὶ τὸ μὲν ἄλλως πως αὐτῆς πειρᾶσθαι ἀπέγνω· ἀμφιεσάμενος δὲ γυναικείας ἀμπεχόνας καὶ ὁμοιωθεὶς κόρῃ, συνεθήρα αὐτῇ. Ἔτυχε δέ πως αὐτῇ κατὰ νοῦν γενόμενος, οὐ μεθίει τε αὐτὸν ἀμφιπεσοῦσά τε καὶ ἐξηρτημένη πᾶσαν ὥραν.
3 Ἀπόλλων δὲ καὶ αὐτὸς τῆς παιδὸς πόθῳ καιόμενος, ὀργῇ τε καὶ φθόνῳ εἴχετο τοῦ Λευκίππου συνόντος, καὶ ἐπὶ νοῦν αὐτῇ βάλλει σὺν ταῖς λοιπαῖς παρθένοις ἐπὶ κρήνην ἐλθούσαις λούεσθαι. Ἔνθα δὴ ὡς ἀφικόμεναι ἀπεδιδύσκοντο καὶ ἑώρων τὸν Λεύκιππον μὴ βουλόμενον, περιέῤῥηξαν αὐτόν·

μαθοῦσαι δὲ τὴν ἀπάτην καὶ ὡς ἐπεβούλευεν αὐταῖς, πᾶσαι
μεθίεσαν εἰς αὐτὸν τὰς αἰχμάς. Καὶ ὁ μὲν δὴ κατὰ θεῶν 4
βούλησιν ἀφανὴς γίγνεται· Ἀπόλλωνα δὲ Δάφνη, ἐπ' αὐτὴν
ἰόντα προϊδομένη, μάλα ἐῤῥωμένως ἔφευγεν· ὡς δὲ συνεδιώ-
κετο, παρὰ Διὸς αἰτεῖται ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, καὶ
αὐτήν φασι γενέσθαι τὸ δένδρον τὸ ἐπικληθὲν ἀπ' ἐκείνης
δάφνην.

Περὶ Λαοδίκης ιϛ'.

Ἱστορεῖ Ἡγήσιππος Μιλησιακῶν α'.

Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὅδε λόγος, ὡς ἄρα παρα-
γενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος,
πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάπασι νέῳ ὄντι Ἀκά-
μαντι, καὶ μέχρι μέν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον
δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακοινώσασθαι Περσέως
γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν τε αὐτήν, ὅσον
οὐκ ἤδη διοιχομένῃ ἀρήγειν αὐτῇ. Κατοικτείρουσα δὲ τὴν
συμφορὰν τῆς κόρης δεῖται τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς
αὐτῇ γένηται, ἐκέλευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς
τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικὶ βουλόμενος 2
ἁρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτείρων, πάσῃ
μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει·
καθίστατο γὰρ ὕπαρχος τοῦ χωρίου· ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς
εἰς ἑορτήν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρῳάδων ἔτι παρθένος οὖσα.
Ἔνθα δὴ παντοδαπὴν θοίνην ἑτοιμασάμενος συγκατακλίνει
καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασι-
λέως παλλακίδων. Καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν 3
ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόντος γίγνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς
Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἴθρᾳ τραφέντα μετὰ Τροίας ἅλωσιν διε-
κόμισεν ἐπ' οἶκον· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύνθῳ τῆς
Θρᾴκης ὄφις ἀνεῖλεν.

Περὶ τῆς Περιάνδρου μητρός ιζ'.

Λέγεται δὲ καὶ Περίανδρον τὸν Κορίνθιον τὴν μὲν ἀρχὴν
ἐπιεικῆ τε καὶ πρᾶον εἶναι, ὕστερον δὲ φονικώτερον γενέσθαι
δι' αἰτίαν τήνδε· ἡ μήτηρ αὐτοῦ κομιδῇ νέου πολλῷ πόθῳ
κατείχετο, καὶ τέως ἀνεπίμπλατο τῆς ἐπιθυμίας περιπλεκο-

μένη τῷ παιδί. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸ πάθος ἐπὶ
μεῖζον ηὔξετο, καὶ κατέχειν τὴν νόσον οὐκ ἔτι οἵα τε ἦν, ἕως
ἀποτολμήσασα προσφέρει λόγους τῷ παιδὶ, ὡς αὐτοῦ γυνή
τις ἐρῴη τῶν πάνυ καλῶν, παρεκάλει τε αὐτὸν, μὴ περιορᾷν
2 αὐτὴν περαιτέρω καταξαινομένην. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον
οὐκ ἔφη φθερεῖν ἐζευγμένην γυναῖκα ὑπό τε νόμων καὶ ἐθῶν·
λιπαρῶς δὲ προσκειμένης τῆς μητρὸς συγκατατίθεται. Καὶ
ἐπειδὴ νὺξ ἐπῆλθεν, εἰς ἣν ἐτέτακτο τῷ παιδὶ, προεδήλωσεν
αὐτῷ μήτε λύχνα φαίνειν ἐν τῷ θαλάμῳ, μήτε ἀνάγκην αὐτῇ
ἐπάγειν πρὸς τὸ διαλεχθῆναί τι· ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν
3 ὑπ' αἰδοῦς. Καθομολογησαμένου δὲ τοῦ Περιάνδρου πάντα
ποιήσειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῆς μητρὸς, ὡς ὅτι κράτιστα
αὐτὴν ἀσκήσασα εἰσέρχεται παρὰ τὸν παῖδα, καὶ πρὶν ἢ πε-
ριφαίνειν ἔω λαθραίως ἔξεισιν. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀναπυνθα-
νομένης αὐτῆς, εἰ κατὰ νοῦν αὐτῷ γένοιτο, καὶ εἰ αὖτις
λέγοι αὐτὴν παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὁ Περίανδρος σπουδάζειν
4 τε ἔφη καὶ ἡσθῆναι οὐ μετρίως. Ὡς δὲ ἐκ τούτου οὐκ ἀνίει
φοιτῶσα πρὸς τὸν παῖδα, καί τις ἔρως ἐπῄει τὸν Περίανδρον,
ἤδη σπουδὴν ἐτίθετο γνωρίσαι τὴν ἄνθρωπον ἥτις ἦν. Καὶ
ἕως μέν τινος ἐδεῖτο τῆς μητρὸς, ἐξικετεῦσαι ἐκείνην, ὅπως
τε εἰς λόγους αὐτῷ ἀφίκοιτο, καὶ ἐπειδὴ εἰς πολὺν πόθον
ἐπάγοιτο αὐτὸν, δήλη ποτὲ γένοιτο· νυνὶ δὲ παντάπασι πρᾶ-
γμα ἄγνωμον πάσχειν διὰ τὸ μὴ ἐφίεσθαι αὐτῷ καθορᾷν τὴν
5 ἐκ πολλοῦ χρόνου συνοῦσαν αὐτῷ. Ἐπεὶ δὲ ἡ μήτηρ ἀπεῖρ-
γεν, αἰτιωμένη τὴν αἰσχύνην τῆς γυναικὸς, κελεύει τινὰ τῶν
ἀμφ' αὐτὸν οἰκετῶν λύχνα κατακρύψαι· τῆς δὲ κατὰ τὸ σύνη-
θες ἀφικομένης καὶ μελλούσης κατακλίνεσθαι, ἀναδραμὼν
ὁ Περίανδρος ἀναιρεῖ τὸ φῶς, καὶ κατιδὼν τὴν μητέρα,
ὥρμησεν ἐπὶ τὸ διεργάσασθαι αὐτήν· κατασχεθεὶς δὲ ὑπό
τινος δαιμονίου φαντάσματος ἀπετράπετο, κἀκ τούτου παρα-
πλὴξ ἦν νοῦ τε καὶ φρενῶν, κατέσκηψέ τε εἰς ὠμότητα, καὶ
πολλοὺς ἀπέσφαξε τῶν πολιτῶν· ἡ δὲ μήτηρ πολλὰ κατολο-
φυραμένη τὸν ἑαυτῆς δαίμονα, ἀνεῖλεν ἑαυτήν.

Περὶ Νεαίρας ιη'.

Ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν α' τῶν πρὸς τοὺς καιρούς.

Ὑψικρέων δὲ Μιλήσιος καὶ Προμέδων Νάξιος μάλιστα φίλω ἤστην. Ἀφικομένου οὖν ποτε Προμέδοντος εἰς Μίλητον, θατέρου λέγεται τὴν γυναῖκα Νέαιραν ἐρασθῆναι αὐτοῦ· καὶ παρόντος μὲν τοῦ Ὑψικρέοντος μὴ τολμᾶν αὐτὴν διαλέγεσθαι τῷ ξένῳ· μετὰ δὲ χρόνον, ὡς ὁ μὲν Ὑψικρέων ἐτύγχανεν ἀποδημῶν, ὁ δὲ αὖτις ἀφίκετο, νύκτωρ αὐτοῦ κοιμωμένου ἐπεισέρχεται ἡ Νέαιρα, καὶ πρώτη μὲν οἷά τε ἦν πείθειν αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἐνεδίδου, Δία τε ἑταιρεῖον καὶ ξένιον αἰδούμενος, προσέταξεν ἡ Νέαιρα ταῖς θεραπαίναις ἀποκλεῖσαι τὸν θάλαμον· καὶ οὕτως, πολλὰ ἐπαγωγὰ ποιούσης, ἠναγκάσθη μιγῆναι αὐτῇ. Τῇ μέντοι ὑστε- 2
ραίᾳ, δεινὸν ἡγησάμενος εἶναι τὸ πραχθὲν, ᾤχετο πλέων ἐπὶ τῆς Νάξου· ἔνθα καὶ ἡ Νέαιρα, δείσασα τὸν Ὑψικρέοντα, διέπλευσεν εἰς τὴν Νάξον· καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξῄτει ὁ Ὑψικρέων, ἱκέτις προσκαθίζετο ἐπὶ τῆς ἑστίας τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ. Οἱ δὲ Νάξιοι λιπαροῦντι τῷ Ὑψικρέοντι ἐκδώσειν μὲν οὐκ ἔφασαν· ἐκέλευον μέντοι πείσαντα αὐτὴν ἄγεσθαι· δόξας δὲ ὁ Ὑψικρέων ἀσεβεῖσθαι, πείθει Μιλησίους πολεμεῖν τοῖς Ναξίοις.

Περὶ Παγκρατοῦς ιθ'.

Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'.

Σκέλλις τε καὶ Κασσαμενὸς, οἰκήτορες Θρᾴκης, ὁρμήσαντες ἀπὸ νήσου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐλῄζοντο μὲν τήν τε Πελοπόννησον καὶ τὰς πέριξ νήσους, προσσχόντες δὲ Θεσσαλίᾳ πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ· ἧς ἀμφότεροι εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι, ἀλλήλους κατέκτειναν.

Περὶ Αἰροῦς κ.

Λέγεται δὲ καὶ Οἰνοπίωνος καὶ Νύμφης Ἑλίκης Αἰρὼ κόρην γενέσθαι· ταύτης δὲ Ὠρίωνα τὸν Ὑριέως ἐρασθέντα παρ'

αὐτοῦ παραιτεῖσθαι τὴν κόρην, καὶ διὰ ταύτην τήν τε νῆσον ἐξημερῶσαι, τότε θηρίων ἀνάπλεων οὖσαν, λείαν τε πολλὴν περιελαύνοντα τῶν προσχώρων ἔδνα διδόναι· τοῦ μέντοι Οἰνοπίωνος ἑκάστοτε ὑπερτιθεμένου τὸν γάμον διὰ τὸ ἀποστυγεῖν αὐτῷ γαμβρὸν τοιοῦτον γενέσθαι, ὑπὸ μέθης ἔκφρονα γενόμενον τὸν Ὠρίωνα κατάξαι τὸν θάλαμον, ἔνθα ἡ παῖς ἐκοιμᾶτο, καὶ βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος.

Περὶ Πεισιδίκης κά.

Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχεῖς τῇ ἠπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσσχεῖν αὐτὸν Λέσβῳ· ἔνθα δὴ καθ' ἑκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κεραΐζειν. Ὡς δὲ οἱ Μήθυμναν οἰκοῦντες μάλα καρτερῶς ἀντεῖχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλέα, ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως, τὴν τροφὸν διαπεμψαμένην, ὑπισχνεῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πό-
2 λιν, εἴ γε μέλλοι αὐτὴν γυναῖκα ἕξειν. Ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι, προὐτρέψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας ἐν τοῖσδε·

[ἐνθάδε Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπετον ἥρω,
ἐκ δ' Ἱκετάονα πέφνεν, ἰθαγενέος Λεπετύμνου
υἱέα Μηθύμνης τε, καὶ ἀλκηέστατον ἄλλων,
αὐτοκασίγνητον Ἑλικάονος, ἔνδοθι πάτρης
τηλίκον ὑψίπυλον· θαλερὴ δέ μιν ἄασε Κύπρις.]
ἡ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κούρῃ φρένας ἐπτοίησε
Πεισιδίκῃ, ὅτε τόν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν
χάρμῃ ἀγαλλόμενον θηέσκετο, πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν
ἠέρα χεῖρας ἔτεινεν ἐελδομένη φιλότητος.

Εἶτα μικρὸν ὑποβάς·

δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιϊκὸν ἔνδοθι πάτρης
παρθενικὴ, κληῗδας ὑποχλίσσασα πυλάων,
ἔτλη δ' οἷσιν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆας
χαλκῷ ἐληλαμένους καὶ δούλια δεσμὰ γυναικῶν

ἑλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσίης Ἀχιλῆος,
ὄφρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι, ὄφρα οἱ εἶεν
πενθεροὶ Αἰακίδαι, Φθίῃ δ' ἐν δώματα ναίοι
ἀνδρὸς ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ· οὐ δ' ὅ γ' ἔμελλε
τὰ ῥέξειν, ὀλοῷ δ' ἐπαγάσσατο πατρίδος οἴτῳ·
ἔνθ' ἥ γ' αἰνότατον γάμον εἴσιδε Πηλείδαο
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμμορος, οἵ μιν ἔπεφνον
πανσυδίῃ θαμινῇσιν ἀράσσοντες λιθάδεσσιν.

Περὶ Νανίδος κβ'.

Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῷ καὶ Ἑρμησιάνακτι.

Ἔφασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίων ἀκρόπολιν ὑπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἁλῶναι, προδούσης τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐπολιόρκει Σάρδεις Κῦρος καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἅλωσιν τῆς πόλεως προὔβαινεν, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν, μὴ ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μέντοι Κῦρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

Περὶ Χειλωνίδος κγ'.

Κλεώνυμος ὁ Λακεδαιμόνιος, βασιλείου γένους ὢν καὶ πολλὰ κατορθωσάμενος Λακεδαιμονίοις, ἔγημε Χειλωνίδα, προσήκουσαν αὐτῷ κατὰ γένος. Ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιτεταμένου τοῦ Κλεωνύμου καὶ τὸν ἔρωτα οὐκ ἠρέμα φέροντος, τοῦ μὲν κατηλόγει, πᾶσα δὲ ἐνέκειτο Ἀκροτάτῳ, τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. Καὶ γὰρ ὁ μειρακίσκος αὐτῆς ἀναφανδὸν ὑπεκαίετο, 2
ὥστε πάντας ἀνὰ στόμα ἔχειν τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν, δι' ἣν αἰτίαν δυσανασχετήσας ὁ Κλεώνυμος καὶ ἄλλως δὲ οὐκ ἀρεσκόμενος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤθεσιν, ἐπεραιώθη πρὸς Πύῤῥον εἰς Ἤπειρον καὶ αὐτὸν ἀναπείθει πειρᾶσθαι τῆς Πελοποννήσου, ὡς εἰ καὶ ἐντόνως ἅψαιντο τοῦ πολέμου, ῥᾳδίως ἐκπολιορκη-

σοντες τὰς ἐν αὐτοῖς πόλεις· ἔφη δὲ καὶ αὐτῷ τι ἤδη προδιειργάσθαι, ὥςτε καὶ στάσιν ἐγγενέσθαι τισὶ τῶν πόλεων.

Περὶ Ἱππαρίνου κδ΄.

Ἱππαρῖνος δὲ Συρακοσίων τύραννος εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκετο πάνυ καλοῦ παιδός· Ἀχαιὸς αὐτῷ ὄνομα. Τοῦτον ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγόμενος πείθει τὴν οἰκίαν ἀπολιπόντα σὺν αὐτῷ μένειν· χρόνου δὲ προϊόντος, ὡς πολεμίων τις ἔφοδος προςηγγέλη πρός τι τῶν ὑπ' ἐκείνου κατεχομένων χωρίων, καὶ ἔδει κατὰ τάχος βοηθεῖν, ἐξορμῶν ὁ Ἱππαρῖνος παρεκελεύσατο τῷ παιδὶ, εἴ τις ἐντὸς τῆς αὐλῆς βιάζοιτο, κατακαίνειν
2 αὐτὸν τῇ σπάθῃ, ἣν ἐτύγχανεν αὐτῷ κεχαρισμένος. Καὶ ἐπειδὴ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις κατὰ κράτος αὐτοὺς εἷλεν, ἐπὶ πολὺν οἶνον ἐτράπετο καὶ συμποσίαν· ἐκκαιόμενος δὲ ὑπὸ μέθης καὶ πόθου τοῦ παιδὸς, ἀφίππευσεν εἰς τὰς Συρακούσας καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἔνθα τῷ παιδὶ παρεκελεύσατο μένειν, ὃς μὲν ἦν οὐκ ἐδήλου· Θετταλίζων δὲ τῇ φωνῇ, τὸν Ἱππαρῖνον ἔφησεν ἀπεκτονηκέναι· ὁ δὲ παῖς διαγανακτήσας, σκότους ὄντος, παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον· ὁ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπιβιοὺς καὶ τοῦ φόνου τὸν Ἀχαιὸν ἀπολύσας ἐτελεύτησεν.

Περὶ Φαΰλλου κε.

Ἱστορεῖ Φύλαρχος.

Φάϋλλος δὲ τύραννος ἠράσθη τῆς Ἀρίστωνος γυναικὸς, ὃς Οἰταίων προστάτης ἦν· οὗτος διαπεμπόμενος πρὸς αὐτὴν, χρυσόν τε πολὺν καὶ ἄργυρον ἐπηγγέλλετο δώσειν, εἴ τέ τινος ἄλλου δέοιτο φράζειν ἐκέλευεν ὡς οὐχ ἁμαρτησομένην. Τὴν δ' ἄρα πολὺς εἶχε πόθος ὅρμου τοῦ τότε κειμένου ἐν τῷ τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ, ὃν εἶχε λόγος Ἐριφύλης γεγονέναι,
2 ἠξίου τε ταύτης τῆς δωρεᾶς τυχεῖν. Φάϋλλος δὲ τά τε ἄλλα κατασύρων ἐκ Δελφῶν ἀναθήματα, ἀναιρεῖται καὶ τὸν ὅρμον· ἐπεὶ δὲ διεκομίσθη εἰς οἶκον τὸν Ἀρίστωνος, χρόνον μέν τινα ἐφόρει αὐτὸν ἡ γυνὴ μάλα περίπυστος οὖσα, μετὰ δὲ ταῦτα παραπλήσιον αὐτῇ πάθος συνέβη τῶν περὶ τὴν Ἐριφύλην γενομένων. Ὁ γὰρ νεώτερος τῶν υἱῶν αὐτῆς μανεὶς τὴν οἰκίαν

ὑφῆψε, καὶ τήν τε μητέρα καὶ τὰ πολλὰ τῶν κτημάτων κατέφλεξε.

Περὶ Ἀπριάτης κς'.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκί.

Ἐν Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὡς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς. Πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινιδίοις ἐπί τι τῶν πατρῴων χωρίων, ὃ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λοχήσας εἷλεν. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρ- 2
θενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα. Καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει· τινὲς μέντοι ἔφασαν, διωκομένην ἑαυτὴν ῥῖψαι. Τράμ- 3
βηλον δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν· ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμόμενος ἤγαγεν, οὗτος, ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθὸν, συνίσταται αὐτῷ. Ἔνθα δὴ πληγεὶς εἰς τὰ στέρνα παραχρῆμα πίπτει· ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ἔτι ἔμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὁπόθεν· ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἔτι νῦν ἡρῷον Τραμβήλου καλεῖται.

Περὶ Ἀλκινόης κζ'.

Ἱστορεῖ Μοιρὼ ἐν ταῖς Ἀραῖς.

Ἔχει δὲ λόγος καὶ Ἀλκινόην, τὴν Πολύβου μὲν τοῦ Κορινθίου θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Ἀμφιλόχου τοῦ Δρύαντος, κατὰ μῆνιν Ἀθηνᾶς ἐπιμανῆναι ξένῳ Σαμίῳ· Ξάνθος αὐτῷ ὄνομα· ἐπὶ μισθῷ γὰρ αὐτὴν ἀγαγομένην χερνῆτιν γυναῖκα Νικάνδρην καὶ ἐργασαμένην ἐνιαυτὸν ὕστερον ἐκ τῶν οἰκίων ἐλάσαι, μὴ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἀποδοῦσαν· τὴν δὲ ἀράσασθαι πολλὰ Ἀθηνᾷ, τίσασθαι αὐτὴν ἀντ' ἀδίκου στερήσεως· ὅθεν 2
εἰς τοσοῦτόν τε ἐλθεῖν, ὥστε ἀπολιπεῖν οἶκόν τε καὶ παῖδας ἤδη γεγονότας, συνεκπλεῦσαί τε τῷ Ξάνθῳ· γενομένην δὲ κατὰ μέσον πόρον ἔννοιαν λαβεῖν τῶν εἰργασμένων, καὶ αὐτίκα πολλά τε δάκρυα προΐεσθαι καὶ ἀνακαλεῖν ὁτὲ μὲν ἄνδρα κουρίδιον,

τῆς Ἐχίονος θυγατρὸς Ἠπειροῦς, ἣν μεταναστᾶσαν ἐκ Βοιωτίας βαδίζειν μεθ' Ἁρμονίας καὶ Κάδμου, φερομένην τὰ Πενθέως λείψανα, ἀποθανοῦσαν δὲ περὶ τὸν δρυμὸν τόνδε ταφῆναι· διὸ καὶ τὴν γῆν Ἤπειρον ἀπὸ ταύτης ὀνομασθῆναι.

Περὶ Ἀσσάονος λγ'.

Ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδιακοῖς καὶ Νεάνθης β'. καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

Διαφόρως δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἱστορεῖται καὶ τὰ Νιόβης· οὐ γὰρ Ταντάλου φασὶν αὐτὴν γενέσθαι, ἀλλ' Ἀσσάονος μὲν θυγατέρα, Φιλόττου δὲ γυναῖκα· εἰς ἔριν δὲ ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας, ὑποσχεῖν τίσιν τοιάνδε· τὸν μὲν Φίλοττον ἐν κυνηγίᾳ διαφθαρῆναι, τὸν δὲ Ἀσσάονα, τῆς θυγατρὸς
2 πόθῳ σχόμενον, αὐτὴν αὐτῷ γήμασθαι· μὴ ἐνδιδούσης δὲ τῆς Νιόβης, τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς εὐωχίαν καλέσαντα καταπρῆσαι· καὶ τὴν μὲν διὰ ταύτην τὴν συμφορὰν ἀπὸ πέτρας ὑψηλοτάτης αὐτὴν ῥῖψαι· ἔννοιαν δὲ λαβόντα τῶν σφετέρων ἁμαρτημάτων διαχρήσασθαι τὸν Ἀσσάονα ἑαυτόν.

Περὶ Κορύθου λδ'.

Ἱστορεῖ Ἑλλάνικος Τρωϊκῶν .. καὶ Κεφάλων ὁ Γεργίθιος.

Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο Κόρυθος· οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο· ἦν δὲ τὴν ἰδέαν
2 κράτιστος· φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις·

ἠρία τ' εἰν Ἀΐδαο κατοιχομένου Κορύθοιο,
ὅντε καὶ ἁρπακτοῖσιν ὑποδμηθεῖσ' ὑμεναίοις
Τυνδαρὶς, αἰν' ἀχέουσα, κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω.

Περὶ Εὐλιμένης λε'.

Ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς Βιθυνιακῶν α'.

Ἐν δὲ Κρήτῃ ἠράσθη Λύκαστος τῆς Κύδωνος θυγατρὸς Εὐλιμένης, ἣν ὁ πατὴρ Ἀπτέρῳ καθωμολόγητο, πρωτεύοντι

τότε Κρητῶν· ταύτῃ κρύφα σὺν ὧν ἐλελήθει. Ὡς δὲ τῶν Κρητικῶν τινες πόλεων ἐπισυνέστησαν Κύδωνι καὶ πολὺ περιῆσαν, πέμπει τοὺς πευσομένους εἰς θεοῦ, ὅ τι ἂν ποιῶν κρατήσειεν τῶν πολεμίων. Καὶ αὐτῷ θεσπίζεται, τοῖς ἐγχωρίοις ἥρωσι σφαγιάσαι παρθένον. Ἀκούσας δὲ τοῦ χρηστηρίου Κύδων διεκλήρου τὰς παρθένους πάσας, καὶ κατὰ δαίμονα ἡ θυγάτηρ τυγχάνει. Λύκαστος δὲ δείσας περὶ αὐτῆς, μη- 2
νύει τὴν φθορὰν καὶ ὡς ἐκ πολλοῦ χρόνου συνείη αὐτῇ· ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος πολὺ μᾶλλον ἐδικαίου αὐτὴν τεθνάναι. Ἐπειδὴ δὲ ἐσφαγιάσθη, ὁ Κύδων τὸν ἱερέα κελεύει αὐτῆς διατεμεῖν τὸ ἐπομφάλιον, καὶ οὕτως εὑρέθη ἔγκυος. Ἄπτερος δὲ δόξας ὑπὸ Λυκάστου δεινὰ πεπονθέναι, λοχήσας αὐτὸν ἀνεῖλε καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἔφυγε πρὸς Ξάνθον εἰς Τέρμερα.

Περὶ Ἀργανθώνης λς΄.

Λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον, πρὶν ἐς Τροίαν ἐπίκουρον ἐλθεῖν, ἐπὶ πολλὴν γῆν ἰέναι, προσαγόμενόν τε καὶ δασμὸν ἐπιτιθέντα· ἔνθα δὴ καὶ εἰς Κίον ἀφικέσθαι κατὰ κλέος γυναικὸς καλῆς· Ἀργανθώνη αὐτῇ ὄνομα. Αὕτη τὴν μὲν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπέστυγεν, ἀθροισαμένη δὲ κύνας πολλοὺς ἐθήρευεν, οὐ μάλα τινὰ προσιεμένη. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ῥῆσος εἰς 2
τόνδε τὸν χῶρον, βίᾳ μὲν αὐτὴν οὐκ ἦγεν· ἔφη δὲ θέλειν αὐτῇ συγκυνηγεῖν, καὶ αὐτὸς γὰρ ὁμοίως ἐκείνῃ τὴν πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλίαν ἐχθαίρειν· ἡ δὲ, ταῦτα λέξαντος ἐκείνου, κατήνεσε, πειθομένη αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν. Χρόνου δὲ πολλοῦ 3
διαγενομένου, εἰς πολὺν ἔρωτα παραγίγνεται τοῦ Ῥήσου· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχάζει, αἰδοῖ κατεχομένη· ἐπειδὴ δὲ σφοδρότερον ἐγίγνετο τὸ πάθος, ἀπετόλμησεν εἰς λόγους ἐλθεῖν αὐτῷ, καὶ οὕτως ἐθέλων αὐτὴν ἐκεῖνος ἠγάγετο γυναῖκα. Ὕστερον δὲ, πολέμου γενομένου τοῖς Τρωσὶ, μετῆεσαν 4
αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε καὶ δι' ἔρωτα, ὃς πολὺς ὑπῆν αὐτῇ, εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα. Ῥῆσος δὲ μαλακιζόμενος ἐπὶ μονῇ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ ἦλθεν εἰς Τροίαν καὶ μαχόμενος ἐπὶ ποταμῷ τῷ νῦν ἀπ' ἐκείνου Ῥήσῳ καλουμένῳ,

πληγεὶς ὑπὸ Διομήδους ἀποθνήσκει. Ἡ δὲ ὡς ᾔσθετο τεθνηκότος αὐτοῦ, αὖτις ἀπεχώρησεν εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἐμίγη πρῶτον αὐτῷ, καὶ περὶ αὐτὸν ἀλωμένη θαμὰ ἐβόα τοὔνομα τοῦ Ῥήσου· τέλος δὲ [εἶτα] καὶ ποταμῷ προςιεμένη διὰ λύπην ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη.

’ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΤΩΝ ‘ΥΠΕΡ ΘΟΥΛΗΝ ’ΑΠΙΣΤΩΝ

ΛΟΓΟΙ Δ ΚΑΙ Κ

ΚΑΙ

’ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ.

Ἀντωνίου Διογένους τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων λόγοι δ καὶ κ.

Ἀνεγνώσθησαν Ἀντωνίου Διογένους τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπί- 1
στων λόγοι εἴκοσι τέσσαρες. Δραματικὸν οἱ λόγοι, σαφὴς ἡ
φράσις καὶ οὕτω καθαρὰ, ὡς ἐπ' ἔλαττον εὐκρινείας δεῖ-
σθαι· καὶ τότε κατὰ τὰς ἐκτροπὰς τῶν διηγημάτων ταῖς δια-
νοίαις πλεῖστον ἔχει τοῦ ἡδέος, ἅτε μύθων ἐγγὺς καὶ ἀπίστων
ἐν πιθανωτάτῃ πλάσει καὶ διασκευῇ ὕλην ἑαυτῇ διηγημάτων
ποιουμένη.

Εἰσάγεται τοίνυν ὄνομα Δεινίας κατὰ ζήτησιν ἱστορίας 2
ἅμα τῷ παιδὶ Δημοχάρῃ ἀποπλανηθεὶς τῆς πατρίδος, καὶ
διὰ τοῦ Πόντου καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ Κασπίαν καὶ Ὑρκανίαν
θαλάσσης πρὸς τὰ Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη καὶ τοῦ Tανάϊδος
ποταμοῦ τὰς ἐκβολὰς ἀφιγμένοι, εἶτα διὰ τὸ πολὺ τοῦ ψύχους
ἐπὶ τὸν Σκυθικὸν ἐπιστραφέντες Ὠκεανὸν, καὶ δὴ καὶ εἰς
τὸν ἑῷον ἐμβαλόντες, καὶ πρὸς ταῖς τοῦ ἡλίου ἀνατολαῖς
γεγονότες, ἐντεῦθέν τε κύκλῳ τὴν ἐκτὸς περιελθόντες θάλασ-
σαν ἐν χρόνοις μακροῖς καὶ ποικίλαις πλάναις· οἷς συνεφά-
πτονται τῆς πλάνης Καρμάνης καὶ Μηνίσκος καὶ Ἄζουλις.
Γίγνονται δὲ καὶ ἐν Θούλῃ τῇ νήσῳ, ἐνταῦθα τέως καὶ στα-
θμὸν ὥσπερ τῆς πλάνης τινὰ ποιούμενοι.

Ἐν ταύτῃ τῇ Θούλῃ Δεινίας κατ' ἔρωτος νόμον ὁμιλεῖ 3
Δερκυλλίδι τινὶ καλουμένῃ, ἥτις γένει μὲν ὑπῆρχε Τυρία τῶν
κατὰ τὴν πόλιν εὐπατριδῶν, ἀδελφῷ δὲ συνῆν ὄνομα Μαντι-
νίᾳ· ταύτῃ Δεινίας ὁμιλῶν ἀναμανθάνει τήν τε τῶν ἀδελφῶν
πλάνην καὶ ὅσα Παάπις τις, ἱερεὺς Αἰγύπτιος, τῆς πατρίδος
αὐτοῦ λεηλατηθείσης καὶ παροικήσας Τύρον καὶ φιλοξενη-
θεὶς ὑπὸ τῶν τεκόντων τοὺς ἀδελφοὺς Δερκυλλίδα καὶ Μαν-
τινίαν καὶ δόξας τὰ πρῶτα εὔνους εἶναι τοῖς εὐεργέταις καὶ
ὅλῳ τῷ οἴκῳ, μετὰ ταῦτα ὅσα κακὰ τόν τε οἶκον καὶ αὐτοὺς

καὶ αὐτῶν γονέας εἰργάσατο, ὅπως εἰς Ῥόδον ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν οἶκον συμφορᾶς σὺν τῷ ἀδελφῷ ἀπήχθη κἀκεῖθεν εἰς Κρήτην ἐπλανήθη, εἶτα εἰς Τυῤῥηνοὺς κἀντεῦθεν εἰς Κιμμερίους οὕτω καλουμένους, καὶ ὡς τὰ ἐν Ἅιδου παρ' αὐτοῖς ἴδοι καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖσε μάθοι, διδασκάλῳ χρωμένη Μυρτοῖ, θεραπαινίδι οἰκείᾳ, πάλαι τὸν βίον ἀπολιπούσῃ καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν τὴν δέσποιναν ἀναδιδασκούσῃ.

4 Ταῦτα τοίνυν ἀπάρχεται Δεινίας διηγεῖσθαι Κύμβᾳ τινὶ ὀνόματι ἐξ Ἀρκαδίας πατρίδος, ὃν στέλλει τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων ἐς Τύρον, αἰτούμενοι Δεινίαν πρός αὐτούς τε καὶ πατρίδα ἐπαναζεῦξαι. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν τὸ βάρος τοῦ γήρως ἐκώλυεν, εἰςάγεται διηγούμενος ἅπερ τε αὐτὸς κατὰ τὴν πλάνην θεάσαιτο ἢ καὶ ἄλλων θεασαμένων ἀκήκοε, καὶ ἃ Δερκυλλίδος ἐν Θούλῃ διηγουμένης ἀνέμαθε· λέγω δὴ τήν τε προειρημένην πλάνην αὐτῆς, καὶ ὅπως μετὰ τὴν ἐξ Ἅιδου αὐτῆς ἀναχώρησιν σὺν Κηρύλλῳ καὶ Ἀστραίῳ, ἤδη τοῦ ἀδελφοῦ διασπασθεῖσα, ἐπὶ τὸν Σειρήνης ἀφίκοιντο τάφον, καὶ ὅσα πάλιν αὐτὴ ἐξ Ἀστραίου λέγοντας ἤκουσε περί τε Πυθαγόρου φημὶ καὶ Μνησάρχου, οἷά τε Φιλώτιδος αὐτὸς Ἀστραῖος ἤκουσε καὶ τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μυθῶδες θέαμα, καὶ ὅσα αὖθις Δερκυλλὶς ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐπανιοῦσα πλάνην ἀπήγγελεν, ὡς περιπέσοι ἀνθρώπων πόλει κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, οἳ ἑώρων μὲν ἐν νυκτὶ, τυφλοὶ δὲ ὑπὸ ἡμέρᾳ ἑκάστῃ ἐτύγχανον, καὶ ὅσα ἐκεῖ Ἀστραῖος αὐλῶν τοῖς πολεμίοις ἐκείνων εἰργάσατο, καὶ ὡς ἀφεθέντες εὐμενῶς ἐκεῖθεν, περιπεπτώκασι ταῖς Κελτοῖς, ἔθνει ὠμῷ καὶ ἠλιθίῳ, ἵπποις τε αὐτοὺς ἐξέφυγον, καὶ ὅσα αὐτοῖς περὶ τῆς κατὰ τὴν χρόαν τῶν ἵππων ἐναλλαγῆς ἐγεγόνει, ὅπως τε κατὰ τοὺς Ἀκυτανοὺς ἐγένοντο, καὶ οἵας ἐκεῖ τιμῆς ἀπήλαυσαν Δερκυλλίς τε καὶ Κήρυλλος καὶ ἔτι μᾶλλον Ἀστραῖος τῇ περὶ τοὺς οἰκείους ὀφθαλμοὺς αὐξομειώσει, τὰς σεληνιακὰς σημαίνων αὐξομειώσεις, καὶ λύων ἔριδος τοὺς ἐκεῖσε περὶ τῆς ἀρχῆς βασιλεῖς, οἳ δύο ὄντες κατὰ τὰ τοιαῦτα τῆς σελήνης πάθη ἀλλήλων ἀντικαθίσταντο διάδοχοι, δι' ἃ καὶ ὁ ἐκεῖσε δῆμος τοῖς περὶ Ἀστραῖον ἔχαιρον.

5 Ἐντεῦθεν ἐπιμυθεύεται, ὅπως τά τε ἄλλα Δερκυλλὶς εἶδέ τε καὶ ὑπήνεγκε, καὶ ὡς ἐν Ἀρτάβροις ἤχθη, οὗ γυναῖκες μὲν

πολεμοῦσιν, ἄνδρες δὲ οἰκουροῦσι καὶ τὰ γυναικῶν ἐπιμελοῦνται· ἐπὶ τούτοις, οἷα κατὰ τοὺς Ἀστύρους τὸ ἔθνος αὐτῇ τε καὶ Κηρύλλῳ συνεκύρησε, καὶ ἔτι ὅσα ἰδίως Ἀστραίῳ συνηνέχθη, καὶ ὡς παρ' ἐλπίδας πάσας τοὺς ἐν Ἀστύροις συχνοὺς κινδύνους ἐκπεφευγότες, Κήρυλλος σὺν Δερκυλλίδι τὴν δίκην ὅμως, ἣν ἀδικήματος παλαιοῦ ὠφληκὼς ἐτύγχανεν, οὐκ ἀπέφυγεν, ἀλλὰ παρὰ δόξαν πᾶσαν, ὡς ἐσώθη τῶν κινδύνων, οὕτω καὶ ἐκρεουργήθη· μετὰ ταῦτα, οἷα κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν πλανωμένη ἐθεάσατο, καὶ ὡς ἐν Ἔρυκι γενομένη πόλει Σικελίας συλλαμβάνεται καὶ πρὸς Αἰνεσίδημον, ἐτυράννει δὲ τότε Λεοντίνων οὗτος, ἀπάγεται· ἐν ᾧ πάλιν Παάπιδι τῷ τρισαλιτηρίῳ περιπίπτει τῷ τυραννοῦντι συνόντι, καὶ τῆς ἀπροσδοκήτου συμφορᾶς ἀνέλπιστον εὑρίσκει παραμυθίαν, τὸν ἀδελφὸν Μαντινίαν, ὃς πολλὰ πλανηθεὶς καὶ πολλῶν ἀπιστοτάτων θεαμάτων περί τε ἀνθρώπους καὶ ἕτερα ζῶα, περί τε αὐτὸν ἥλιον καὶ σελήνην καὶ φυτὰ καὶ νήσους μάλιστα ἐξηγητὴς αὐτῇ καταστάς, ὕλην ἄφθονον παρέσχε μυθοποιΐας ἀπαγγέλλειν ὕστερον τῷ Δεινίᾳ, ἅπερ αὐτὸς συνείρων εἰσάγεται, διηγούμενος τῷ Ἀρκάδι Κύμβᾳ.

Ἔπειτα, ὡς λαβόντες Μαντινίας καὶ Δερκυλλὶς ἐκ Λεον- 6
τίνων τὸ Παάπιδος πηρίδιον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ βιβλίων καὶ τῶν βοτανῶν τὸ κιβώτιον, ἀπαίρουσιν εἰς Ῥήγιον κἀκεῖθεν εἰς Μεταπόντιον, ἐν ᾧ αὐτοὺς Ἀστραῖος ἐπικαταλαβὼν μηνύει, κατὰ πόδας διώκειν Παάπιν, καὶ ὡς συναπαίρουσιν αὐτῷ ἐπὶ Θρᾷκας καὶ Μασσαγέτας πρὸς Ζάμολξιν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ ἀπιόντι, ὅσα τε κατὰ ταύτην τὴν ὁδοιπορίαν ἴδοιεν, καὶ ὅπως ἐντύχοι Ἀστραῖος Ζαμόλξιδι, παρὰ Γέταις ἤδη θεῷ νομιζομένῳ, καὶ ὅσα εἰπεῖν αὐτῷ καὶ δεηθῆναι Δερκυλλίς τε καὶ Μαντινίας Ἀστραῖον ὑπὲρ αὐτῶν ἠξίωσαν, καὶ ὡς χρησμὸς αὐτοῖς ἐκεῖθεν ἐξέπεσεν, ἐπὶ Θούλην εἶναι πεπρωμένον ἐλθεῖν, καὶ ὡς ἐς ὕστερον καὶ πατρίδα ὄψονται, πρότερον ἄλλα τε ἐνταλαιπωροῦντες καὶ δίκην τῆς ἐς τοὺς τοκέας ἀνοσιότητος, εἰ καὶ ἄκοντες ἥμαρτον, τινύντες τῷ τὸν βίον αὐτοῖς εἰς ζωὴν καὶ θάνατον διαμερισθῆναι καὶ ζῆν μὲν ἐν νυκτί, νεκροὺς δὲ ἐν ἑκάστῃ εἶναι ἡμέρᾳ· εἶτα ὡς τοιούτους χρησμοὺς λαβόντες ἀπαίρουσιν ἐκεῖθεν, τὸν Ἀστραῖον σὺν

Ζαμόλξιδι λείποντες ὑπὸ Γετῶν δοξαζόμενοι, καὶ ὅσα περὶ βοῤῥᾶν αὐτοῖς τεράστια ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι συνηνέχθη.

7 Ταῦτα πάντα Δεινίας κατὰ Θούλην ἀκούσας διηγουμένης Δερκυλλίδος, εἰσάγεται νῦν ἀπαγγέλλων τῷ Ἀρκάδι Κύμβᾳ· ἐπὶ τούτοις καὶ ὡς Παάπις διώκων μετ' ἴχνια τοὺς περὶ Δερκυλλίδα ἐπέστη αὐτοῖς ἐν τῇ νήσῳ· καὶ τὸ πάθος ἐκείνοις τέχνῃ μαγικῇ ἐπέθηκε, θνήσκειν μὲν ἡμέρας, ἀναβιώσκειν δὲ νυκτὸς ἐπιγιγνομένης, καὶ τὸ πάθος αὐτοῖς ἐνέθηκεν ἐμπτύσας αὐτῶν κατὰ τὸ ἐμφανὲς τοῖν προςώποιν· καὶ ὡς Θρουσκανός τις Θουλίτης, ἐραστὴς διάπυρος Δερκυλλίδος, ἰδὼν πεσοῦσαν τῷ ἐκ Παάπιδος πάθει τὴν ἐρωμένην καὶ ὑπεραλγήσας ἀθρόον τε ἐπιστὰς, παίει ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τὸν Παάπιν καὶ ἀναιρεῖ τοῦτο μάλις τῶν μυρίων κακῶν τέλος εὑράμενον· καὶ ὡς Θρουσκανὸς, ἐπεὶ Δερκυλλὶς ἔκειτο δοκοῦσα νεκρὰ, ἑαυτὸν ἐπικατασφάττει. Ταῦτα πάντα καὶ τούτων ἕτερα πολλὰ παραπλήσια, τήν τε ταφὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἐκεῖθεν ὑπαναχώρησιν καὶ τοὺς ἔρωτας Μαντινίου, καὶ ὅσα διὰ τοῦτο συνέβη, καὶ ἕτερα ὅμοια κατὰ Θούλην τὴν νῆσον Δεινίας μαθὼν μυθολογούσης Δερκυλλίδος εἰςάγεται νῦν συνυφαίνων τῷ Ἀρκάδι Κύμβᾳ. Καὶ συμπληροῦται Ἀντωνίῳ Διογένει ὁ εἰκοστὸς τρίτος λόγος τῶν ὑπὲρ Θούλην ἐπιγραφομένων ἀπίστων, καίτοι μηδὲν ἢ βραχέα κατ' ἀρχὰς περὶ Θούλης τῆς συγγραφῆς ὑποδηλωσάσης.

8 Ὁ δὲ εἰκοστὸς τέταρτος λόγος εἰςάγει Ἀζούλιν διηγούμενον, κἀκεῖθεν Δεινίαν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτῷ μυθολογηθεῖσι πρὸς Κύμβαν συνείροντα τὰ Ἀζούλιδος, ὡς κατανοῆσαι τῆς γοητείας τὸν τρόπον, καθ' ὃν Παάπις ἐγοήτευσε Δερκυλλίδα καὶ Μαντινίαν, νυκτὶ μὲν ζῶντας, ἐν ἡμέρᾳ δὲ νεκροὺς εἶναι· καὶ ὡς ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τοῦ πάθους, τόν τε τρόπον τῆς τιμωρίας ταύτης καὶ δὴ καὶ τῆς ἰάσεως, ἐκ τοῦ πηριδίου ἀνευρὼν τοῦ Παάπιδος, ὃ συνεπεφέροντο Μαντινίας καὶ Δερκυλλίς· οὐ μόνον δὲ, ἀλλ' εὗρε καὶ ὅπως Δερκυλλὶς καὶ Μαντινίας ἀπαλλάξειαν μεγάλου κακοῦ τοὺς τοκέας κειμένους, οὓς ὑποθήκαις Παάπιδος, ὡς ἂν ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι, αὐτοὶ ἐλυμήναντο, ἴσα κεῖσθαι νεκροῖς μακρὸν χρόνον κατεργασάμενοι· εἶτα ὡς ἐκεῖθεν Δερκυλλὶς ἅμα Μαντινίᾳ ἐπὶ

τὴν πατρίδα ἔσπευδον ἐπὶ τῇ τῶν τεκόντων ἀναβιώσει καὶ σωτηρίᾳ.

Δεινίας δὲ ἅμα Καρμάνῃ καὶ Μηνίσκῳ, ἀποχωρισθέντος 9
αὐτοῖς Ἀζουλίδος, πρὸς τὰ ὑπὲρ τὴν Θούλην τὴν πλάνην ἐξέτεινον· καθ' ἣν πλάνην τὰ ὑπὲρ τὴν Θούλην ἄπιστα θεάσασθαι νῦν ἀπαγγέλλων εἰςάγεται Κύμβᾳ, ἐκεῖνα λέγων ἰδεῖν, ἃ καὶ οἱ τῆς ἀστροθεάμονος τέχνης σπουδασταὶ ὑποτίθενται, οἷον ὡς ἐστὶν ἐνίοις δυνατὸν κατὰ κορυφὴν τὴν ἄρκτον εἶναι καὶ τὴν νύκτα μηνιαίαν καὶ ἔλαττον δὲ καὶ πλέον καὶ ἑξαμηνιαίαν δὲ καὶ τὸ ἔσχατον ἐνιαυσιαίαν· οὐ μόνον δὲ τὴν νύκτα ἐπὶ τοσοῦτον παρατείνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν ταύταις συμβαίνειν ἀνάλογον· καὶ ἕτερα δὲ ἀπαγγέλλει ἰδεῖν ὅμοια· καὶ ἀνθρώπους δὲ ἰδεῖν καὶ ἕτερά τινα τερατεύεται, ἃ μηδεὶς μήτε ἰδεῖν ἔφη, μήτε ἀκοῦσαι, ἀλλὰ μηδὲ φαντασίαις ἀνετυπώσατο· καὶ τὸ πάντων ἀπιστότατον, ὅτι πορευόμενοι πρὸς βοῤῥᾶν ἐπὶ σελήνην, ὡς ἐπί τινα γῆν καθαρωτάτην, πλησίον ἐγένοντο, ἐκεῖ τε γενόμενοι ἴδοιεν, ἃ εἰκὸς ἦν ἰδεῖν τὸν τοιαύτην ὑπερβολὴν πλασμάτων προαναπλάσαντα· εἶτα καὶ ὡς ἡ Σεβύλλα τὴν μαντικὴν ἀπὸ Καρμάνου ἀνέλαβε· μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτι εὐχὰς ἰδίας ἕκαστος ηὔξατο, καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἑκάστῳ συνέπεσεν, ὥσπερ ηὔξατο· αὐτὸν δέ φησιν ἐκεῖθεν ἀφυπνώσαντα εἰς Τύρον εἰς τὸν τοῦ Ἡρακλέος νεὼν εὑρεθῆναι, ἐκεῖθέν τε ἀναστάντα τήν τε Δερκυλλίδα καὶ τὸν Μαντινίαν ἀνευρεῖν εὖ πεπραχότας, καὶ τούς τε γονεῖς τοῦ μακροῦ ἀπαλλάξαντας ὕπνου, μᾶλλον δὲ ὀλέθρου, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦντας.

Ταῦτα Κύμβᾳ Δεινίας διεμυθολόγησε, καὶ κυπαριττίνας 10
δέλτους προσενεγκὼν ἐγγράψαι ταύτας Ἐρασινίδην Ἀθηναῖον συνεπόμενον τῷ Κύμβᾳ, ἦν γὰρ τεχνίτης λόγων, παρεκελεύσατο· ὑπέδειξε δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν Δερκυλλίδα· αὕτη γὰρ καὶ τὰς κυπαριττίνας δέλτους ἤνεγκε, προςέταξέ τε τῷ Κύμβᾳ, δίχα ταῦτα τὰ διαμυθολογηθέντα ἀναγράψασθαι, καὶ θατέραν μὲν τῶν δέλτων αὐτὸν ἔχειν, τὴν ἑτέραν δὲ, καθ' ὃν ἀποβιώῃ καιρὸν, τὴν Δερκυλλίδα πλησίον τοῦ τάφου κιβωτίῳ ἐμβαλοῦσαν καταθεῖναι.

Ὁ γοῦν Διογένης, ὁ καὶ Ἀντώνιος, ταῦτα πάντα Δεινίαν 11

εἰςάγαγὼν πρὸς Κύμβαν τερατευσάμενον, ὅμως γράφει Φαυστίνῳ, ὅτι τε συντάττει περὶ τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων, καὶ ὅτι τῇ ἀδελφῇ Ἰσιδώρᾳ φιλομαθῶς ἐχούσῃ τὰ δράματα προςφωνεῖ· λέγει δὲ ἑαυτὸν, ὅτι ποιητής ἐστι κωμῳδίας παλαιᾶς, καὶ ὅτι, εἰ καὶ ἄπιστα καὶ ψευδῆ πλάττοι, ἀλλ' οὖν ἔχει περὶ τῶν πλείστων αὐτῷ μυθολογηθέντων ἀρχαιοτέρων μαρτυρίας, ἐξ ὧν σὺν καμάτῳ ταῦτα συναθροίσειε. Προτάττει δὲ καὶ ἑκάστου βιβλίου τοὺς ἄνδρας, οἳ τὰ τοιαῦτα προαπεφήναντο, ὡς μὴ δοκεῖν μαρτυρίας χηρεύειν τὰ ἄπιστα.

12 *Ἐπιστολὴν μὲν οὖν κατ' ἀρχὰς τοῦ βιβλίου γράφει πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἰσιδώραν, δι' ἧς εἰ καὶ τὴν προςφώνησιν αὐτῇ τῶν συγγραμμάτων δείκνυται πεποιημένος, ἀλλ' οὖν εἰςάγει Βάλαγρον πρὸς τὴν οἰκείαν γυναῖκα, Φίλαν τοὔνομα, γράφοντα· θυγατὴρ δὲ ἦν Ἀντιπάτρου αὕτη· ὅτι τῆς Τύρου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων εἰς ἅλωσιν ἐλθούσης καὶ πυρὶ τὰ πλεῖστα δαπανηθείσης, στρατιώτης ἧκε πρὸς Ἀλέξανδρον, ξένον τι καὶ παράδοξον λέγων μηνύειν, εἶναι δὲ τὸ θέαμα τῆς πόλεως ἔξω. Ὁ δὲ βασιλεὺς, Ἡφαιστίωνα καὶ Παρμενίωνα συμπαραλαβὼν, εἵποντο τῷ στρατιώτῃ καὶ καταλαμβάνουσιν ὑπογείους λιθίνους σοροὺς, ὧν ἡ μὲν ἐπεγέγραπτο, Λυσίλλα ἐβίω ἔτη πέντε καὶ τριάκοντα· ἡ δὲ, Μνάσων Μαντινίου ἐβίω ἔτη ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἑβδομήκοντα· ἡ δὲ, Ἀριστίων Φιλοκλέους ἐβίω ἔτη ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ἀπὸ δυοῖν καὶ πεντήκοντα· ἄλλη δὲ, Μαντινίας Μνάσωνος ἔτη ἐβίω δύο καὶ τεσσαράκοντα καὶ νύκτας ἑξήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· ἑτέρα δὲ, Δερκυλλὶς ἐβίω Μνάσωνος ἔτη ἐννέα καὶ τριήκοντα καὶ νύκτας ἑξήκοντα. καὶ ἑπτακοσίας· ἡ δὲ ἕκτη σορὸς, Δεινίας Ἀρκὰς ἐβίω ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Τούτοις διαποροῦντες πλὴν τῆς πρώτης σοροῦ, σαφὲς γὰρ τὸ ἐκείνης ἐπίγραμμα, ἐντυγχάνουσι παρὰ τοίχῳ κιβωτίῳ μικρῷ κυπαρίττου πεποιημένῳ, ᾧ ἐνεγέγραπτο· ὦ ξένε, ὅςτις εἶ, ἄνοιξον, ἵνα μάθῃς, ἃ θαυμάζεις. Ἀνοίξαντες οὖν οἱ περὶ Ἀλέξανδρον τὸ κιβώτιον, εὑρίσκουσι τὰς κυπαριττίνας δέλτους, ἃς, ὡς ἔοικε, κατέθηκε Δερκυλλὶς κατὰ τὰς ἐντολὰς Δεινίου. Ταῦτα Βάλαγρον εἰςάγει τῇ γυναικὶ γράφοντα, καὶ ὅτι τὰς κυπαριττίνας δέλτους μεταγραψάμενος διαπέμψειε*

τῇ γυναικί. Καὶ λοιπὸν εἰςβάλλει ἐντεῦθεν ὁ λόγος εἰς τὴν
τῶν κυπαριττίνων δέλτων ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, καὶ πάρε-
στι Δεινίας Κύμβα διηγούμενος, ἅπερ προείρηται. Οὕτω
μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τούτοις ἡ τῶν δραμάτων πλάσις τῷ Ἀντω-
νίῳ Διογένει ἐσχημάτισται.

Ἔστι δ', ὡς ἔοικεν, οὗτος χρόνῳ πρεσβύτερος τῶν τὰ 13
τοιαῦτα ἐσπουδακότων διαπλάσαι, οἷον Λουκιανοῦ, Λουκίου,
Ἰαμβλίχου, Ἀχιλλέως Τατίου, Ἡλιοδώρου τε καὶ Δαμασκίου·
καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ καὶ τοῦ
περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦ-
το· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν περὶ Σινωνίδα καὶ Ῥοδάνην,
Λευκίππην τε καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ Χαρίκλειαν καὶ Θεαγέ-
νην, τῶν τε περὶ αὐτοὺς πλασμάτων καὶ τῆς πλάνης, ἐρώ-
των τε καὶ ἁρπαγῆς καὶ κινδύνων ἡ Δερκυλλὶς καὶ Κήρυλλος
καὶ Θρουσκανὸς καὶ Δεινίας ἐοίκασι παράδειγμα γεγονέναι.

Τὸν χρόνον δὲ, καθ' ὃν ἤκμασεν ὁ τῶν τηλικούτων πλά- 14
σμάτων πατὴρ ὁ Διογένης Ἀντώνιος, οὔπω τι σαφὲς ἔχομεν
λέγειν· πλὴν ἔστιν ὑπολογίσασθαι, ὡς οὐ λίαν πόῤῥω τῶν
χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Μνημονεύει δ' οὗτος ἀρ-
χαιοτέρου τινὸς Ἀντιφάνους, ὅν φησι περὶ τοιαῦτά τινα τερα-
τολογήματα κατεσχολακέναι. Ἔστι δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα,
ὡς ἐν τηλικούτοις πλάσμασί τε καὶ μυθεύμασι, δύο τινὰ θηρᾶ-
σαι χρησιμώτατα· ἓν μὲν, ὅτι τὸν ἀδικήσαντά τι, κἂν μυρι-
άκις ἐκφυγεῖν δόξῃ, εἰςάγει πάντως δίκην δεδωκέναι: καὶ
δεύτερον, ὅτι πολλοὺς ἀναιτίους, ἐγγὺς μεγάλου γεγονότας
κινδύνου, παρ' ἐλπίδας δείκνυσι πολλάκις διασωθέντας.

Ἰαμβλίχου δραματικόν.

1 Ἀνεγνώσθη Ἰαμβλίχου δραματικὸν, ἔρωτας ὑποκρινόμενον· ἔστι δὲ τῇ αἰσχρολογίᾳ τοῦ μὲν Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου ἧττον ἐκπομπεύων, ἀναιδέστερον δὲ μᾶλλον ἢ ὁ Φοῖνιξ Ἡλιόδωρος προςφερόμενος· οἱ γὰρ τρεῖς οὗτοι σχεδόν τι τὸν αὐτὸν σκοπὸν προθέμενοι ἐρωτικῶν δραμάτων ὑποθέσεις ὑπεκρίθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἡλιόδωρος σεμνότερόν τε καὶ εὐφημότερον, ἧττον δὲ αὐτοῦ ὁ Ἰάμβλιχος, αἰσχρῶς δὲ καὶ ἀναιδῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποχρώμενος· καὶ ἥ γε λέξις αὐτῷ ῥέουσα καὶ μαλακὴ, καὶ ὅσον αὐτῆς ὑπόκροτον, οὐ πρὸς τόνον τινὰ, ἀλλ' ἐπὶ τὰ γαργαλίζον, ὡς ἄν τις εἴποι, καὶ βλακῶδες παρακεκίνηται. Ὁ μέντοι Ἰάμβλιχος, ὅσα γε εἰς λέξεως ἀρετὴν καὶ συνθήκης καὶ τῆς ἐν τοῖς διηγήμασι τάξεως, καὶ τοῖς σπουδαιοτάτοις τῶν πραγμάτων, ἀλλ' οὐχὶ παιγνίοις καὶ πλάσμασιν ἄξιος τὴν τῶν λόγων τέχνην καὶ ἰσχὺν ἐπιδείκνυσθαι.

2 Εἰσὶ δὲ αὐτῷ πεποιημένα τοῦ δράματος πρόςωπα Σινωνὶς καὶ Ῥοδάνης, καλὴ καὶ καλὸς τὴν ὄψιν, νόμῳ γάμου ἐρῶντες ἀλλήλων καὶ δὴ καὶ ζευγνύμενοι, καὶ Γάρμος βασιλεὺς Βαβυλῶνος, τῆς αὐτοῦ γυναικὸς θανούσης εἰς ἔρωτα ἀναπτόμενος Σινωνίδος καὶ πρὸς γάμον ἄγειν ἐπειγόμενος· ἀνάνευσις Σινωνίδος καὶ δεσμὰ, χρυσῷ τῆς ἁλύσεως διαπεπλεγμένης, καὶ Ῥοδάνης διὰ τοῦτο, Δάμα καὶ Σάκα τῶν βασιλικῶν εὐνούχων τὴν πρᾶξιν ἐπιτραπέντων, ἐπὶ σταυροῦ ἀναρτώμενος· ἀλλ' ἐκεῖθεν καθαιρεῖται σπουδῇ Σινωνίδος, καὶ φεύγουσιν ἄμφω, ὁ μὲν τὸν σταυρὸν, ἡ δὲ τὸν γάμον. Καὶ περιτέμνεται διὰ τοῦτο Σάκας καὶ Δάμας τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ ἐπὶ τὴν τούτων ἀποστέλλονται ζήτησιν, καὶ δίχα μερισθέντες ἐπὶ τὴν ἔρευναν τρέπονται.

3 Καταλαμβάνονται σχεδόν τι παρά τινα λειμῶνα οἱ περὶ Ῥοδάνην ὑπὸ τοῦ διώκοντος Δάμα· ἁλιεὺς δ' ἦν, ὃς τοὺς

ποιμένας ἐμήνυσεν, οἳ στρεβλούμενοι τὸν λειμῶνα μόλις δεικνύουσιν, ἐν ᾧ καὶ χρυσὸν Ῥοδάνης εὕρισκε, τῆς στήλης τοῦ λέοντος ὑποδηλούμενον τῷ ἐπιγράμματι, καὶ τράγου τι φάσμα ἐρᾷ Σινωνίδος, ἐξ ἧς αἰτίας καὶ οἱ περὶ Ῥοδάνην τοῦ λειμῶνος ἀπαίρουσι. Δάμας δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ λειμῶνος τῆς Σινωνίδος στέφανον εὑρὼν, πέμπει Γάρμῳ παραμύθιον. Φεύγοντες δὲ οἱ περὶ Ῥοδάνην ἐντυγχάνουσιν ἐπὶ καλύβης γραΐ τινι γυναικὶ, καὶ κρύπτονται ὑπ' ἄντρῳ, ὃ διαμπερὲς ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους τριάκοντα· λόχμη δὲ τὸ στόμα ἐβέβυστο. Καὶ οἱ περὶ τὸν Δάμαν ἐφίστανται, καὶ ἀνακρίνεται ἡ γραῦς, καὶ ξίφος γυμνὸν ἰδοῦσα ἐξέψυξεν· οἱ δὲ τοῦ Ῥοδάνους ἵπποι καὶ τῆς Σινωνίδος, οἷς ἐπωχοῦντο, συλλαμβάνονται, καὶ περικαθίσταται στρατὸς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ Σινωνὶς καὶ Ῥοδάνης ἀπεκρύπτετο, καὶ καταῤῥήγνυταί τινος τῶν περιπόλων ἀσπὶς ἐκ χαλκοῦ τοῦ ὀρύγματος ὕπερθεν, καὶ τῷ διακενῷ τοῦ ἤχου τῶν κεκρυμμένων μήνυσις γίγνεται, καὶ περιορύσσεται τὸ ὄρυγμα, καὶ πάντα Δάμας βοᾷ· καὶ γίγνεται τοῖς ἔνδον συναίσθησις, καὶ φεύγουσιν ὑπὸ τοῖς τοῦ ἄντρου μυχοῖς, καὶ διεκπίπτουσι πρὸς τὴν ἑτέραν αὐτοῦ ὀπήν· καὶ μελιττῶν ἀγρίων σμήνη ἐκεῖθεν ἐπὶ τοὺς ὀρύσσοντας τρέπεται, καταῤῥεῖ δὲ τοῦ μέλιτος καὶ ἐπὶ τοὺς φεύγοντας· αἱ δὲ μέλισσαι καὶ τὸ μέλι ἐξ ἑρπετῶν πεφαρμακευμέναι τροφῆς, αἱ μὲν κρούσασαι τοὺς ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἠκρωτηρίαζον, οὓς δὲ καὶ ἀπέκτειναν. Τῷ δὲ λιμῷ κρατούμενοι οἱ περὶ Ῥοδάνην διαλιχμησάμενοι καὶ τὰς γαστέρας καταῤῥυέντες, πίπτουσι παρὰ τὴν ὁδὸν ὡσεὶ νεκροί.

Φεύγουσιν ὁ στρατὸς τῷ τῶν μελισσῶν πολέμῳ πονού- 4
μενοι, καὶ τοὺς περὶ Ῥοδάνην ὅμως διώκουσι, καὶ οὓς ἐδίωκον ὁρῶντες ἐῤῥιμμένους παρέτρεχον, νεκρούς τινας ὡς ἀληθῶς ὑπολαμβάνοντες. Ἐν τούτῳ τῷ ἄντρῳ κείρεται τοὺς πλοκάμους ἡ Σινωνὶς, δι' οὗ ὕδωρ αὐτοῖς ἀνιμήσονται· καὶ τοῦτο εὑρὼν ἐκεῖσε Δάμας πέμπει τῷ Γάρμῳ, σύμβολον τοῦ ἐγγὺς εἶναι κἀκείνους συλλαβεῖν. Ἐῤῥιμμένων δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ τε Ῥοδάνους καὶ τῆς Σινωνίδος, ὁ στρατὸς παρερχόμενος ὡς ἐπὶ νεκροῖς κατὰ τὸ πάτριον ἔθος οἱ μὲν χιτωνίσκους ῥίπτοντες ἐκάλυπτον, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι τῶν προσόντων καὶ

κρεῶν δὲ μέρη καὶ ἄρτου ἐπέῤῥιπτον· καὶ οὕτω παρῆλθεν ὁ στρατός. Οἱ δὲ τῷ μέλιτι καρωθέντες μόλις ἀνίστανται, κοράκων μὲν τῶν περὶ τὰ κρέα διεριζόντων Ῥοδάνην, ἐκείνου δὲ Σινωνίδα διαναστήσαντος. Ἀναστάντες οὖν πορεύονται τὴν ἐναντίαν τραπόμενοι τῷ στρατῷ, ἵνα μᾶλλον λάθοιεν μὴ ὄντες οἱ διωκόμενοι· καὶ εὑρόντες ὄνους δύο ἐπέβησάν τε καὶ τὰ φορτία ἐπέθεντο, ἃ συνεκεκόμιστο αὐτοῖς ἀφ' ὧν ὡσεὶ νεκροῖς ἐπέῤῥιψεν ὁ στρατός.

5 Εἶτα καταίρουσιν εἰς πανδοχεῖον, καὶ φεύγουσιν ἐκεῖθεν, καὶ περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν εἰς ἄλλον σταθμὸν καταλύουσι. Καὶ γίγνεται τὸ πάθος τῶν ἀδελφῶν, καὶ κατηγοροῦνται φόνου, καὶ ἀφίενται τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἀδελφῶν, ὃς ἀνῃρήκει φαρμάκῳ τὸν ὕστερον, κατηγορήσαντος μὲν, τῇ δὲ οἰκείᾳ ἀναιρέσει ἀθωώσαντος· καὶ λανθάνει Ῥοδάνης ἀνελόμενος τὸ φάρμακον. Καταίρουσιν εἰς οἴκημα λῃστοῦ τοὺς παροδίτας λῃστεύοντος καὶ τούτους ἑαυτῷ ποιουμένου τράπεζαν. Καὶ στρατιωτῶν ὑπὸ τοῦ Δάμα σταλέντων, ἐπεὶ ὁ λῃστὴς συνείληπτο, πῦρ ἐμβάλλεται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ περιλαμβάνονται τῷ πυρὶ, καὶ διαφεύγουσι μόλις τὸν ὄλεθρον τῶν ὄνων σφαγέντων καὶ τῷ πυρὶ εἰς δίοδον ἐπιτεθέντων. Καθορῶνται νύκτωρ ὑπὸ τῶν τὸ πῦρ ἐμβαλόντων, καὶ ἐπερωτηθέντες, τίνες εἶεν, εἴδωλα τῶν ὑπὸ τοῦ λῃστοῦ ἀναιρεθέντων ἀποκρίνονται, καὶ τῇ ὠχρότητι καὶ λεπτότητι τῆς ὄψεως καὶ τῇ ἀτονίᾳ τῆς φωνῆς ἔπεισάν τε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐδειμάτωσαν.

6 Καὶ φεύγουσι πάλιν ἐκεῖθεν, καὶ καταλαμβάνουσι κόρην ἐπὶ ταφὴν ἀγομένην, καὶ συῤῥέουσιν ἐπὶ τὴν θέαν· καὶ Χαλδαῖος γέρων ἐπιστὰς κωλύει τὴν ταφὴν, ἔμπνουν εἶναι τὴν κόρην ἔτι λέγων· καὶ ἐδείχθη οὕτως. Χρησμῳδεῖ δὲ καὶ τῷ Ῥοδάνει, ὡς βασιλεύσοι. Καταλιμπάνεται κενὸς ὁ τῆς κόρης τάφος, καὶ πολλὰ τῶν πέπλων, ἃ ἔμελλεν ἐπικαίεσθαι τῷ τάφῳ, ἔτι τε σιτία καὶ ποτά· καὶ οἱ περὶ Ῥοδάνην τούτοις εὐωχοῦνται, καὶ λαμβάνουσί τινα καὶ τῶν ἀμφίων, καὶ καθεύδουσιν ἐν τῷ τῆς κόρης τάφῳ. Οἱ δὲ τὸ πῦρ τῇ τοῦ λῃστοῦ οἰκίᾳ ἐμβαλόντες, ἡμέρας ἐπιλαβούσης ἠπατημένους ἑαυτοὺς ἐγνωκότες, ἐδίωκον κατ' ἴχνη Ῥοδάνους καὶ Σινωνίδος, συνεργοὺς

αὐτοὺς εἰκάζοντες εἶναι τοῦ λῃστοῦ· ἰχνηλατήσαντες δὲ μέχρι τοῦ τάφου, καὶ ἐνιδόντες αὐτοὺς ἐγκειμένους μὲν τῷ τάφῳ, ἀκινητίζοντας δὲ ἅτε ὕπνῳ καὶ οἴνῳ πεπηδημένους, ἔδοξαν νεκροὺς ὁρᾷν καὶ κατέλιπον ἀπορούμενοι, ὅτι ἐκεῖ τὰ ἴχνη ἔφερεν.

Ἀπαίρουσιν ἐκεῖθεν οἱ περὶ Ῥοδάνην, καὶ περῶσι τὸν 7
ποταμὸν, γλυκύν τε ὄντα καὶ διαυγῆ καὶ βασιλεῖ Βαβυλωνίων εἰς πόσιν ἀνακείμενον. Καὶ πιπράσκει Σινωνὶς τὰ ἱμάτια, καὶ συλλαμβάνεται ὡς τάφον συλήσασα, καὶ ἀναφέρεται εἰς Σόραιχον, ὃς ἦν Σοραίχου τοῦ τελώνου υἱὸς, ἐπίκλην δὲ αὐτῷ δίκαιος. Καὶ βουλεύεται πέμπειν αὐτὴν ἐπὶ βασιλέα Γάρμον διὰ τὸ κάλλος, καὶ κιρνᾶται διὰ τοῦτο τὸ τῶν ἀδελφῶν φάρμακον Ῥοδάνει καὶ Σινωνίδι· αἱρετώτερον γὰρ αὐτοῖς ὁ θάνατος ἢ Γάρμον ἰδεῖν. Μηνύεται Σοραίχῳ διὰ τῆς θεραπαινίδος, ἅπερ εἰς ἔργον ἔμελλε χωρεῖν Ῥοδάνει καὶ Σινωνίδι. Καὶ λαθὼν ὁ Σόραιχος τὸ τοῦ θανάτου μὲν φάρμακον κενοῖ, πληροῖ δὲ τὴν κύλικα ὑπνωτικοῦ φαρμάκου, καὶ πιόντας καὶ ὑπνοῦντας λαβὼν ἐφ' ἁρμαμάξης ἤλαυνε πρὸς βασιλέα. Πλησιαζόντων δὲ Ῥοδάνης ἐνυπνίῳ δειματοῦται καὶ βοᾷ καὶ ἐξανιστᾷ Σινωνίδα· ἡ δὲ ξίφει αὐτῆς τὸ στέρνον πλήττει. Καὶ ἀναπυνθάνεται τὰ κατ' αὐτοὺς ἅπαντα Σόραιχος, καὶ λαβόντες πίστεις ἀπαγγέλλουσι, καὶ λύει αὐτοὺς, καὶ ὑποδείκνυσι τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν τῇ νησῖδι, ἐν ᾧ ἔμελλε καὶ τὸ τραῦμα ἡ Σινωνὶς θεραπευθήσεσθαι.

Ὡς ἐν παρεκβολῇ δὲ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ 8
τῆς νησῖδος, καὶ ὅτι ὁ Εὐφράτης καὶ ὁ Τίγρις περιῤῥέοντες αὐτὴν ποιοῦσι νησῖδα, καὶ ὅτι ἡ τῆς ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἱέρεια τρεῖς ἔσχε παῖδας, Εὐφράτην καὶ Τίγριν καὶ Μεσοποταμίαν, αἰσχρὰν τὴν ὄψιν ἀπὸ γενέσεως, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀφροδίτης εἰς κάλλος μετασκευασθεῖσαν, δι' ἣν καὶ ἔρις τριῶν ἐραστῶν γίγνεται καὶ κρίσις ἐπ' αὐτούς. Βόχορος ὁ κρίνων ἦν, κριτῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς ἄριστος· ἐκρίνοντο δὲ καὶ ἤριζον οἱ τρεῖς, ὅτι τῷ μὲν ἡ Μεσοποταμία τὴν φιάλην, ἐξ ἧς ἔπινεν, ἔδωκε, τῷ δὲ τὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀνθέων αφελομενη στέφανον περιέθηκε, τὸν δὲ ἐφίλησε. Καὶ τοῦ

φιληθέντος κρίσει νικήσαντος, οὐδὲν ἔλαττον αὐτοῖς ἡ ἔρις ἤκμαζεν, ἕως ἀλλήλους ἀνεῖλον ἐρίζοντες.

9 Λέγει οὖν ὡς ἐν παρενθήκῃ περὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἱεροῦ, καὶ ὡς ἀνάγκη τὰς γυναῖκας ἐκεῖσε φοιτώσας ἀπαγγέλλειν δημοσίᾳ τὰ ἐν τῷ ναῷ αὐταῖς ὁρώμενα ὄνειρα· ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ Φαρνούχου καὶ Φαρσίριδος καὶ Τανάϊδος, ἀφ' οὗ καὶ Τάναϊς ὁ ποταμὸς, λεπτομερῶς διεξέρχεται, καὶ ὅτι τὰ περὶ τὸν τάφον καὶ τὴν χώραν τοῦ Τανάϊδος τοῖς κατοικοῦσιν Ἀφροδίτης μυστήρια Τανάϊδος καὶ Φαρσίριδός εἰσιν. Ἐν δὲ τῇ προειρημένῃ νησῖδι ῥόδων ἐντραγὼν ὁ Τίγρις τελευτᾷ· κανθαρὶς γὰρ τοῖς τοῦ ῥόδου φύλλοις ἔτι συνεπτυγμένοις οὖσιν ὑπεκάθητο· καὶ ἡ τοῦ παιδὸς μήτηρ ἥρωα πείθεται γενέσθαι τὸν υἱὸν ἐκμαγεύσασα.

10 Καὶ διεξέρχεται ὁ Ἰάμβλιχος μαγικῆς εἴδη, μάγον ἀκρίδων καὶ μάγον λεόντων καὶ μάγον μυῶν· ἐξ οὗ καλεῖσθαι καὶ τὰ μυστήρια ἀπὸ τῶν μυῶν· πρώτην γὰρ εἶναι τὴν τῶν μυῶν μαγικήν. Καὶ μάγον δὲ λέγει χαλάζης καὶ μάγον ὄφεων καὶ νεκυομαντείας καὶ ἐγγαστρίμυθον, ὃν καί φησιν ὡς Ἕλληνες μὲν Εὐρυκλέα λέγουσι, Βαβυλώνιοι δὲ Σακχούραν ἀποκαλοῦσι. Λέγει δὲ καὶ ἑαυτὸν Βαβυλώνιον εἶναι ὁ συγγραφεὺς καὶ μαθεῖν τὴν μαγικὴν, μαθεῖν δὲ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ ἀκμάζειν ἐπὶ Σοαίμου τοῦ Ἀχαιμενίδου τοῦ Ἀρσακίδου, ὃς βασιλεὺς ἦν ἐκ πατέρων βασιλέων, γέγονε δὲ ὅμως καὶ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὕπατος δὲ, εἶτα καὶ βασιλεὺς πάλιν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας· ἐπὶ τούτου γοῦν ἀκμάσαι φησὶν ἑαυτόν. Ῥωμαίων δὲ διαλαμβάνει βασιλεύειν Ἀντωνῖνον· καὶ ὅτε Ἀντωνῖνος, φησίν, Οὐῆρον τὸν αὐτοκράτορα καὶ ἀδελφὸν καὶ κηδεστὴν ἔπεμψε Βολογαίσῳ τῷ Παρθυαίῳ πολεμήσοντα, ὡς αὐτός τε προείποι καὶ τὸν πόλεμον, ὅτι γενήσεται καὶ ὅποι τελευτήσοι, καὶ ὅτι Βολόγαισος μὲν ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καὶ Τίγριν ἔφυγεν, ἡ δὲ Παρθυαίων γῆ Ῥωμαίοις ὑπήκοος κατέστη.

11 Ἀλλ' ὅ γε Τίγρις καὶ Εὐφράτης οἱ παῖδες ἐμφερεῖς ἀλλήλοις ἦσαν καὶ Ῥοδάνης ἀμφοτέροις. Τοῦ δὲ παιδὸς, ὥςπερ ἔφημεν, τῷ ῥόδῳ τελειωθέντος, Ῥοδάνης πρὸς τὴν νησῖδα ἅμα Σινωνίδι περαιοῦται, καὶ βοᾷ ἡ μήτηρ τὸν τεθνηκότα

αὐτῆς υἱὸν ἀναβιῶναι, εἰς τὸν Ῥοδάνην ὁρῶσα, καὶ Κόρην αὐτῷ ἐκεῖθεν ἕπεσθαι· συνυποκρίνεται Ῥοδάνης ταῦτα, τῆς τῶν νησιωτῶν κατεντρυφῶν εὐηθείας. Μηνύεται Δάμας τὰ περὶ Ῥοδάνην, καὶ ὅσα Σόραιχος περὶ αὐτοὺς ἔπραξε· μηνυτὴς δ' ἦν αὐτὸς ὁ ἰατρὸς, ὃν ὁ Σόραιχος κρύφα πέμψας τὸ τῆς Σινωνίδος ἐθεράπευσε τραῦμα. Συλλαμβάνεται διὰ τοῦτο Σόραιχος καὶ ἄγεται ἐπὶ Γάρμον· ἀποστέλλεται καὶ αὐτὸς ὁ μηνυτὴς γράμμα Δάμα ἐπιφερόμενος πρὸς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἱερέα, ἐφ' ᾧ συλλαβεῖν τοὺς περὶ Σινωνίδα. Διαβαίνει τὸν ποταμὸν ὁ ἰατρὸς τῆς ἱερᾶς ἑαυτὸν ὡς ἔθος ἐξαρτήσας καμήλου, τὸ δὲ γράμμα τῷ δεξιῷ παρενθεὶς τῶν ὤτων· καὶ τέλος ὁ μηνυτὴς ἐναποπνίγεται τῷ ποταμῷ, διαβαίνει δὲ πρὸς τὴν νησῖδα ἡ κάμηλος, καὶ πάντα μανθάνουσιν οἱ περὶ Ῥοδάνην, τὸ τοῦ Δάμα γράμμα τῶν ὤτων ἀνελόμενοι τῆς καμήλου.

Φεύγουσιν ἐκεῖθεν διὰ τοῦτο, καὶ συναντῶσιν ἀγόμενον 12
Σόραιχον ἐπὶ Γάρμον, καὶ καταλύουσιν ἅμα ἐν πανδοχείῳ. Καὶ τῇ τοῦ χρυσίου ἐπιθυμίᾳ νύκτωρ ἀναπείθει Ῥοδάνης, καὶ ἀναιροῦνται οἱ Σοραίχου φύλακες, καὶ φεύγει σὺν αὐτοῖς Σόραιχος, ἀμοιβὴν εὑρὼν τῆς προϋπαρξάσης εὐεργεσίας. Συλλαμβάνει Δάμας τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἱερέα, καὶ ἀνακρίνεται περὶ Σινωνίδος, καὶ τέλος κατακρίνεται δήμιος γενέσθαι ἀντὶ ἱερέως ὁ πρεσβύτης· καὶ τὰ περὶ τὸν δήμιον ἔθη καὶ νόμιμα. Συλλαμβάνεται Εὐφράτης, ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ἱερεὺς, ὡς Ῥοδάνην αὐτὸν ὑπολαβὼν, οὕτως ἐπεκάλει· καὶ φεύγει Μεσοποταμία ἡ ἀδελφή. Καὶ πρὸς τὸν Σάκαν ἀπάγεται Εὐφράτης, καὶ ἀνακρίνεται περὶ Σινωνίδος· ὡς γὰρ Ῥοδάνης ἠτάζετο. Καὶ ἀποστέλλει Σάκας πρὸς Γάρμον, ὅτι Ῥοδάνης συνείληπται καὶ Σινωνὶς συλληφθήσεται. Ὁ γὰρ Εὐφράτης ὡς Ῥοδάνης κρινόμενος ἔφη τὴν Σινωνίδα συλλαμβανομένου αὐτοῦ πιφευγέναι, Σινωνίδα καλεῖν κἀκεῖνος ἐκβιαζόμενος τὴν ἀδελφὴν Μεσοποταμίαν.

Ὅτι οἱ περὶ Ῥοδάνην καὶ Σινωνίδα φεύγοντες ἅμα Σο- 13
ραίχῳ καταίρουσιν εἰς γεωργοῦ· τῷ δ' ἦν κόρη θυγάτηρ καλὴ τὴν ὄψιν, ἄρτι χηρωθεῖσα καὶ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ τὰς τρίχας περικειραμένη. Πέμπεται αὕτη τῆς ἀλύσεως τῆς

χρυσῆς ἀπεμπολῆσαι, ἣν οἱ περὶ Ῥοδάνην ἐκ τῶν δεσμῶν ἐπεφέροντο, καὶ ἄπεισι πρὸς τὸν χρυσοχόον ἡ τοῦ γεωργοῦ θυγάτηρ. Καὶ ἰδὼν ἐκεῖνος τήν τε ὄψιν τῆς κόρης καλὴν καὶ τῆς ἁλύσεως τὸ μέρος, ἧς αὐτὸς ἐργάτης ἐτύγχανε, καὶ τὴν κόμην περιῃρημένην, ὑπονοεῖ Σινωνίδα εἶναι, καὶ πέμψας πρὸς Δάμαν καὶ λαβὼν φύλακας, ἀπερχομένην ἐφύλαττε κρύφα. Ἡ δὲ ὑπονοήσασα τὸ πραττόμενον, φεύγει εἰς ἔρημον κατάλυμα, ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τῆς κόρης τῆς ἐπικαλουμένης Τροφίμης, καὶ τοῦ δούλου τοῦ ἐραστοῦ καὶ φονέως, καὶ τοῦ κόσμου τοῦ χρυσοῦ, καὶ αἱ ἔκθεσμοι τοῦ δούλου πράξεις, καὶ τὸ ἑαυτὸν ἐπισφάξαι, καὶ τὸ αἱματωθῆναι τὴν τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα τοῖς τοῦ ἑαυτὸν διαχρησαμένου αἵμασι, καὶ ὁ τῆς κόρης διὰ ταῦτα φόβος καὶ ἡ φυγή, καὶ ἡ ἐπίστασις τῶν φυλάκων καὶ φυγή, καὶ ἡ πρὸς τὸν πατέρα τῆς κόρης ἄφιξις καὶ διήγησις τῶν συγκυρησάντων, καὶ φυγὴ ἐκεῖθεν τῶν περὶ Ῥοδάνην, καὶ πρὸ τούτων γράμμα πρὸς Γάρμον τοῦ χρυσοχόου, ὅτι Σινωνὶς εὕρηται· καὶ ἣν πίστις ἡ ἐξωνηθεῖσα ἅλυσις πεμπομένη καὶ τὰ ἄλλα, ἃ περὶ τὴν τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα ὑπωπτεύετο.

14 Ῥοδάνης ἀπιὼν ἐφ' ᾧ φεύγειν φιλεῖ τὴν κόρην τοῦ γεωργοῦ, καὶ ἀνάπτεται εἰς ὀργὴν Σινωνὶς διὰ τοῦτο, εἰς ὑπόνοιαν μὲν πρῶτον ἀφιγμένη τοῦ φιλήματος, ἔπειτα καὶ ἀπὸ τῶν τοῦ Ῥοδάνους χειλέων ἀφελομένη τὸ αἷμα, ὃ φιλήσας αὐτὴν περιεκέχριστο, εἰς ἰσχυρὰν πίστιν καταστᾶσα. Ζητεῖ διὰ τοῦτο Σινωνὶς τὴν κόρην ἀνελεῖν, καὶ ὑποστρέφειν πρὸς αὐτὴν ἠπείγετο καθάπερ τις ἐμμανής· καὶ συνέπεται Σόραιχος, ἐπεὶ μὴ κατασχεῖν τῆς μανιώδους ὁρμῆς ἴσχυε.

15 Καὶ καταίρουσιν εἰς πλουσίου τινὸς, τὸ ἦθος δὲ ἀκολάστου, Σήταπος αὐτῷ ὄνομα, ὃς ἐρᾷ τῆς Σινωνίδος καὶ πειρᾷ· ἡ δὲ ἀντερᾷν ὑποκρίνεται, καὶ μεθυσθέντα τὸν Σήταπον κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔρωτος ἀναιρεῖ ξίφει. Καὶ ἀνοῖξαι κελεύσασα τὴν αὔλιον, καὶ τὸν Σόραιχον ἀγνοοῦντα τὸ πραχθὲν καταλιποῦσα, ἐπὶ τὴν τοῦ γεωργοῦ κόρην ἠλαύνετο. Σόραιχος δὲ τὴν ἔξοδον αὐτῆς μαθὼν ἐδίωκεν ὀπίσω, καὶ καταλαμβάνει ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν Σητάπου δούλων, οὓς ἦν μισθωσάμενος, ἵνα κωλύσῃ τὴν σφα-

γὴν τῆς τοῦ γεωργοῦ κόρης· καταλαβὼν δὲ ἀναλαμβάνει εἰς
τὴν ἁρμάμαξαν, παρεσκεύαστο γὰρ καὶ τοῦτο, καὶ ἀπελαύ-
νει ὀπίσω. Ὑποστρεφόντων δὲ αὐτῶν οἱ τοῦ Σητάκου θερά-
ποντες, ἐπεὶ τὸν δεσπότην ἀνῃρημένον ἐθεάσαντο, ἀπήντη-
σαν ὠργισμένοι, καὶ συλλαβόντες Σινωνίδα καὶ δήσαντες ἦγον
ἐπὶ Γάρμον ὡς ἀνδροφόνον κολασθησομένην· καὶ Σόραιχος
ἦν ἄγγελος Ῥοδάνει τῶν κακῶν, κόνιν τε κατὰ τῆς κεφαλῆς
πασάμενος καὶ τὸν κάνδυν περιεῤῥηγμένος· καὶ Ῥοδάνης
ἀναιρεῖν ἑαυτὸν ὁρμᾷ, ἀλλ' ἐκώλυε Σόραιχος.
Ὁ δὲ Γάρμος Σάκα δεξάμενος γράμμα, ὅτιπερ Ῥοδάνης 16
συνείληπται, καὶ παρὰ τοῦ χρυσοχόου, ὅτι Σινωνὶς ἔχεται,
ἔχαιρέ τε καὶ ἔθυε καὶ τοὺς γάμους ἡτοίμαζε, καὶ κήρυγμα
ἤλαυνο πανταχοῦ πάντας δεσμώτας λύεσθαι καὶ ἀφίεσθαι.
Καὶ Σινωνὶς ὑπὸ τῶν Σητάκου θεραπόντων δέσμιος ἀγομένη
τῷ κοινῷ τοῦ κηρύγματος λύεται καὶ ἀφίεται. Δάμαν δὲ κε-
λεύει Γάρμος παραδοθῆναι θανάτῳ, καὶ παραδίδοται δημίῳ,
ὃν αὐτὸς ἀπὸ ἱερέως εἰς τὸν δήμιον μετέστησεν· ἐδυσχέραινε
δὲ τῷ Δάμᾳ ὁ Γάρμος, ὅτι παρ' ἄλλοις Ῥοδάνης, ὡς ἐνόμιζε,
καὶ Σινωνὶς συνεσχέθησαν. Διάδοχος δὲ Δάμα ὁ ἀδελφὸς
καθίσταται Μόνασος.
Διάληψις περὶ Βερενίκης, ἥτις ἦν θυγάτηρ τοῦ βασιλέως 17
Αἰγυπτίων, καὶ τῶν ἀγρίων αὐτῆς καὶ ἐκθέσμων ἐρώτων, καὶ
ὅπως Μεσοποταμίᾳ συνεγένετο, καὶ ὡς ὕστερον ὑπὸ Σάκα
συνελήφθη Μεσοποταμία, καὶ πρὸς Γάρμον ἅμα τῷ ἀδελφῷ
Εὐφράτῃ ἀπάγεται. Γράμμα δεξάμενος Γάρμος παρὰ τοῦ
χρυσοχόου ὡς Σινωνὶς διαπέφευγε, προστάσσει ἐκεῖνόν τε
ἀναιρεθῆναι καὶ τοὺς ἐπὶ φυλακῇ ταύτης καὶ ἀγωγῇ σταλέν-
τας αὐταῖς γυναιξὶ καὶ τέκνοις ζῶντας κατορυχθῆναι.
Ὑρκανὸς κύων ὁ τοῦ Ῥοδάνους, εὑρὼν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀπο- 18
τροπαίῳ καταγωγίῳ τὰ σώματα τῆς τε δυστυχοῦς κόρης καὶ
τοῦ παλαμναίου καὶ δυσέρωτος δούλου, κατέφαγε πρῶτον τὸ
τοῦ δούλου, ἔπειτα κατὰ μικρὸν καὶ τῆς κόρης· καὶ ἐφίστα-
ται τῷ τόπῳ ὁ τῆς Σινωνίδος πατὴρ, καὶ τὸν κύνα ὡς εἴη
Ῥοδάνους εἰδὼς καὶ τὴν κόρην ἡμίβρωτον ἰδὼν σφάζει μὲν
ὡς ἐπὶ Σινωνίδι τὸν κύνα, ἀναρτᾷ δὲ καὶ ἑαυτὸν βρόχῳ, κα-
ταχώσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς κόρης σῶμα καὶ ἐπιγράψας αἵμα-

τι τοῦ κυνός· ἐνθάδε κατάκειται Σινωνὶς ἡ καλή. Παραγίγνονται τῷ τόπῳ Σόραιχος καὶ Ῥοδάνης, καὶ τόν τε κύνα ἐσφαγμένον τῷ τάφῳ ἰδόντες, τόν τε πατέρα τῆς Σινωνίδος ἀνηρτημένον, τό τε τοῦ τάφου ἐπίγραμμα, ὁ μὲν Ῥοδάνης πρώτην πληγὴν ἑαυτῷ ἐπενεγκὼν προσέγραφε τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐπὶ τῷ τῆς Σινωνίδος ἐπιγράμματι· καὶ Ῥοδάνης ὁ καλός· ὁ δὲ Σόραιχος βρόχῳ ἑαυτὸν ἐξῆπτεν. Ἐν ᾧ δὲ καὶ τὴν τελευταίαν πληγὴν ὁ Ῥοδάνης ἐπάγειν ἤρχετο, ἡ τοῦ γεωργοῦ θυγάτηρ ἐπιστᾶσα μέγα ἐβόα· οὐκ ἔστι Σινωνίς, ὦ Ῥοδάνη, ἡ κειμένη· καὶ δραμοῦσα κόπτει τε τὸν βρόχον Σοραίχου καὶ τὸ ξίφος ἀφαιρεῖται Ῥοδάνους, καὶ πείθει μόλις διηγησαμένη τά τε περὶ τὴν δυστυχῆ κόρην καὶ περὶ τοῦ χρυσίου τοῦ κατορωρυγμένου, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ ἀναλαβεῖν τοῦτο ἥκοι.

19 Ἡ δὲ Σινωνὶς ἀπολυθεῖσα τῶν δεσμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔφθη τοῦ γεωργοῦ, ἔτι κατὰ τῆς κόρης ἐπιμαινομένη. Μὴ εὑροῦσα δὲ αὐτὴν ἐπηρώτα τὸν πατέρα· ὁ δὲ τὴν ὁδὸν ἔφραζε, καὶ αὐτὴ ἐδίωκεν ὀπίσω, γυμνώσασα τὸ ξίφος. Ὡς δὲ κατέλαβεν ἐῤῥιμμένον μὲν τὸν Ῥοδάνην, ἐκείνην δὲ μόνην παρακαθημένην καὶ τὸ τραῦμα τοῦ στήθους παραψήχουσαν· ὁ Σόραιχος γὰρ ἐπὶ ζήτησιν ἰατροῦ ἐξῄει· ὀργῆς τε καὶ ζηλοτυπίας μᾶλλον ἐμπίπλαται καὶ ὁρμᾷ κατὰ τῆς κόρης. Ὁ δὲ Ῥοδάνης ὑπὸ τῆς βίας κρείττων τοῦ τραύματος γεγονὼς ὑπήντα καὶ ἐκώλυε τὴν Σινωνίδα, τὸ ξίφος ἁρπάσας ἀπ' αὐτῆς. Ἡ δὲ ὑπ' ὀργῆς ἐκπηδήσασα τοῦ καταγωγίου καὶ δρόμῳ χρωμένη μανιώδει, τοῦτο πρὸς Ῥοδάνην εἰποῦσα ἀπέῤῥιψε μόνον· καλῶ σε σήμερον εἰς τοὺς Γάρμου γάμους. Σόραιχος δὲ παραγενόμενος καὶ μαθὼν ἅπαντα παρηγορεῖ μὲν Ῥοδάνην, καὶ ἰατρεύσαντες τὸ τραῦμα ἀπολύουσι μετὰ τῶν χρημάτων τὴν κόρην πρὸς τὸν πατέρα.

20 Ἄγεται πρὸς Γάρμον Εὐφράτης ὡς Ῥοδάνης καὶ ὡς Σινωνὶς Μεσοποταμία· ἄγεται καὶ Σόραιχος καὶ ὁ ἀληθὴς Ῥοδάνης. Καὶ διαγνοὺς ὁ Γάρμος, μὴ εἶναι Σινωνίδα τὴν Μεσοποταμίαν, δίδωσι Ζοβάρᾳ παρὰ ποταμὸν Εὐφράτην κατατομῆσαι, ἵνα μή, φησί, καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος κιβατεύσῃ ὀνόματος. Ὁ δὲ Ζοβάρας, ἀπὸ πηγῆς ἐρωτικῆς πιὼν καὶ τῷ Μεσοποταμίας ἔρωτι σχεθεὶς, σώζει τε ταύτην

καὶ πρὸς Βερενίκην Αἰγυπτίων ἤδη, ἅτε τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος, βασιλεύουσαν, ἐξ ἧς ἣν καὶ ἀφελόμενος, ἄγει· καὶ γάμους Μεσοποταμίας ἡ Βερενίκη ποιεῖται, καὶ πόλεμος δι᾽ αὐτὴν Γάρμῳ καὶ Βερενίκῃ διαπειλεῖται. Εὐφράτης δὲ παραδίδοται τῷ πατρὶ ὡς δημίῳ, καὶ ἀναγνωσθεὶς σώζεται, καὶ πληροῖ μὲν αὐτὸς τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα, ὁ δὲ πατὴρ οὐ μιαίνεται τοῖς ἀνθρώπων αἵμασιν· ὕστερον δὲ ὡς τοῦ δημίου κόρη ἐξέρχεται τοῦ οἰκήματος καὶ διασώζεται. Ἐν ᾧ καὶ περὶ τῆς συγκαθευδούσης τῷ δημίῳ, τά τε περὶ αὐτὴν ἔθιμά τε καὶ νόμιμα, καὶ περὶ τῆς τοῦ γεωργοῦ θυγατρὸς, ὅπως ἀνάσπαστος γίγνεται, ἐπεὶ Σινωνὶς τῷ Συρίας βασιλεῖ γαμηθεῖσα ἔσχεν ἰσχὺν τὴν ὀργὴν ἐπ᾽ αὐτῇ πληρῶσαι· καὶ ὡς δημίῳ ταύτην συγκαθεύδειν καταδικάζει· καὶ ὅτι συνεκαθεύδησεν ἐν τῷ τῶν δημίων περιβόλῳ εἰςελθοῦσα τῷ Εὐφράτῃ, ὃς καὶ ἀντ᾽ αὐτῆς εἰς τὸ ἐκείνης πρόςωπον ὑποκριθεὶς ἐξῆλθε τοῦ περιβόλου, καὶ ἐκείνη ἀντὶ τοῦ Εὐφράτου τὸ ἔργον ἔπραττε τοῦ δημίου.

Καὶ ταῦτα μὲν ὧδε προὔβαινε, παραδίδοται δὲ καὶ 21
Σόραιχος ἐπὶ τῷ ἀνασταυρωθῆναι· ὁ δὲ τόπος ὥριστο, ἔνθα Ῥοδάνης καὶ Σινωνὶς τὰ πρῶτα ηὐλίσαντο, ἐν τῷ λειμῶνι καὶ ἐν τῇ πηγῇ, ἐν οἷς καὶ τῷ Ῥοδάνει τὸ κεκρυμμένον ἐπεφώρατο χρυσίον, ὃ καὶ ἀπαγομένῳ ἐπὶ τὸν σταυρὸν Σοραίχῳ μηνύει. Καὶ Ἀλανῶν στρατὸς ἀπόμισθος Γάρμῳ γεγονὼς καὶ ἀπεχθανόμενοι περὶ τὸν χῶρον, ἐν ᾧ Σόραιχος ἔμελλεν ἀνασταυροῦσθαι, διατρίβουσιν· οἳ καὶ ἀπελάσαντες τοὺς Σόραιχον ἄγοντας ἔλυσαν. Ὁ δὲ τὸ μηνυθὲν χρυσίον εὑρὼν καὶ τέχνῃ τινὶ καὶ σοφίᾳ ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἀνιμώμενος, τοὺς Ἀλανοὺς ἔπειθεν, ὡς ὑπὸ θεῶν ταῦτά τε καὶ τὰ ἄλλα ἐκδιδάσκοιτο. Καὶ κατὰ μικρὸν ἑλκύσας εἴθισεν ὥςτε σφῶν ἡγεῖσθαι βασιλέα, καὶ πολεμεῖ στρατὸν Γάρμου καὶ νικᾷ. Ἀλλ᾽ ὕστερον ταῦτα, ὅτε δὲ Σόραιχος ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἐπέμπετο, τότε καὶ Ῥοδάνης ὑπ᾽ αὐτοῦ Γάρμου ἐστεφανωμένου καὶ χορεύοντος ἐπὶ τὸν πρότερον σταυρὸν πάλιν ἤγετο καὶ ἀνεσταυροῦτο, καὶ Γάρμος μεθύων ἅμα καὶ χορεύων περὶ τὸν σταυρὸν σὺν ταῖς αὐλητρίσιν ἔχαιρέ τε καὶ εὐφραίνετο.

22 Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, Σάκας πρὸς Γάρμον γράμμα πέμπει, ὡς Σινωνὶς τῷ Σύρων βασιλεῖ, μειρακίῳ ὄντι, γαμεῖται· καὶ Ῥοδάνης ἄνωθεν ἔχαιρε, Γάρμος δὲ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ὥρμησεν. Ἐπισχὼν δὲ κατάγει Ῥοδάνην ἄκοντα τοῦ σταυροῦ, θανεῖν γὰρ μᾶλλον ᾑρεῖτο, καὶ κοσμεῖ στρατηγικῶς, καὶ πέμπει τοῦ πολέμου, ὃν πρὸς τὸν τῶν Σύρων ἀνεκίνει βασιλέα, στρατηγὸν ὡς ἐραστὴν κατὰ τοῦ ἀντεραστοῦ, καὶ φιλοφρονεῖσθαι ὑπούλως, καὶ γράμμα κρύφιον γράφει τοῖς ὑποστρατήγοις, εἰ νίκη γένηται καὶ συλληφθῇ Σινωνὶς, ἀναιρεθῆναι Ῥοδάνην. Ῥοδάνης δὲ καὶ νικᾷ, καὶ τὴν Σινωνίδα ἀπολαμβάνει, καὶ βασιλεύει Βαβυλωνίων· καὶ τοῦτο χελιδὼν προμηνύει· ταύτην γὰρ, ὅτε παρῆν Γάρμος καὶ συνεξέπεμπε Ῥοδάνην, ἀετὸς ἐδίωκε καὶ ἰκτῖνος· ἀλλὰ τὸν μὲν ἀετὸν ἐξέφυγεν, ὁ δὲ ἰκτῖνος ταύτην ἥρπασεν. Ἐν οἷς ὁ ιϛʹ λόγος.

ANNOTATIO
CRITICA IN PARTHENIUM.

Epist. ad Corn. Gallum: ἀναλεξάμενος, cod. Palat. ἀναλεξόμενος, quod recentior manus correxit: ἀναλεξάμενος edd. inde a principe omnes. Interpunctionem loci eam exhibui, quam commendat codex: Cornarius, Galeus et Legrandius verba ἀναλεξάμενος ὡς ὅτι μάλιστα ἐν βραχυτάτοις virgulis inclusa dederunt.

Epist. ad Corn. Gallum: κατανοήσεις ἐκ τῶνδε τὰ πλεῖστα, αὐτῷ τε σοὶ παρέσται κτλ. sic cod. Palat. Editiones priores maiusculae distinctionis notam posuere ante τὰ πλεῖστα, quod falsum esse primus vidit Galeus: dativum σοί, quem sententiae integritas requirebat, addidi ex cod.

Epist. ad Corn. Gallum: ὃ δὴ σὺ ἂν μετέρχῃ, χεῖρον περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης, partim ex cod., partim ex coniectura Bastii, qui praeter defectum coniunctionis omnia sana esse intelligens, ἐάν vel εἰ ante μετέρχῃ inseri iussit: equidem ἂν praetuli. Alii alia conati sunt: ὃ δὴ σὺ μετέρχων χεῖρον κ. αὐτ. ἐ. Cornar. (Bastius enim et hic et alibi lectiones ed. princ. perperam indicavit, quod semel monuisse sufficiat.) ἃ δὴ μὴ στέργων, Thom. Stanlei. ὃ δὴ μὲν εὑρών, Legrand. ὃ δὴ σὺ μετερχόμενος, χεῖρον ἂν κ. αὐτ. ἐ. Heynius.

I. Capitis inscriptionem restitui ex codice: ἱστορεῖ Νικαίνετος Λύρκῳ καὶ Ἀπολλώνιος Καύνῳ, edd. De Nicaeneto accurate disputavit Iacobs. Anthol. Graec. T. XIII. p. 921. Antiqua vero de duplice eius patria lis quomodo sit componenda, haud dubium esse videtur post ea quae apud Bekkerum ad Theogn. 773. monui: addantur his Heind. ad Plat. Protag. p. 489. et Welckerus ad Alcmanis fragm. p. 85. Noster locus Samium poetam prodit, τὴν ἐπιχώριον ἱστορίαν ἠγαπηκότα ἐν πλείοσιν, quod de eo refert Athen. XV. p. 673. B.; non Abderitam: Caunus enim, Cariae urbs ad mare sita, Samo insulae proxima.

I. μαστῆράς τε καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους quam sit Graece dictum quum ignoraret Courierus ad Luciani Asin. p. 234. coniecit ἐρευνητὰς πολλούς, iure ob id castigatus a Boissonado ad Aristaen. epist. 1, 13. p. 420. non felicius I. G. Schneiderus in notis mss. μαστῆρας καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους τε κ. Huius quoque Graecismi fontes in Homericis carminibus quaerendi, Od. I, 132. II, 412. VI, 84. VIII, 40. et alibi; transiit inde ad Atticos, nec a Romanorum consuetudine abhorret, quod docuit Walchius emend. Livian. p. 59. hinc defensio petenda Ovidii loco frustra vexato in metam. X, 309. tura feret floresque alios Panchaia tellus.

I. ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον, neque aliter VIII, 1. ἐν δὲ αὐταῖς καὶ Ἡρίππη, XIX. ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλκίνας γυναῖκα, Theocr. II, 68. ἐν δὲ λέαινα, et quae laudavit Ruhnken. epist. crit. p. 236. Meursio tamen ad Hesych. Miles. de orig. Constantinop. 8. p. 219. Orell. placuit ἔν τε αὐτοῖς.

I. Φορβωνέως, cod. Φορωνέος, edd. vulgari errore, v. Bekkeri comm. crit. in Plat. T. II. p. 120.

I. πρὸς Αἰγιαλὸν, scripturam Αἰγιαλός, Heynium sequutus, revocavi hic et ubique ex Conon. narr. II. Αἰβίαλον, cod. et edd. Αἰβιαλὸν Legrand.

I. Εἰλεβίην codicis auctoritate ubique asperavi: edd. Εἰλεβ. Legrandius audacter Αἰγιάλειαν.

I. ἀποδασάμενος, cod. Cornar. et Legrand., ex usu linguae firmatum a Piers. ad Moerid. p. 87. ἀποδασσάμενος, Galeus.

I. εἶχεν e Cornar., vulgo εἶχε.

I, 2. ἢ ἂν ἐκ τοῦ ν. Galeus ex ingenio et Legrand., quod codex confirmat: ἢν ἂν Cornar. κἂν rell. edd.

I, 2. ἠπείγετο, cod. viderat etiam Legrand. Reliquae edd. inde a Cornar. ὑπείγετο.

I, 3. Βύβαστον, Cornarii et Legrandi correctionem, codicis lectioni Βούβαστον praetuli: Bubastus enim Aegypti, non Cariae urbs, quas Parthenium confudisse quis est qui credat? Sed neque Bybasti Cariae nomen extra omnem dubitationem positum: primum enim alteram eius formam, Βύβασσος, haud minus in usu fuisse testantur Herodotus, I, 174. siquidem recte emendavit Is. Vossius, et Plin. hist. nat. V, 28. alteram tamen scripturam amplexus sum, ab antiquissima lectione minus recedentem et a scriptoribus Parthenio fere aequalibus agnitam, qua de re consulendi Wessel. ad Diodor. Sic. V, 62. T. I. p. 380. et Marxius ad Ephori fragm. 88. p. 290. Praeterea accentus quoque fluctuat, quem apud Stephanum Byz. v. Βύβασσος in ultimam syllabam retrahit optimus liber Rehdigeranus, eandemque rationem tenet Wesselingius, rectius fortasse in forma ΒΥΒΑΣΣΟΣ, analogiam similium nominum, Παρνησσός, Λυκαβησσός, Κηφισσός,

Ἰλισσός, Τελμισσός, Ἁλικαρνασσός, et aliorum sequutus, non ita in altera Εὔβαστος, ut neque in Κάρυστος et talibus, de quibus minus accurate praecepit Arcadius. — De Staphylo vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 1022. p. 371. b.

I, 3. οἷα ἐδεδράκει, cod. et Cornar. ποῖα ἐδεδρ. recentiores, a Bastio merito notati.

I, 3. πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ipse correxi: edd. αὐτοῦ, quod falsum: haud enim de Lyrci patre Phoroneo agitur, sed de ipso Lyrco, Basili patre.

I, 4. συνεργὸς pro vulg. σύνεργος, addicentibus cod. et Bastio, quod diu recte scriptum exhibet noster cap. XVI. et XXII. Iambl. dram. VI. v. Reiz. de acc. inclin. p. 110. et Arcad. p. 88, 17.

I, 4. Βασίλος, non ut in edd. Βάσιλος, rescripsi: ita Μυρσίλος, Μυρτίλος, Τρωΐλος, Ζωΐλος, Χοιρίλος, μυτίλος, ναυτίλος, ὀρχίλος et multa alia: recte de his statuit Arcad. p. 55, 18. neque dissentit Spohnius de extr. Odyss. parte, p. 122. dissentit Welcker. in libello de Cretum colonia Thebana vernacule scripto, p. 14. 15. sed aut magnopere fallor, aut eadem in terminationibus ιλος et ιλλος obtinet ratio, quam in υλος et υλλος dilucide exposuit Bast. ep. crit. p. 243.

II. inscr. Φιλίτας, pro Φιλήτας seu quod rectius Φιλητᾶς, cod. solenni errore, cuius exempla congessere Iacobs. Anth. Palat. T. III. p. 172. Schneid. ad schol. Nicand. Ther. 1. p. 176. et Schweigh. anim. in Athen. T. IX. p. 166. Φιλητᾶς καὶ Ἑρμησιάναξ suspicatus est Ruhnken. in epist. crit. p. 284. quae hariolatio tali viro prorsus indigna: idem Philetae Ἑρμῆς laudatur Stobaeo, ecl. phys. I, 5, 4 quo loco refellitur etiam sententia Kayseri ad Philetae fragm. p. 24. fuisse hoc carmen elegiacum. Nec certior, puto, de poematis argumento coniectura ex Eratosthenis Mercurio fieri potest, cuius inscriptionem illustravit Godofr. Bernhardy in Eratosth. p. 110.

II. ἀλώμενος, cod. ἀλώμενος.*)

II. ἀφίκετο πρὸς Αἴολον (cod. constanti vitio Αἰόλον hic et in seqq.) καὶ Μελιγουνίδα νῆσον, cod. et edd., quae structura quum displiceret Heynio, proposuit πρὸς Αἴολον κατὰ Μελ. ν.,

*) Hanc scripturae varietatem ut complures alias maioris momenti v. c. IX, 2. XVII. XVIII. XIX. XX. XXIII. in edit. epistolae criticae Bastianae Latina omisit Wiedeburgii oscitantia, neque supplevit appendix a Schaefero edi curata.

aliquanto aptius Bastius πρὸς Αἴολον εἰς Μελ. ν., ut paulo ante cap. I. ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰγιαλὸν, sed neutro opus erat,

II. τὰ περὶ Τρ. ἅ. cod. et edd. τά τε π. Τρ. ἅ., inutilis est Legrandii coniectura: amat Parthenius asyndeta ex more breviter et raptim narrantis: v. etiam cap. IX, 3.

II, 2. αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ, ita scripsisse Parthenium primus intellexit Paul. Leopard. emend. IV, 24. post eum Legrand. ἡ μονὴ ἡδομένη, cod. quod quamvis Schaeferus ad Greg. Cor. p. 377. pro ἀσμένῃ, ἀρέσκουσα, dici posse existimet, servare dubitavi.

II, 2. ἐναλινδουμένη, Bastius, codicis vestigia premens, in quo ἀλινδουμένη scriptum: καλινδουμένη, edd. ἐγκαλινδουμένη, Legrand. et Heynius.

II, 3. πείθει, cod. ποιεῖ, edd.

III. ἄλην, cod. hic et cap. VIII, 3. ἄλην, uti supra ἀλώμενος.

III. οἰκείως τε ὑπεδ., particulam τε ex cod. addidi: in edd. desideratur.

III, 2. συμβόλαιά τινα, cod. συμβόλιά τ. Cornar. et Gal. σύμβολά τ. Legrand.

III, 3. οὐ μετὰ πολὺν χρόνον ἢ τόδε ἀπειργάσθαι, insolentius loquendi genus, illustratum a Schaefero in Bastii append. p. VII. ἀπειργάσθαι emendatio est Legrandii, quam cod. confirmare videtur: ἀπεργάσθαι Cornar. ἀπεργάσασθαι, Gal. Sed ex ipsa locorum a Schaefero prolatorum comparatione verisimile fit, omnibus his coniecturis missis, ἀπειργάσθη restituendum esse, cui in textu fortasse locus erat assignandus: similem errorem correxi cap. IX, 4.

III, 3. αὐτὸς αὐτοῦ, cod. viderat etiam Legrand. αὐτὸς αὑτοῦ, edd.

III, 3. ἐτελεύτησεν, Legrand. cui nunc accessit cod. ἐτέλευτεν, edd. priores.

IV. inscr. περὶ ποιητῶν, primus recte Galeus: περιποιήτῳ, cod. et Cornar. Ex eodem de poetis libro, in quo neque sui immemor fuerat Nicander, hausit auctor γένους Νικάνδρου, in cuius initio ἱερέα φησὶν αὐτόν reponendum: vulgo αὐτόν. Ceterum istum Nicandri librum versibus adstrictum fuisse fragmento in eadem Nicandri vita servato edocemur.

IV. ἔκ του θεῶν, cod. ἔκ του, omisso θεῶν, Cornar. ἐκ θεοῦ, Gal. et Legrand. ἐκ τοῦ Φοίβου, Meurs. ad Lycophr. 61. Veram loci scripturam coniectura assequutus erat Peerlkamp. ad Xenoph. Ephes. 1, 16. p. 191. Heliodoro, I. p. 6. ὑπό του θεῶν restituit Coraes. Similis medicina Theocrito adhibenda videtur, apud quem, carm. XVIII, 16. ἀγαθός τις in ἀγαθὸς θεὸς mutandum videtur, nisi malis ἀγαθόν τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι.

IV. δὲ post καὶ ἄλλως male expunxit Meursius.

IV, 2. Verba καὶ αὐτῇ φιλοφρονούμενος μηδαμὰ προλείψειν mendosa esse, neminem fugerat: de vera emendandi ratione sententiae variae, probabilis nulla: Meursius ἔφη φιλ., Legrandius φιλ. ὑπέστη vel ὑπέσχετο vel φιλοφρόνως ὑπέστη, Bastius καὶ αὐχεῖ φιλ. Equidem, quum in oratione tam manca et lacera criticae arti perraro munere suo fungi liceat, post φιλοφρονούμενος lacunae signum collocare, quam quid auctor scribere potuerit frustra anquirere consultius duxi: hoc enim vati relinquendum.

IV, 2. post ἔφασκεν commate distinxi cum Meursio et Schneidero.

IV, 2. οὐκ εἴα, cod. Cornar. Legrand. οὐκ ἐᾷ, Gal. Minime vero assentior Legrandio, in his aliquid excidisse suspicanti: ἐπιλεγομένης αὐτῆς explicationis causa additum est: *quotiescunque hunc sermonem iterabat Oenone, haud sivit Paris eius comminisci.*

IV, 3. coniunctivos ἀκέσηται et ποιήσηται in futura ἀκέσεται et ποιήσεται transtulit Iacobs. addit. anim. in Athen. p. 286. latiori, puto, sensu accepta famosa ista Porsoni regula, quam, negativae tantum enunciationi scriptam, neque in hac nisi caute auctoribus corrigendis adhibendam esse post Herm. ad Soph. Ai. 700. pluribus persuasum est.

IV, 3. κατὰ θεῶν βούλησίν γε ἀφικομένων, cum Legrand., κ. θ. βούλησίν τε ἀφικόμενον, cod. et edd., ἐξικομένων, sublato τε, Heynius ad Apollod. III, 12, 6, 4. T. I. p. 336.

IV, 4. εἶδεν de meo dedi, quod in simili loco fecit Iacobs. ad Achill. Tat. p. 567. ἀνῴμωξέν τε ex cod., ἴδεν et ἀνῴμωξέ τε, edd.

V. inscr. Λεοντίῳ, cum Galeo et Legrandio, v. Ruhnk. ep. crit. p. 284. Λέοντι, cod. et Cornar.

V. γένος τῶν ἀπὸ Βελλ. frustra tentavit Legrand., γένος ἐκ τῶν ἀ. Β. reponens. Inest quidem levis differentia, sed ad sensum nostri loci nulla: qui enim γένος τῶν ἀπό τινος vocatur, genere ex iis est, qui ab homine quodam descendunt, qui vero γένος ἐκ τῶν ἀπό τινος, ab iis, quos modo significavimus, origines repetere minus apte dicitur.

V, 2. ἀπαλλάξασθαι ex cod. revocavi: editiones enim inde a Cornar. ἀπαλλάξεσθαι. Verbo scilicet οἴεσθαι non solum in Homericis carminibus, sed in Attico quoque sermone infinitivum aoristi iunctum inveniri, contra Thomae Magistri dubitationes evicit Lobeck. ad Phryn. p. 751.

V, 2. ἀνακοινοῦται, cod. et edd., Legrandius tamen propter sequens imperfectum καθικέτευε malebat ἀνεκοινοῦτο: sed apud ipsum Parthenium nihil frequentius hoc e praesenti in praeteri-

VI, 3. χωρήσοντος, cod. Legrandii emendationem confirmans: χωρήσαντος, edd.

VI, 3. διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας, praepositionem damnat Legrand., Schneiderus in notis mss. coniicit πρὸ τῶν ἁ. τρ. μὴ διεῖραι τ. π. idemque in Lex. Graeci ed. sec. ἁρματηρῶν, frustra, quamvis vix aliunde afferri possit adiectivi ἁρματηγὸς exemplum.

VI, 4. ἐπὶ τὸν Κλεῖτον, καὶ οἱ τρόχοι π. cod. utrumque articulum omittunt edd. posteriorem tamen iam desiderabat Legrand.

VII. Ἰταλῇ, cod. et edd. Ἰταλικῇ, Heyn. et Schneid. illud retinui, Stephano Byz. v. Ἰταλία obsequutus.

VII. προσρυεὶς, cod. et edd. quod bene tuitus est Bastius post Abresch. lectt. Aristaen. p. 151. et Schaefer. ad Long. p. 417. προσφυεὶς, Legrand.

VII, 2. ὑπό του τῶν Ἡρ. τυρ. cod. et Cornar. ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρ. τ. Gal. et Legrand. — Margo codicis adscriptum habet τοῦ Ἀρχελάου, quod Cornarii interpretatio Latina expressit.

VII, 2. τελέσειν, cod. et edd. τελέσαι, coni. Schneider.

VII, 2. ὑπελθὼν frustra sollicitavit Legrand., qui ὑπεισελθὼν proponit, v. VI, 3. XII, 2. XXXII. et Bastii ep. crit. p. 248.

VII, 3. παρεκελεύσατο μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύειν κτλ. haec mire torserunt criticos variasque procrearunt coniecturas: π. μὴ ἀντιλέγειν, κινδυνεύειν δ' οὐκ. — προσδραμὼν ἀναιρεῖν, Legrand. π. μὴ ἀντιλέγειν μέλλοντι κινδυνεύειν vel μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύσοντι, Heynius: sed omnia ut sana, ita satis expedita: infinitivus κινδυνεύειν pendet a παρεκελεύσατο, ἀντιλέγειν a κινδυνεύειν, ut recte monuit Bastius: eadem est verborum collocatio paulo infra, VIII, 5. θυσίαν ἔφη τελέσαι βούλεσθαι.

VII, 3. Ad narrationem de ovibus apud Heracleenses colligatis Schneiderus in notis mss. observavit haec: „Mos inauditus oves pascendas colligandi!" serius vero addidit: „an huc pertinet locus Varronis de re rust. II, 9, 6. de Heracleae emporio et ovibus deductis τοῖς τὴν Ἡράκλειαν οἰκοῦσι Τυῤῥηνοῖς, Theophr. hist. plant. IX, 16."

VIII. inscr. Νυσαεὺς, cod. et edd. praeter Cornar. qui Νησαεύς: mox Ἡρίππης cod. et ita per totum caput cum aspero spiritu, quod quo minus reciperem obstitit analogia nominum Ἠριγόνη et Ἠριδανός. Sed iam video contra afferri posse Ἡρώ, Ἡροφίλη, Ἡρωεύς. Cornarius inter utramque lectionem fluctuat: post eum invaluit lenior. Atqui omnino in propriis nominibus rarioribus maior quam antehac fides ha-

benda est libris manuscriptis. — *Κάναρος*, Galatarum rex, est apud Polyb. IV, 46, 3. 52. VIII, 24.

VIII. *συνηθρ. γυναικῶν*, articulum *συνηθρ. τῶν γ.* inserendum esse putat Schneider.

VIII. *ἀνεῖλεν*, cod. a Legrandio temere in *εἶλε* mutatum, quasi *ἀνελεῖν* necessario sit *interficere*.

VIII. *γυνὴ Ξάνθου* codicem sequutus exhibui: hic enim *γυνὴ ἡ Ξ.* Cornarius vero, puncti vim ignorans, auctor factus est vulgatae lectionis, *γυνὴ ἡ Ξ.*, ex qua Legrand. *γυνὴ ἦν Ξ.* elicuerat.

VIII, 2. *δισχιλίους*, spreta cod. et edd. lectione *χιλίους* ex coniectura in textum inferre non dubitavi, quum sect. 4. Xanthus ipse confiteatur, attulisse se altera aureorum millia in calceis servorum.

VIII, 3. *καὶ ὡς αὐτῆς ἕνεκα ἥκοι καὶ λύτρα καταθησόμενος·* ita transponere malui, quam posterius *καὶ* cum Bastio, Schneidero et Iacobsio addit. anim. ad Athen. p. 20. expungere, aut cum Legrandio in *μὲν* mutare: cod. et edd. *καὶ ἥκοι λ. κ.*

VIII, 4. *ἐς κοῖτόν κοτε*, cod. et Cornar. *εἰς κ. κ.* edd. recentt.

VIII, 5. *ἐπὶ τοὺς ὅρους*, cod. et edd. praepositionem omisit unus Legrand.

VIII, 5. *ἐκέλευεν*, cod. *κέλευεν*, edd. priores: *κελεύει*, Legrand.

IX. inscr. *ἐν τῷ δ' τῶν πρὸς τοὺς καιρούς*, partim ex cod., partim ex coniectura: quartum enim librum recte indicavit ille: Cornarius, quamquam recte interpretatus est locum, in textu habet *ἐν τῷ ιά.* Quod quum aperte falsum esse videret Galeus, nam quattuor tantum libris hoc Theophrasti opus comprehensum fuisse aliunde satis constat, scripsit *ἐν τῷ ά*, et sic cum eo Legrand. De meo vero addidi *τῶν* genitivum, quo libri inscriptio carere non poterat: neque caret eo infra cap. XVIII. inscr.

IX. *συνέβησαν*, a Couriero ad Luc. Asin. p. 290. iure defensum, in *μετέβησαν* vel *κατέβησαν* mutaverat Legrand., in *ἐπεξῄεσαν* Heynius: *συμβῆναι* optime de coniunctis Milesiorum et sociorum copiis dictum.

IX. *ἐνοικοδομησάμενοι* revocavi ex Corn. et Galeo: *ἐποικοδομησάμενοι* unde habeat Legrandius nescio: de codicis lectione tacet Bastius.

IX. *ἐν Δηλίῳ ἱερῷ*, quem Naxi locum Plutarchus quoque de mul. virt. p. 254. F. agnoscit, corrupit Galeus, *ἐν Δηλίας ἱερῷ* scribi iubens, v. C. O. Mülleri Dores, T. I. p. 263.

IX. 2. ὑπηρετήσειεν, cod. et Cornar. ὑπηρετήσειν, Gal. et Legrand.

IX, 2. καὶ λαβομένη, a Legrandio in ἐπιλαβομένη mutatum, haud erat sollicitandum: iungas modo oportet καὶ μιμνήσκεται περὶ προδοσίας καὶ πολλὰ καθικετεύει, uti adsolet Parthenius. Bastio in app. p. 50. καὶ ex iteratione vitiosa syllabae κα natum ideoque delendum videbatur.

IX, 2. καθικετεύει, Legrand. καθικετεύειν, cod. et edd. priores, a Merrickio ad Tryph. p. 62. frustra defensum.

IX, 3. Ὁ Διόγνητος, cod. et edd. ὁ μὲν Δ. Legrand. ὁ μὲν οὖν Δ. Schneider. in notis mss.

IX, 3. ἐκτός τε ἐγένετο αὑτοῦ, cod. et Legrand. ex coniectura: αὐτοῦ, edd. priores.

IX, 4. καὶ ἐν τῷ δή, v. Schaefer. ad L. Bos. ell. p. 555. καὶ ἐν τούτῳ, Schneider. in notis mss.

IX, 4. εἰςφοροῦνται, cod. et edd. ἐμφοροῦνται, probabiliter Lennep. ad Phalar. ep. p. 27. a. (32. b. ed. Lips.)

IX, 4. τότε παρέσχ. cod. et edd. τότε οὖν π. interpolavit Schneid. in notis mss.

IX, 4. ἐπιστέλλει, quod uncinis inclusum exhibui, abest quidem a cod. et ab edd., sed quum loci ratio verbum finitum flagitare videretur, admisi cum Legrandio, quod omnium esset aptissimum et minimo molimine e praecedente vocabulo extricandum: idem Legrandius minus bene σημαίνει substitui posse censet.

IX, 4. ἐνδοιασθῆναι dedi ex coniectura: ἐνδοιάσθαι et ἐνδοιᾶσθαι, edd. Posterioris formae patrocinium suscepit Bast. epimetr. ante ed. Lips. Pluti Hemsterhusiani, p. XXXII. Sed ut concedamus, exstitisse fortasse verbum ἐνδοιάω; hic tamen praesens tolerari prorsus nequit: rectius igitur Legrand. ἐνδοιάσασθαι: tamen passivam aoristi formam praetuli propter ea quae statim sequuntur, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. Valckenario in diatr. Eur. p. 109. C. in mentem venerat μηδ' ἐνδοιᾶσθαι, quod non intelligo.

IX, 5. κατὰ τὴν ἀνεφγμ. πυλ. cod., articulum in edd. omissum restituens: κατ' ἀνεφγμ. πυλ. Legrand., in cuius ed. ante τεῖχος quoque articulus male desideratur.

IX, 5. κατέκαινον, cod. κατέκτεινον, edd. sed v. VII, 2. XXIV.

IX, 6. θεάσασθαι cum Galeo et Bastio, append. p. 51. βιάσασθαι, cod. et Cornar. quod manifeste falsum: ἀσπάσασθαι, Legrand. et Heynius: sed vereor ut recta emendandi via iam sit reperta.

IX, 6. μίτραις displicuit Iacobsio, Anthol. Gr. T. IX. p. 264. ταινίαις rescribenti; mitram vero et taeniam promiscue de

fasciis, quibus mulieres caput obligabant, usurpari, abunde docent ea, quae in nova Thes. Stephan. ed. p. 6194. larga manu congesta sunt.

IX, 6. πάντα ἑκατὸν, cod. et edd. πάντα ἐνιαυτὸν aut λυκάβαντα ἕκαστον, Legrand. satis refutatus a Bastio, v. Casaub. ad Athen. IV. p. 144. F. et Wessel. ad Herodot. IV, 88.

X. διὰ λόγων, Cornar. codicis scriptura διαλόγων correcta: διὰ λόγου, Gal. idem συγγιγνόμενον, neutrum bene.

X, 4. τὴν Λευκώνην, cod. et edd. Unus Legrand. omisit articulum.

X, 4. τοὺς ἀμφ' αὐτὸν restitui ex cod. τοὺς ἀμφὶ αὐτὸν et ἄμφ' αὐτὸν, edd.

X, 4. νηήσας ex cap. VI, 4. in νήσας mutandum visum Schneidero. Sed quum utramque formam νῆσαι et νηῆσαι agnosceret Graecitas, eam servavi quam praebet cod.. In talibus aequalitatem venari ut facillima res ita plane est otiosa et supervacanea: Atticis tamen scriptoribus νῆσαι magis in usu fuisse videtur, Ionicis νηῆσαι.

XI. inscr. περὶ Βυβλίδος, non περὶ Βιβλίδος, ex consensu mythographorum omnium: cod. enim et Cornar. per totum caput inter utramque scripturam fluctuant: v. imprimis interpp. Ovid. metam. IX, 452. et Conon. narr. II.

XI. inscr. περὶ Μιλήτου addit cod. conf. cap. XXVI. inscr. et Schol. Apoll. Rhod. I, 186.

XI. παίδων in παιδῶν corrupit Legrand. ab eadem chorda aberravit Heynius ad Conon. narr. XXXIII. p. 178. v. Bast. ad Greg. Cor. p. 317.

XI. Totum Nicaeneti fragmentum tractarunt Is. Vossius ad Pompon. Mel. I, 16. Brunckius Anal. T. I. p. 417. et Iacobs. ad Anthol. Graec. T. VII. p. 233. Bastius, quod magnopere dolendum, ultimorum tantum duorum versuum lectiones e cod. enotavit: in prioribus igitur redeundum mihi fuit ad textum Cornarii.

v. 2. Κελαινοῦς dedi de coniectura: Καλαινέες, Cornar., hinc Vossius Καλαινοῦς, quem editores omnes sequuti sunt. Sed quis unquam nomen mulieris Καλαινώ inaudiverit? Κελαινώ saepius memoratur mythicae historiae scriptoribus, v. Heyn. ad Apollod. III, 10, 1. T. II. p. 272. possis etiam, proxime ab ed. princ. lectione, Κελαινέος, sed haec genitivi forma mihi certe dubia.

v. 4. δὲ ῥαδαλῆς, Voss. δ' ἐραδαλῆς, Cornar.

v. 6. βῆ δὲ πέρην Δίας, sic et haec ex ingenio restitui: βῆ δὲ φερένδιος, Cornar. corruptissime: quae inde eliciuerat Vossius, βῆ δ' ἐπ' ἔραν Δίας, ad recentiores edd. transiere:

neque ἔρα vox satis certa, neque recte dicitur ἔρα Δίας, neque in Diae regione condita erat urbs Caunus, quod statuendum si Vossium sequimur. Iacobsius, ut indicaretur causa, cur fugam capessiverit Caunus, proposuit haec: βῆ δ' ὅγ' ἄφαρ δείνους φεύγων: sed ipse parum tribuit huic coniecturae, v. ad sequentia.

v. 6. 7. φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον καὶ Κάπρος ὑλιγενές, sic Cornar., nec ubi omnia incerta sunt atque obscura quicquam immutare sum ausus. Heynio placuit ὀφιώδεα Κάπρον, Iacobsio φρικώδεα Κύπριν, Vossio et Legrandio καὶ Κράγος ὑλιγενές, sed quis unquam Cragum montem neutro genere dixit? Κάρια ἱερὰ λοετρά, Cornar. Καρῶν λ. Heynius sine idonea ratione.

v. 9. αὐτὴ correxit Heynius: αὐτῇ, Cornar.: Legrandius vero, illa correctione haud contentus, αὐτοκασιγνήτῃ pro αὐτὴ δὲ γνωτή.

οἶτον, ex cod. revocavi: οἶκτον, Cornar. Gal. et Brunck., sed v. Iliad. IX, 563.

v. 10. ἀποπρὸ πυλῶν, recte cod. Gal. et Ruhnk. ep. cr. p. 167. ἀπὸ προπυλῶν, Cornar. ἀπὸ προπύλων, Brunck. et Legrand. qui quam laudat lectionem, πρὸ πυλῶν, nusquam inveni.

XI, 2. οὕτως, cuius loco Legrandius τοὔπος proposuit, bene defendit Iacobs. addit. anim. ad Athen. p. 358. eidem eleganti abundantiae inservit οὕτως cap. XVIII. XXI. et saepius apud Herodotum, v. Schweigh. lex. Herod. T. II. p. 167, 2. Schneiderus transposuit verba τὸν Καῦνον οὕτως π. v. ad XXXI, 2.

v. 1. ἡ δ' ὅτε δὴ ὀλοοῖο κ. cod. et Cornar. δή ῥ' ὀλ. citra necessitatem invexit Legrand.

v. 2. ἀηδονίδων praeclara est Dan. Heinsii ad Hesych. v. βεῦδος, T. I. p. 721. Th. Stanleii et Galei emendatio: ἀονίδων, cod. et Cornar. Nihil vero inutilius quam cum Ruhnkenio ep. crit. p. 135. ἀδινώτερον pro θαμινώτερον rescribere: ita variantur scriptores, non corriguntur.

βήσσης, e more Homerico cod. conf. Bast. ad Greg. Cor. p. 733. βήσσῃ, Cornar. et rell. edd.

v. 3. πέρι μυρίον; recte Legrand. qui vero ab emendatione κρουνῷ pro κούρῳ abstinere debebat: αἰάζουσιν scripsi cum Cornar. et Gal. αἰάζουσι, Legrand.

XI, 3. Rectius fortasse transposite, φυῆναι τὴν ἰδίᾳ καλουμένην Βυβλίδα, de quo fonte v. Schol. Theocr. 7, 115.

XII. ἄλλα πολλὰ μειλίγματα, cod. πολλὰ, a Cornario omissum, desideratur in edd.

XII, 2. παραπλὴξ ἔσται, cod. et ita solet Parthenius: ἔσται,

Cornar. manifesto typorum vitio: hinc ἵσταται, Gal. ἧστο, Legrand. et Heynius.

XIII. Totum caput repetiit Meinekius in Euphor. fragm. p. 78.

XIII. inscr. Δεκτάδας nomen vix sanum: in Ἀθανάδας inciderat Bastius, Galeus in Διευχίδας, quod praestat, v. Maussac. ad Harpocrat. p. 10. adsentiunt Legrand. et Meinek. — Θρᾳκὶ cod. quoque agnoscit, in quo θραικὶ scriptum: vulgo Θρακί.

XIII. Post verba Ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν temere illatum est a Galeo Κλύμενος, quod frustra defendit Legrand.

XIII, 2. καταθεῖ, cod. et edd. μεταθεῖ, Schneider. in notis mss.

XIII, 3. ἀξιοῦσα, cod. et edd. δόξασα, Legrand. iam ab Heynio refutatus.

XIII, 3. καὶ ante τότε σκευάσασα, quamvis praebeat cod., cum Legrandio expuli: altera eius emendatio, τότε κατασκευάσασα, non aeque commendabilis videtur: καὶ enim ex ultima syllaba praecedentis vocabuli εὐωχοῦνται natum.

XIII, 3. καλχίδα, cod. et edd. χαλκίδα, Schneider. lex. Graec. v., consentiente Meinekio: mihi vero non persuaserunt. Atticam potius formam servasse videtur Parthenius, cui compares nomen Καλχηδών, saepissime deteriori Χαλκηδών posthabitum, v. Wesseling. ad Hierocl. itin. p. 690. Meinek. ad Menandri fragm. p. 93. Dind. ad Aristoph. Eq. 174. 1308.

XIV. Ἀνθεὺς, cod. et edd. Ἄνθης, V. D. in Obss. misc. nov. T. II. p. 243. testibus Strab. VIII. p. 374. B. C. XIV. p. 656. C. et Pausan. II, 30, 7. 31, 14. IX, 22, 5. sed Dores praecipue et poetae in nominibus propriis promiscue utuntur terminationibus ης et ευς, v. Sturz. ad Maittaire de Graec. ling. dial. p. 248.

XIV. ἐνὶ τῶν Νηλ. Galeus (qui etiam ἐκ τῶν Νηλ.) et Legrand. recte, v. II, 2. XIII, 2. ἐπὶ τῶν Νηλ. cod. ἐνὶ, Cornar. — Νειλειδῶν, perperam cod. v. Herodot. 5, 65. Pausan. 2, 29, 7. Iacobs. ad Anth. Graec. T. VII. p. 239.

XIV. προϊσχόμενος dedi cum Legrand. conf. Valcken. ad Herodot. 8, 3. προςισχόμενος, Cornar. et Gal. de codicis scriptura nihil monuit Bastius.

XIV. ἀνηλεῆ, cod. Cornar. Legrand. ἀνιλεῆ, Gal.

XIV, 2. ὅπως κατελθὼν ἀνέλοιτο, cod. recte, conf. XVI. ὅπως quum abesset ab edit. Cornarii, in eius locum ὡς suffectum est a Gal. et Legrandio.

XIV, 3. Eximium quod sequitur ex Alexandri Aetoli seu Pleuronii Apolline fragmentum in Anal. T. I. p. 419. recepit

Brunckius, doctissime illustravit Iacobs. Anthol. Graec. T. VII. p 239. sqq. vernaculo carmine exprimere conatus sum in Panthei a Büschingio editi T. II. p. 107. Novam reliquiarum Alexandri collectionem exspectamus a Meinekio, doctissimo Euphorionis et Menandri editore.

v. 2. ἰθαιγενέων et infra cap. XXI, 2. v. 2. ἰθαγενέος, sed cave emendes, utrumque enim probum, monentibus Schaefero ad Greg. Cor. p. 294. et Lobeckio ad Phryn. p. 648. prior tamen forma antiquior fuisse videtur: assumpsit eam Wolfius in Odyss. XIV, 203. alteram vero Schweigh. in Herodoto, II, 17. et VI, 53.

v. 3. ἵξεται, ex cod. recepi, in quo eta deletum, iota superscriptum, conf. Bast. append. p. 52. Boeckh. nott. critt. ad Pind. Ol. IV, 11. p. 369. ἥξεται, edd.

v. 4. ἑλισσομένης, recte Gal. et Legrand. ἑλισσομένη, Cornar.

v. 5. Ἀσσησοῦ, v. Wessel. ad Herodot. I, 19. Ἀσσήσου, Cornar.

v. 6. ἐπιβωσάμενος, cod. et edd. ἀποδωσόμενος, Legrand.

v. 7—9. οὐδὲ Μελίσσῳ Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ θηλήσει μέγαν υἱόν. Locus, quem nunc persanatum exhibuisse mihi videor, in edit. princ. haud uno vitio laborabat: sic enim apud Cornarium legitur, οὐδὲ Μελίσσῳ Πενρήνης τ. ἀ. ὕ. θέλησει μ. υἱόν. In quibus necessario Πειρήνης restituendum esse, primi viderunt Vales. ad Diod. Sic. in exc. T. II. p. 548. et Davis. ad Max. Tyr. diss. XXIV, 1. T. I. p. 452. Reisk., receperunt Brunck. q. v. et Legrand. Galeus Πετρίνῃ, male. Quae praeterea proposuit Vales. οὐδὲ Μελίσσου Π. ναίοντ' ἀλφ. ὕ. θελήσει, per se concidunt. Alteri vitio, quod verbo θελήσει adhaerere et versus et sensus arguebant, mederi volebat Davisius, θαλλήσει reponens, et in eo acquievere recentiores. Sed forma θαλλέω pro θάλλω haud minus est suspecta quam θαλέω, de qua v. acerbum Ilgenii iudicium ad hymn. Hom. in Pana, v. 21. Unum quod novi exemplum est in epigrammate Laconico, Dorice scripto, apud Plutarch. de consol. ad Apoll. p. 110. B. νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Quod quamquam nec Marklandum offendit ad Eur. Suppl. 551. neque Iacobsium ad Anthol. Graec. T. XII. p. 221. mihi tamen persuasum est, vulgarem loci scripturam metricae librariorum ignorantiae deberi, ipsumque poetam dedisse ἐθάλεον, Dorice pro ἐθήλεον, quod mendorum genus in vocabulis a θάλος et θηλή descendentibus latissime grassatum est, v. Iacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 528. et quae dixi in Lex. Graeco, v. θαλέω et νεοθαλής. Debili igitur hoc fulcro subtracto, alia Alexandro medicina erat circumspicienda, quam

facillimam reperisse putavi, θηλήσει, sensu hic transitivo usurpatum, quo etiam verba θάλλω et ἀνθέω posita inveniuntur, v. Pind. Ol. III, 40. et Schaefer. post Hemsterh. Plut. p. 530. Bastius vero in hoc quoque fragmento, ubi maxime erat exoptandum, de cod. lectione nihil monuit. Ceterum ἀλφεσίβοιον ὕδωρ est Aeschyleum, Suppl. 857. nec igitur ἀλφ. υἱὸν iungendum.

v. 11. ᾧ ἔπι dedi cum Legrand. conf. IV, 2. XXI, 2. v. 6. XXVII. XXIX, 2. ᾧ ἔνι, cod. et edd.

v. 12. ἔρων, Cornar. ἔρον, Gal. et Legrand. illud retinui: accusativum aliquanto insolentiorem ἔρων commemorat Tzetz. ad Hesiod. p. 136. fere oblitteratum reduxit in Platonis epigr. Iacobsius Anthol. Palat. T. III. p. 459. seq.

v. 13. καθαψαμένη, emendavit Legrand. καθαψαμένης, Cornar. et Gal.

ἀτέλεστα κομίσσαι, cod. et edd. ἀθέμιστα τελέσσαι coni. Heyn. et Iacobs.

v. 14. ὁ δὲ Ζῆνα ξ. cod. et edd. Ζῆνα δ' ἀνὴρ ξ. coni. Iacobs.

v. 15. ἐν Φοβίου, cod. et Corn. recte, v. Bast. ad Greg. Cor. p. 46. qui egregie fallitur, ἐκ a primo Parthenii editore profectum esse affirmans: debetur Galeo, a quo accepit Legrand.

ἅλα ξυνεῶνα, θαλάσσῃ, κρ. καὶ π. sic restitui locum ex Cornar. θαλάσσῃ tantum pro θαλάσσης, quod sensu caret, reponens: Brunckio, probante Iacobsio, et Legrandio, quem tamen nostra ratio haud fugerat, magis placuit τραπέζης. Sed nimium quantum aberrat ab ed. princ. nec facile maris mentio omitti poterat: de re v. Meurs. ad Lycophr. 135. Vocabulum ξυνεών illustravit Valcken. Adon. p. 227. A. male Brunckius ξυνέωνα.

v. 19. ἐξαπαφοῦσα, sic περισπωμένως scribendum est participium, non ut in editt. ἐξαπάφουσα, quod nihili.

v. 20. 21. Loco huic impeditiori meliore interpunctione aliquam lucem attulisse spero. Vulgo enim omnia uno commate ab initio ad finem usque procedunt: tunc vero quo referas verba φρείατος ἐκ μυχάτου non habes. Haec difficultas tollitur, si maiore signo post χρύσεος distinguimus, ita ut verba γαυλός μοι χρύσεος, a sequentibus divisa, plenam absolvant sententiam hanc: *est mihi situla aurea.* Iam in proximis iungenda sunt verba ἀνελκόμενος ἐκ μυχάτου φρείατος ἤρικε—. Extremam vero hexametri partem corruptam esse, nemo unquam negabit: sic eam exhibet Cornar. διὰ μὲν καλὸν ἤρικε νοῦσον, et in his sine ulla mutatione lectionem unice veram latere, dummodo paulo aliter distraherentur litterae, bene intellexit Piers. ad Moerid. Att. p. 194. ἤρικεν οὖσον corrigens, quod cum Ruhnk. auctar. ad Hesych. T. I. p. 804. et Legrandio

haud dubitanter recepi. Quae praeterea moliti sunt viri docti, retulisse sufficiet: hexametri initium, νῦν ὅ γ' ἀ. in νεῖον ἀ. transformavit Piers., in ἄρτι γ' ἀ. Brunck., in εἴ μιν Legrand.: postrema ita refinxit Brunck. κάλον ἥρτηεν ὄγκῳ, nec καλὸν satis placuit Villoisono apud Bast. in epim. ad Lips. Plut. Hemsterh. ed. p. XXXIII. maluit κακὸν, quia *bonus* funis non facile rumperetur, quod ineptum, hic enim de *pulcro* agitur, qualis decet regiam mulierem: pulcerrima vero et elegantissima robustissima et firmissima nec sunt, nec erant. Iacobsius denique sic constituit versum: νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικε σαυνόν.

v. 23. καὶ πᾶσιν, cod. et edd. καὶ παισὶν, (non παῖσιν) Piers. ingeniose, vix vere.

v. 25. τότ' ἂν μέγα φ. ex correctione Piersoni, quem Brunck. Legrand. et Iacobsius sequuti sunt: edd. τοι ἂν μετα φ.

v. 26. Νηλιάδαο, dedi ex parte cum Cornar. qui Νειλιάδαο habet: Νηλεΐδαο, Brunck. et Legrand. fortasse rectius.

v. 28. Ἑλλαμενῆς, cum Cornar. correcto tamen accentu: dedit enim Ἑλλαμένης, quod falsum: recte Κασσαμενός apud nostrum cap. XIX. emendavit Bastius, quem v. epist. crit. p. 161. conf. Steph. Byz. v. Ἀκεσσαμεναί. Galeus, Hellamenes nomine nescio cur offensus, coni. ἀλλόμενος, Legrand. ἰσσαμένης. α. Ἀλκαμένης.

v. 30. λιρὰ quin in σκληρὰ mutandum sit nullus dubitat Legrand. at diu ante vocem e grammaticis satis munierat Geo. Arnaldus, lectt. Graec. p. 90. de accentu v. Etym. magn. p. 562, 40. Arcad. p. 68, 14. Drac. Strat. p. 118.

v. 33. ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον, cod. et edd. etiam a Bastio defensum, qui, si eius sensum recte intellexi, verba sic fere interpretaretur: *hospitum longe infelicissimus prominentem faciet fatalem tumulum.* Ut non nego, potuisse haec dici de tumulo terra congesto, ita haec ad puteum, in quo iacebat mortuus Antheus, apta esse pernego, nec admodum miror, varios de hoc loco bene merendi criticorum exstare conatus: ac Brunckio placuit ἠρίον οἰκήσει, Legrandio ἠρίον οἱ χώσει τὸ πεπρωμένον, Heynius vero et Iacobsius praecedentem quoque versum in suspicionem vocarunt: hinc ille καὶ τότε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατον ἠρίον ὀγκώσει μεμορημένον, *tum eum tumulus affabre factus premet*, male, de puteo enim sermo est: Iacobsius vero καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμοτάτῳ ἠρίον ὀγκώσει τὸ μ. *hunc tumulum* (Cleoboea) *hospitum infelicissimo exstruet.* Genuinum certe τὸ μεμορμένον, v. Bast. epim. ad Plut. Hemsterh. p. XXXIII. neque illud ὁ μὲν oblitterandum propter sequens ἡ δὲ, maximae vero dubitationi ob-

noxium est verbum ὀγκώσει, et Brunckii coniectura, si sensum spectas, satis commendabilis: elegans quoque et fortasse verum Iacobsii τόδε. Fateor tamen, mihi ut Bastio de mendo nondum esse persuasum, alia tamen ineunda erat interpretationis via haec: *atque hunc* (siquidem καὶ τόδ' ὁ μὲν ξ. π. ἁ. legendum.) *fatalem tumulum* (imum putei fundum) *premet hospitum longe infelicissimus*. Ac plerumque quidem terra sive tumulus mortuum premere dicitur: hic vero rem invertit poeta ingeniosus, suo usus iure: ὀγκῶσαι enim ἠρίον recte dicitur de eo, qui graviter cubat in tumulo, quem nunquam est relicturus: apud Latinos nihil est frequentius hoc verbi *premere* usu.

XV. Ἐλαΐτῃ, cod. Galei emendationem confirmans: ἐπαΐτῃ, Cornar.

XV. Περὶ τῆς Ἀμύκλα θυγατρὸς τάδε λέγεται Δάφνης· αὕτη τὸ μὲν ἄ. ita cod. a secunda manu correctus: fuerat enim π. τ. Ἀ. θυγ. τάδε λέγεται· Δάφνη αὕτη τὸ μὲν ἄ. Illam lectionem sequutus est Cornar., sed δὲ inseruit post περὶ, quod inde in edd. recentt. irrepsit.

XV. πυκνῶς dedi ex coni. pro vulg. πυκνὰς, quod cod. et edd. uno consensu agnoscunt: Legrandius κύνας, cui quodammodo favet cap. XXXVI. Heynius ἄρκυας seu δίκτυα, alter altero audacior. Rectius fortasse πυκνὰς intactum reliquissem, addito tamen lacunae indicio: potest enim aperta loci luxatura ex omisso substantivo orta esse.

XV, 2. περὶ τὴν Ἠλείαν, emendavit Galeus: περὶ τὴν ἡλικίαν, Cornar.

XV, 2. Λεύκιππος, Οἰν. π. cum Galeo: Εὔιππος, Οἰν. π. Cornar. hoc uno loco, nam in sequentibus quoties idem redit nomen, recte scriptum exstat.

XV, 2. ἀμφιεσάμενος δὲ γυναικείας ἀμπεχόνας, correxit Legrand. γυναικείαις ἀμπεχόναις, Cornar. et Gal. sed recte iudicat Legrand., dativo passivum participium ἠμφιεσμένος iungendum fuisse.

XV, 2. οὐ μεθίει, sic recte Gal. et Legrand. οὐ μεθιείς, Cornar.

XV, 2. αὐτὸν, cod. et edd. praeter Legrand., qui αὐτὴν errore haud dubie typographico.

XV, 4. καὶ ὁ μὲν δὴ, dedi cum Legrand. καὶ ὁ μὲν ἤ, Cornar. καὶ ὁ μὲν ἤ, Gal.

XVI. ἔχειν, cod. et edd. recte: εἶχε, coni. Legrand. imperite: solent enim Graeci in narrationibus a particulis ὡς vel ὅτι in structuram accusativi cum infinitivo transire, v. Herodot. VIII, 118. Matth. gramm. Graec. ampl. p. 774.

XVI. ὅσον οὐκ ἤδη διοιχομένῃ, correctio est Heynii, iam in

cod. quoque reperta: διοιχομένην, Cornar. et Gal. μονονουχὶ δὴ οἰχομένῃ ἀρήγειν αὐτῇ· ἡ δὲ κατοικτ. τὴν σ. Legrand. haud satis perspecta loquutionis ὅσον οὐκ potestate.

XVI, 2. πάσῃ μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀ. εἰς Δ. ἀφικ. πείθει· — — ἦλθε καὶ Λαοδίκη —, dedi ex codice; ab eius scriptura sine graviore causa recedere veritus: ἦλθε καὶ est apodosis: *Perseus dum Acamanti ne non veniat suadet, venit etiam Laodice.* Legrandius tamen, quum ei παρέλκειν videretur vocula ἐπεί, expunxit eam et δὲ inseruit post ἦλθε: hiat sane oratio sine ista vocula, at hoc ipsum ab omni mutatione absterrere debebat: Bastius nihilominus probavit Iacobsii coniecturam, in Ephem. litt. Halens. 1806. nr. 282. proditam, πάσῃ μηχανῇ ἐπείγων τὸν Ἀ. et Iacobsius ipse ad Anthol. Graec. T. XII. p. 208. et addit. anim. in Athen. p. 267. mutata sententia novam protulit emendationem hanc, πάσῃ μηχανῇ ἐπήει τὸν Ἀ. καὶ εἰς Δ. ἀ. π.

XVI, 3. Ad extrema capitis verba pertinet Euphorionis fragm. LV. p. 125. Meinek. Ceterum Αἴθρα mulieris nomen esse, primus vidit Galeus.

XVII. ἐπιεικῆ τε καὶ πρ. cod. τε in edd. desideratur.

XVII. πόθῳ bene addidit Gal. v. XVII, 4. XXV.

XVII. καὶ κατέχειν τὴν νόσον οὐκ ἔτι οἵα τε ἦν, cod., in edd. enim τὴν omissum et inde a Galeo οἵα τε scriptum est.

XVII, 2. λύχνα φαίνειν, ex emend. Galei: νύκτα φ. Cornar.

XVII, 2. ἐπιπροςδεῖσθαι, edd. omn. nam ἐπιπροςθεῖσθαι apud Cornarium typothetae debetur, quod interpretatio Latina docet: ἐπικρατεῖσθαι coni. Legrand., vetante Heynio.

XVII, 3. περιφαίνειν, cod. et edd. Bastio quoque adsentiente: προφαίνειν vel ἐπιφαίνειν vel φανῆναι seu προφανῆναι frustra suspicatus est Legrand., ἐπιφανῆναι τὴν ἕω coni. Schneider. in notis mss. haud probabilius.

XVII, 3. λέγοι, emendavit Heynius: λέγει, cod. et edd. θέλοι seu ἐθέλοι legendum visum Bastio, parum feliciter: λέγω enim, ut Latinum *dico* et nostrum *sagen*, sensu iubendi optimis scriptoribus usitatum est, Iacobs, ad Anthol. Graec. T. X. p. 200. Thes. Stephan. ed. Brit. p. 5641. D. Paulo rarior est iunctura ὡς ὅτι κράτιστα, cuius antiquissimum exemplum praebet Plato de legg. X. p. 908. A. plura v. apud Iacobs. ad Achill. Tat. p. 673. 694.

XVII, 4. ὡς δὲ ἐκ τούτου dedi ex coni. Koenii ad Greg. Cor. p. 127. Schaef. ὡς δὲ τούτου, cod. ὡς δὲ τοῦτο, edd. ὡς δὲ μετὰ τοῦτο, nisi delere malis τοῦτο, Heynius.

XVII, 4. οὐκ ἀνίει, recte cod. et edd. οὐκ ἀνοίγει, Gal. ὡς δὲ οὐκ ἀνίει τοῦθος φοιτῶσα, Legrand. inepte.

XVII, 4. ἐπήει, cod. et edd. ὑπήει, Legrand. Ceterum post ἤδη distinxit Koenius.

XVII, 4. δήλη ποτὲ γένοιτο, ex emendatione Heynii, cui ποτὲ debetur, et Iacobsii, qui γένοιτο restituit ad Achill. Tat. p. 620. vulgo δήλη τότε γεγένηται, unde Legrand. γένηται atque soloecum effecerat. Alteram Iacobsii coniecturam, τὸ τέλος pro τότε, recipere non sum ausus.

XVII, 5. ἀπεῖργεν, cod. et edd, ἀπείργηκεν, Legrand.

XVII, 5. ἀμφ' αὐτὸν, cod. ἀμφ' αὐτὸν, edd.

XVII, 5. ἀναιρεῖ, a Legrandio haud male mutatum in ἀναίρει, tamen illud revocavi: est enim proprie *sursum tollere*, nec desunt primitivae significationis exempla, v. praeter nostrum, cap. XIV, 2. Steph. Thes. p. 1574. C. ed. Brit.

XVII, 5. ἑαυτῆς, cod. αὑτῆς, Legrand. αὐτῆς, edd. priores.

XVIII. φίλω, Cornar. φίλοι, Gal. Statim post εἰς Μιλήτου, cod. Cornar. Gal. tacite correxit Legrand.

XVIII. Νέαιρα, non ut in edd. Νεαίρα, rescripsi: ita recte Odyss. XII, 133. Apollod. III, 6, 1. Pausan. VIII, 4, 3.

XVIII. ἐπεισέρχεται, edd. ὑπεισέρχεται, coni. Legrand. conf. XVII, 4.

XVIII. καὶ πρώτη μὲν οἵα τε ἦν πείθειν αὐτόν. Exhibui haec sine ulla mutatione, (οἵά τε tamen propagare nolui.) qualia leguntur apud Cornar., etsi vix sana videntur: nam Heynii istud, *probabile erat*, (οἵά τε ἦν) *posse eum ab ipsa permoveri*, non solum a foeminino πρώτη misere laborans, haud est quod refellam. Quantum ad sensum bene habet coniectura Legrandii, καὶ πρῶτον μὲν ᾤετο πείθειν αὐτόν: minus bene Palairet. apud Peerlkamp. ad Xenoph. Ephes. 1, 15. p. 189. καὶ πρῶτα μὲν οἵα τε ἦν πείθειν αὐτόν. Mihi venerat in mentem, καὶ πρῶτον ἡ μὲν οἵα τε ᾤετ' εἶναι πείθειν αὐτόν, quae lenissima certe loci medicina, apteque respondent his sequentia ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἐνεδίδου.

XVIII. ἐνεδίδου, correxit Heynius: ἐδίδου, cod. et edd. sed v. XXVI. XXXIII, 2.

XVIII. ἑταιρεῖον emendavi: vulgo ἑταιρήϊον.

XVIII, 2. ἐξῄτει, cod. et Cornar. recte: ἐξήτει, Gal.

XVIII, 2. ἱκέτις, Legrand. ἱκέτης, Cornar. et Gal.

XVIII, 2. προσκαθίζετο, Cornar. et Gal. προσεκαθίζετο, Legrand. cui tamen προκαθίζετο magis etiam placet.

XVIII, 2. ἀσεβεῖσθαι, cod. et edd. ἀδικεῖσθαι coni. Legrand. idem mox πείθει τοὺς Μιλησίους, addito articulo.

XIX. Κασσαμενὸς, v. Bast. ep. cr. p. 162. et quae supra ad cap. XIV, 3. v. 28. monui: codex caret accentu, Κασσάμενος, edd.

XIX. οἰκήτορες Θρᾴκης, sic facili syllabarum transpositione

restituenda videntur verba varie vexata: κήτορες οἱ Θρ. Cornar. Κήτορος ἐκ Θρᾴκης ὁρμ. Gal. οἱ Κήτορος ἐκ Θρᾴκης, Heynius: οἱ Κήτορος οἱ Θρᾷκες, Legrand. quae neque omnia satis intelligo, nec quo iure inauditum Cetoris nomen sibi finxerint viri doctissimi scio.

XIX. ὁρμήσαντες et προσχόντες, cod. ὁρμήσαντε et προσσχόντε, edd. προσσχόντες restituit Bast. quem sequutus sum.

XIX. πολλάς τε ἄλλας γυν. cod. Cornar. et Gal. ἄλλας desideratur in ed. Legrand.

XIX. Ἀλωέως, cod. et Cornar. Ἀλωέως, edd. recentt.

XX. inscr. περὶ Αἰροῦς, rectius fortasse περὶ Ἡροῦς, noto in fabulis nomine. Meropen virginem vocat Eratosth. catast. XXXII. Schol. Arat. Phaenom. 322. Hygin. poet. astron. II, 34.

XX. Ὠρίωνα, edd. recentt. Codex vero et Cornar. ubique in hoc nomine aspero spiritu utuntur. — Insulam, de qua statim mentio fit, Chium esse docent Apollod. I, 4, 3. Arat. Phaenom. 636. Eratosth. catast. XXXII. Pausan. VII, 4, 6.

XX. παρ' αὐτοῦ παραιτεῖσθαι, cod. et edd. παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτεῖσθαι, Legrand.

XX. κατάξαι, cod. Corn. Legr. κατεάξαι, Gal.

XX. ἔνθα ἡ π. cod. καὶ ἔνθα ἡ π. Cornar. et Gal. copulam non esse ferendam Heynius quoque viderat.

XXI. καρτερῶς, Legrand. κρατερῶς, Cornar. et Gal. quod intactum relinquere debebam.

XXI. Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, edd. Πεισιδίκην, τὴν τοῦ Μηθυμναίων βασιλέως θυγατέρα, Legrand.

XXI, 2. ἐγκρατὴς πόλεως, edd. ἐγκρ. τῆς π. Schneider. in notis mss.

XXI, 2. Versuum de Pisidices amore priores quinque non corrupti tantum, sed ab hoc loco prorsus alieni aut certe manci et lacunosi videri possint. Extrema enim verba, θαλερὴ δέ μιν ὤσσε Κύπρις, ad Achillem referri suadet quidem oratio, sed vetat historia: nec minorem suspicionem movet repetitio eorundem verborum in eadem versus regione collocatorum ἔνδοθι πάτρης, v. 4. et 10. Unam tamen superesse video rationem, qua sententias certe commode nectere liceat: Achilles in Methymna urbe Lampetum interfecit et Hicetaonem, Lepetymni — regis ut videtur — et Methymnes filium, Helicaonis fratrem, virum fortissimum: Hicetaoni vero pereundi causa fuit Cypris: haec enim Pisidices mentem vehementi Achillis amore percusserat, ita ut exercitum hostilem in patriam urbem receperit, caedique tradiderit ipsos parentes. Ceterum quis fuerit originum harum Lesbiacarum auctor, iam Parthenius ignorasse videtur. Cogitarem

de Myrsilo Lesbio, de quo v. G. Io. Vossius de hist. Graec. p. 391. sed nisi probabilius esset, eum soluta oratione scripsisse.

v. 1. *Λάμπετον ἥρω*, sic cum Cornar., nam quod eius habet editio, *Λάμπεδον*, merus est typographi error. *Λάμπετον Ἶρον*, Gal. ex Steph. Byzant. v. *Λαμπέτειον*, Legrandio addicente, nec refragerer, si consentiret codex. Sed in hoc quoque carmine paucissima ex eo adtulit Bastius.

v. 2. *ἐκ δ' Ἱκετ. πέφυεν, ἰθαγ. Λεπετύμνου*, ita iubente codice: *Λεπετύννου*, Cornar. *καθ δ' Ἱκετ. πέφυεν, ἰθαιγενέος Λεπετίμνου*, praetulit Legrandius cum Galeo. Sed de formis *ἰθαγενής* et *ἰθαιγενής* v. ad cap. XIV, 3. v. 2. et nomen *Λεπέτυμνος* ab omni dubitatione liberat Antig. Caryst. hist. mirab. cap. XVII. ubi v. Niclas, conf. Holsten. et Berkel. ad Steph. Byzant. v. *Μήθυμνα*.

v. 5. *τηλίκον ὑψίπυλον*, ita Cornar. *Τψίπυλον*, ut nomen esset proprium, Gal. *ὑψιπύλον*, Legrand. Sed equidem in his nihil novandum video, nisi *ὑψίπυλον* in *ὑψίπολιν*: Achilles Hicetaonem interfecit et, quod maxime ignominiosum, intus in patria urbe talem et inter cives tam sublimi loco constitutum virum: eadem est adiectivi rarioris *ὑψίπολις* significatio in Soph. Antig. 369.

v. 6. *κούρῃ—Πεισιδίκῃ*, cum Legrand. idem *κούρης—Πεισιδίκης*: sed Cornar. *κούρη — Πεισιδίκη*, quam ob rem dativum praetuli. De verbo *πτοέω*, *πτοιέω*, eo quo hic legitur sensu plura dixi in Lex. Graec. T. II. p. 614. a.

v. 8. *θηέσκετο*, correxit Gal. *θυέσκετο*, Cornar.

v. 9. *φιλότατος*, et v. 10. *μάν*, Cornar. utrumque vitiose.

v. 12. *ἔτλη*, cod. *ἔθλη*, Cornar. et Gal.

v. 14. *ἑλκομένων*, cod. et Cornar. *ἑλκομενῶν*, Legrand. idem cap. XXIX. *ἐπιμαινομενῶν*. Sed talia etiamnum passim inquinant editiones.

ὑποσχεσίης, emendavit Gal. *ὑποσχεσίσης*, litteris tantum transpositis, Cornar. Erat quum emendarem *ὑπ' ἐννεσίῃς Ἀ.* ex Iliad. V, 894. sed *ὑποσχεσίαι Ἀχιλῆος* sunt promissa, quibus haud steterit Achilles.

v. 15. *ὄφρα οἱ εἶεν*, bene correxit Legrand. *ὄφρα οἱ ἦεν*, Cornar. et Gal.

v. 17. *πινυτῇ δάμαρ*, Cornar. qui tamen *πηνυτῇ*, et Gal. *μνηστῇ δάμαρ*, coni. Legrand.

οὐ δ' ὅ γ' ἔμελλε, sic correxi: edd. enim *οὐδ' ὅ γ' ἔμελλε*.

v. 18. *ἐπαγάσσατο*, cum Gal. et Legrand. *ἐπαγάσσετο*, Cornar.

v. 20. *οἵ μιν ἔπεφνον*, Legrand. *οἱ μὲν ἔπεφνον*, Cornar. et Gal. male.

XXII. De Licymnio Chio, poeta lyrico haud ignobili, v. Fabric. ad Sext. Empir. adv. mathem. XI, 49.

XXII. *μὴ ἀθρ. τὸ συμμ. αὐτῆς τῷ Κροίσῳ διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, ne auxilia Sardium pro Croeso excita Cyro exercitum disiicerent.* In his διαλύσειεν coniectura est Legrandii pro vulg. διαλύσειν: idem minus necessario αὐτῷ in αὐτοῦ mutavit, quod missum feci. Praeterea Heynius, infinitivo servato, exclusurus erat αὐτῆς, quam sententiam bene reprobavit Bastius.

XXII. *εἶχε λόγος*, cod. et edd. ante Legrandium, qui unus *ἔχει λόγος* ex coni., sed citra necessitatem, v. Bast.

XXII. *εἰςδέχεσθαι*, edd. *εἰςδέξασθαι*, coni. Legrand.

XXIII. *Χειλωνίδα*, edd. *Χελιδονίδα*, coni. Toup. ad schol. Theocr. 4, 62.

XXIII. *ἐπιτεταμένου*, ex cod. (habet enim *ἐπιτεταγμένου*.) idem Heynius ex coni. dederat: *ἐπιτεταγμένον*, Cornar. et Gal.

XXIII. *Ἀκροτάτῳ*, Cornar. et edd. recentt. *Ἀποκροτάτῳ*, cod.

XXIII, 2. *τὴν ὁμ. αὐτῶν*, correxit Gal. *αὐτῷ*, Cornar.

XXIII, 2. *καὶ ἄλλως δὲ οὐκ ἀρεσκ.* cod. et Cornar. *δὲ* desideratur apud Gal. et Legrand.

XXIII, 2. *ἤθεσιν*, Cornar. *ἔθεσιν*, Gal. et Legrand. quod fortasse recipere debebam: *ἤθη* si servamus sunt *sedes consuetae* ex usu Homerico.

XXIII, 2. *τὰς ἐν αὐτοῖς πόλεις*, ex Cornar. retinui: *τὰς ἐν αὐτῇ π.* Gal. et Legrand. indocte.

XXIII, 2. *τῶν πόλεων* est ex emendatione Heynii: vulgo *τῶν πολεμίων* sine sensu.

XXIV. *τοῦτον ἐξαλλάγμασι*, cod. et edd. *τοῦτον οὖν ἀνταλλάγμασι* vel *μειλίγμασι* coni. Legrand. posterius probante Heynio: sed codicis lectionem bene tuitus est Bastius.

XXIV. *προςηγγέλη* ab Heynio temere est mutatum in *προςηγγέλθη*. Huius enim aoristi secundi usus cum in activo, tum in passivo non apud Augustei tantum et serioris aevi scriptores frequens est, sed latius quam vulgo credi videtur patet. Agmen ducit Herodotus, apud quem IV, 153. Schweighaeuserus ex optimis libris *ἀπήγγελον* in textum recepit: sequitur Eurip. Iph. Taur. 902. ubi quum per metrum liceat aoristo primo uti, codices omnes consentiunt in *ἠγγέλης*, neque Seidlero aspernante, neque Matthiaeo: Elmsleium tamen, insana quadam cupidine omnia uni eidemque legi adstringendi correptum, neque ab hac emendatione abstinuisse nemo mirabitur: minus certa est lectio *ἀπηγγέλη* in Eurip. Hec. 666. ubi Porsonus *ἀπηγγέλθη* iure servavit. Pedestri vero Atticorum orationi prorsus abiudicandus videtur aoristus secundus, etsi Suid. *παρηγγέλη Ἀττικώτερον* esse dicit quam *παρηγγέλθη*. Apud Platonem quidem in Phaedone, p.

58. A. praebent edd. Ald. et Bass. ἤγγειλε, sed codd. omnes, etiam quattuordecim e Bekkeranis, ἤγγειλε, unus ἤγγελλε, et aoristum primum certatim agnoverant Fischerus, Wyttenbachius, Heindorfius, F. A. Wolf. ad Phaed. p. 10. Xenophonti vero, scriptori Atticis vix accensendo, Cyrop. IV, 1, 24. codices sane tribuunt formam ἀπήγγειλε, sed pauci minusque probati, nec editorum quisquam accessit. Ab hoc fere tempore frequentior fit aoristi secundi usus, possuntque exemplis duobus a Bastio excitatis, διηγγέλη ex Ael. var. hist. IX, 2. et προςηγγέλη e Phlegonte Trall. I. p. 14. plura et antiquiora superaddi, v. c. Plutarch. in Galba, p. 1064. E. Herodian. V, 2, 2. Arrian. Anab. 2. p. 125. Blancard. Diog. Anton. 4. ed. nostr. Suid. v. ἀπηγγέλη et ἠγγέλη, T. I. p. 262. T. II. p. 41. Ex sacris praeterea scriptoribus haec mihi indicavit Dav. Schulzius, vir doctissimus mihique amicissimus: Exod. IX. 16. Deuteron. XVII, 4. Ios. VI, 10. Regg. II, 6, 12. Ev. Luc. VIII, 20. Act. Apost. XVII, 3. Pauli ep. ad Rom. IX, 17. XV, 21. Petri ep. I, 1, 12. Quae exempla si inter se comparantur, hoc inde efficitur, aoristum secundum activum passivo longe esse rariorem, eumque praeter indicativum, in quo propria eius sedes, in coniunctivo tantum deprehendi, nec nisi in secunda et tertia persona singularis et in tertia pluralis numeri.

XXIV. χωρίων, edd. omn. χωρίον, coni. Legrand. male, conf. cap. XXVI.

XXIV, 2. συμποσίαν, ex emend. Legrand. συνουσίαν, rell. edd.

XXIV, 2. τὸν Ἱππαρῖνον ἔφησεν ἀπεκτονηκέναι, Cornar. et Legrand. τὸν Ἀχαιὸν, Gal. turpi sane lapsu. De rariore perfecto ἀπεκτονηκέναι v. Bast. Attamen numero exemplorum ab eo adlatorum rursus eximendum est Platonicum, Apol. p. 38. C. ubi optimi libri consentiunt in ἀπεκτόνατε, v. Bekker. comm. crit. T. I. p. 135. Sensum loci recte exposuit Paul. Leopard. emend. V, 5. conf. Schaefer. ad Lamb. Bos. ell. p. 385.

XXV. Φάϋλλος, de accentu nominis v. Bast. et quae supra ad cap. I, 4. dicta sunt.

XXV. τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς, ex egregia Wesselingii correctione ad Diod. Sic. XI, 14, T. I. p. 415. conf. eundem ad Herodot. I, 92. et VIII, 37. vulgo τῆς Προνοίας Ἀ. Wesselingii sententiam frustra, quamvis erudita disputatione infringere conatus est Lennep. ad Phalar. p. 143. seq. (160. Lips.)

XXV, 2. κατασύρων, edd. κατασυλῶν, coni. Legrand.

XXV, 2. περίπυστος οὖσα, edd. περίπυστον ὄντα, coni. Legrand.

XXV, 2. τῶν π. τ. Ἐ. γενομένων cum Gal. et Legrand. τῶν

— γινομένων, cod. et Cornar. τῷ — γενομένῳ, coni. Schneider. in notis mss.

XXVI. Totum hoc caput habet Meinek. Euphor. p. 74. seq.

XXVI. ἐνενοεῖτο δόλῳ, recte Bastius, conf. Parth. praef. χεῖρον περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης, Brunck. ad Eur. Med. 881. Pors. ibid. 878. de constructione cum infinitivo v. Villois. ad Long. p. 210. Codicis lectio est ἐνενόει τὸ δόλῳ, neque aliter edd. Heynius, vitium subodoratus, articulum delendum esse censebat: περιγενέσθαι tacite in περιγίνεσθαι mutavit Meinek.

XXVI. χωρίων, edd. χωρίον, coni. Legrand. ut supra cap. XXIV.

XXVI, 2. τινὲς μέντοι ἔφασαν, διωκομένην ἑαυτὴν ῥῖψαι. Margo codicis haec habet adscripta: γράφει Ἀριστόκριτος ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου. Ceterum vulgo male ῥίψαι, quod vitium etiam cap. XXXIII, 2. sustuli.

XXVI, 3. κατοδυρόμενος nihil monito lectore in κατοδυράμενος mutavit Meinek. frustra, v. X, 4.

XXVII. οἰκίων reposui ex coni. Schneideri in not. mss. pro vulg. οἰκείων. Non enim ex peculio suo exturbari poterat γυνὴ χερνῆτις, quippe cui nihil eius esset, sed ex aedibus Alcinoes, cui se mercede conduxerat.

XXVII. στερήσεως, edd. ἀποστερήσεως, coni. Schneider. in notis mss.

XXVII, 2. εἰς τοσοῦτόν τε ἐλθεῖν, cod. et Cornar. εἰς τοσοῦτόν τε μανίας ἐ. Gal. εἰς τοσοῦτόν τι μανίας ἐ. Legrand. neutrum bene, v. quos laudat Bastius, Pausan. IV, 9, 5. Liban. T. IV. p. 667. Xenoph. Ephes. I, 16. Schwebel. ad Onosandr. p. 117.

XXVIII. Scriptoribus, qui hanc narraverunt fabulam, accedat Suid. T. I. p. 69. v. ἀθέμιστα, — ἠράσθη Πίασος Θετταλὸς Λαρίσσης, τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς, ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ. De Aenea v. Pierson. verisim. p. 112. deque Piasi nomine C. O. Mülleri hist. Orchom. p. 126. Αἰνέος coni. Gal. debebat certe Αἰνέως.

XXVIII. ἔφασαν tacite omisit Meinek. Euphor. p. 60.

XXVIII. ἀνήρτησεν ἑαυτήν. Postremam vocem addidi, iubente Goensio, observ. miscell. Trai. ad Rhen. 1764. p. 54. et Heynio: nunquam enim vim intransivam habet verbum ἀρτᾶν cum suis, conf. ex Parth. XIV, 2. XXXI.

XXIX. σύριγγί τε δεξιῶς χρήσασθαι καὶ τὴν ἰδέαν ἐκπρεπής. Haec dummodo recte iungantur, nullam vitii suspicionem movere possunt: sic enim procedit oratio, ἐκπρεπὴς δεξιῶς χρήσασθαι σύριγγι καὶ (ἐκπρεπὴς) τὴν ἰδέαν. Haud igitur necessaria erat neque Galei et Legrandii coniectura δεξιὸς, neque Schneideri εὐπρεπής. Quod vero post σύριγγι inserunt

edd. priores δὴ cum Legrandio expuli: particulas enim δή τε iungi, prorsus nego: forsitan tamen rectius transponas σύριγγί τε δὴ δ. χρ. v. Steph. Thes. ed. Brit. p. 3273. A.

XXIX. μὴ πειθομένου γὰρ αὐτοῦ, edd. μὴ πειθομένῳ γὰρ αὐτῷ, Legrand. minus recte.

XXIX. συμβήσεσθαι, ex emend. Legrandii: συμβήσεται, edd.

XXIX, 2. αὐτῇ μιγῆναι, recte Heynius: αὐτῷ μ. edd. priores.

XXIX, 2. Καὶ οὗτος, edd. καὶ οὕτως, Heynius, non male.

XXX. Idem argumentum Parthenius ipse tractasse videtur in carmine Ἡρακλῆς inscripto, v. Steph. Byzant. v. Ἴσσα et Οἰνώνη, Etym. magn. p. 170, 47. 374, 52.

XXX. εἰ μὴ πρότερον κτλ. verba integerrima et a Bastio, ep. crit. p. 113. append. p. 55. satis munita, infelici coniectura sollicitavit Legrand. εἰ μὴ πρότερόν αὐτῇ μιχθῆναι τὸν Ἡρακλέα. Τὸν μέντοι καὶ τὰς βοῦς ἐπειγόμενον ἀνασώσασθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον τὸ κάλλος κ. τ. κ. nec melius Schneider. in notis mss. πρὶν ἢ πρότερον κτλ.

XXXI. Λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην ἁρμόσασθαι·— αἰσθανόμενος δὲ — δηλῶσαι κτλ. sic cod. et edd. duabus constructionibus confusis: hinc Διμοίτης suspicatus est Legrand. αἰσθανόμενον vero Heynius, bene refutati a Bastio, ep. crit. p. 113.

XXXI, 2. καὶ οὕτως, μὴ ἀνιέμενον τοῦ πάθους ἐπικατασφάξαι αὐτόν. Locus sic distinctus nulla amplius difficultate laborare videtur: at quum vulgo iungerent τοῦ πάθους καὶ οὕτως μὴ ἀνιέμενον, non poterat non impeditus ac luxatus haberi: inde variae ortae sunt coniecturae: μὴ δὲ καὶ οὕτως ἀνιεμένου τ. π. placuit Legrandio, μηδὲ οὕτως ἀ. τ. π. Schneidero in notis mss., καὶ οὐδ' ὡς ἀ. τ. π. Iacobsio, addit. anim. in Ath. p. 148. sed et hac correctione, ceteris elegantiore, opus haud esse putem. v. supra ad XI, 2. p. 60.

XXXII. Anthippen carmen composuisse Parthenium, apparet ex Steph. Byzant. v. Κρανίδες et Λάμπεια, ita enim recte cod. Rehdig. et Luc. Holsten. pro Λάμεια.

XXXII. ταύτην ὑπελθὼν recte emendavit Abresch. lectt. Aristaen. II, 1. p. 185. 5. probantibus Legrandio et Bastio: ταύτῃ ὑ., cod. et edd.

XXXII. συμμιγῆναι temere in μιγῆναι mutavit Legrand.

XXXII. λαθάνοντες, recepi ex cod. λανθάνοντε, edd. v. ad cap. XIX.

XXXII, 2. κατειλήθησαν ab omni suspicione defendit Bastius, apte allato Herodoti loco, VIII. 27. et poterant complures addi, I, 80. 176. III, 13. 146. V, 113. etc. κατειλήθησαν, Cor-

nar. vitiose: κατειλύθησαν, coni. Legrand. κατεληλύθεσαν, Heynius.

XXXII, 2. ἀπολισθάνει, cod. et edd. recte, v. Pors. ad Eur. Phoen. 1398. ἀπολισθαίνει, Heynius.

XXXII, 4. Ἠπειροῦς dedi ex coni. Legrandii, ut fuerit nomen Ἠπειρώ: vulgo Ἤπειρον, sed de mulieris nomine Ἤπειρος admodum dubito.—De Echione deque Cadmi et Harmoniae fuga e Boeotia v. Apollod. III, 4, 1.

XXXIII. inscr. Νεάνθης ex emend. Heynii: Νέανθος, edd.

XXXIII. αὐτὴν αὐτῷ γήμασθαι, ex cod. recepi: αὐτὴν αὐτῷ γ. edd. Legrandius vero, γήμασθαι propter sequentia tolerari non posse ratus, aut μνήσασθαι legendum esse, aut verbum excidisse putat, velut ἀξιῶσαι, σπουδάσαι, κελεῦσαι, προτρέψασθαι αὐτὴν αὐτῷ γήμασθαι. At quum γήμασθαι de conatu accipi possit, nihil est quod iure nos offendat. Nec in medio γήμασθαι haerendum, quamvis ex vulgari usu de femina tantum usurpari dicatur. Obstat vero Antiphanis auctoritas in Bekkeri Anecd. T. I. p. 86. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα, quod quo sensu vere sit observatum exposuit Hermannus in censura Medeae ab Elmsleio editae, Diar. class. fasc. XXXVIII. p. 347. v. 257. p. 353. ed. Lips. Est enim γήμασθαι proprie *dare in matrimonium*, se scilicet vel suos: nostro igitur loco aptissime usurpatur de genitore, qui filiam suam sibimet ipsi, αὐτῷ, matrimonio est iuncturus: v. etiam Iliad. IX, 394. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

XXXIII, 2. post καταπρῆσαι, quod ad τοὺς παῖδας referendum, τὴν οἰκίαν excidisse videtur Heynio, male.

XXXIV. inscr. Post Τρωϊκῶν lacunae signum posui: excidit enim libri numerus, nec fugit id Sturzium ad Hellan. fragm. LXVIII. p. 96. Narrasse haec Hellanicum in Troïcorum secundo collegit Heynius ex Schol. B. ad Iliad. XXI, 242. quae si accuratius examinantur, tota haec evanescit suspicio.

XXXIV, 2, v. 1. εἰν Ἀΐδαο, cod. recte: ἐν Ἀΐδαο, Cornar. et Gal. εἰς Ἀΐδαο, Legrand.

XXXIV, 2. v. 3. ἤρατο cum cod. et Cornar. retinui: ἠρᾶτο, Heynius, sed v. Bast. ep. crit. p. 145. Choerobosc. in Etym. magn. p. 38, 20. et Heynium ipsum ad Iliad. XVII, 724.

βούτεω in βούτῃ mutavit Potter. ad Lycophr. 58. loco perperam intellecto. Ceterum habent nonnulli αἰν' ἀχ., alii αἰν' ἄχ., utrumque aeque vitiosum: talia iure perstrinxit Schaefer. ad Eurip. Hecub. 1171.

XXXV. Ἀπτέρῳ, cod. Ἀπτέρα ex Eusebio legendum visum Legrandio.

XXXV. εἰς θεοῦ, edd. εἰς θεοὺς, coni. Palairet. ap. Peerlkamp. ad Xenoph. Eph. I, 5. p. 127.

XXXV. κρατήσειεν, recte Cornar. et Legrand. κρατήσειν, Gal. vitiose.

XXXV, 2. ἡ θυγάτηρ τυγχάνει, edd. recte, *sorte evenit filiae*, neque aliter Iliad. VIII, 430. ὅς κε τύχῃ, *cuicunque sorte evenerit*. Heynius tamen confidenter λαγχάνει in textum intulit.

XXXVI. de Arganthone v. Wernsdorf. ad Himer. or. 22, 8. p. 763. Toup. emend. in Suid. T. I. p. 215. et Meinek. Euphor. p. 150.

XXXVI, 3. παραγίγνεται, edd. neque Legrandii παροτρύνεται, neque Heynii παράγεται necessarium.

XXXVI, 3. ἡσυχάζει αἰδοῖ κατεχομένη, cum Heynio: ἡσυχάζειν αἰδοῖ κατεχόμενον, Cornar. et Gal.

XXXVI, 3. ἐθέλων, edd. sed haud inepte ἐθέλουσαν Legrand. Malim tamen ἐθέλων ἐθέλουσαν, ex solenni fere horum participiorum geminatione.

XXXVI, 4. μετῄεσαν minime in μετίεσαν mutandum, v. Valck. diatr. in Eurip. p. 104. B. C.

XXXVI, 4. εἴτε καὶ δι' ἔρωτα, edd. εἴτε γοῦν δι' ἔ. Legrand. quod tersius arbitratur.

XXXVI, 5. αὖτις ἀπεχώρησεν, cod. ex quo Legrandii coniectura firmatur: αὖθις ἀπεχώρισεν, edd.

XXXVI, 5. προσειμένη revocavi ex Cornar. et Gal. προσημένη coni. Legrand. Iure vero molestior visa est Heynio repetitio in verbis τέλος δὲ εἶτα καὶ π. π. delevit igitur εἶτα, quod uncinis inclusi. Schneiderus transponendo opitulatus est loco, εἶτα δὲ καὶ ποτάμῳ προσειμένη, τέλος διὰ λύπην ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη, quod non displicet. Minus, fateor, arridet duplex Iacobsii coniectura, in Nov. biblioth. crit. Hildes. a. 1822. fasc. 1. p. 189. exprompta: τέλος δὲ ἐκτακεῖσα, π. πρ., διὰ λ. ἐξ ἀ. ἀ. seu τέλος δὲ ἐτάκη π. πρ. διὰ λ. καὶ ἐξ ἀ ἀ.

ANNOTATIO
CRITICA IN ANTONIUM DIOGENEM.

Cap. 1. ταῖς δὲ διανοίαις, puncto post διηγημάτων, commate post δεῖσθαι collocato, Bekk. ex cod. Venet. Bessar.

2. τέως καὶ σταθμὸν, cod. Venet. Bessar. τέως στάθμον, Phot. ed. ad Rothomag. MDCLIII. — ποιούμενοι, cod. ποιούμενα, ed.

3. ἀδελφῷ δὲ συνῆν, cod. ἀδελφῇ δὲ συνῆν, ed. — Παάπις τις, ex coni. Παάπιός τις, cod. Παάστιός τις, ed. — Μυρτοῖ, ex coni. Scaligeri: nomen mulieris vel e fabulosa Socratis bigamia

notissimum, v. Luzac. lectt. Att. p. 8. seqq. conf. Pausan. VIII, 14, 8. Athen. XIII. p. 556. D. Μύρτῳ, cod. Μύρθῳ, ed.

4. θεάσαιτο, ex coni. θεάσοιτο, ed. v. cap. 8. — τήν τε προειρημένην, cod. τὴν προειρημένην, ed. — ἀφίκοιντο, cod. et. ed. ἀφίκοντο, Bekk. ex apogr. Steph. — Φιλώτιδος, ed. at rectius ut videtur Φιλωτίδος. — κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, cod. κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς, ed. neque aliter cod. Paris. Reg. 1226. — ὑπὸ ἡμέρᾳ ἑκάστῃ, cod. ὑπὸ ἡμέραν ἑκάστην, ed. — καὶ λύων ἔριδος τοὺς ἐκεῖσε περὶ τῆς ἀρχῆς βασιλεῖς, ed. fortasse transpositis verbis καὶ λύων ἔριδος περὶ τῆς ἀρχῆς τοὺς ἐκεῖσε βασιλεῖς.

5. παρὰ δόξαν, cod. περὶ δόξαν, ed. — πρὸς Αἰνεσίδημον, ex coni. sed debebam potius πρὸς Αἰνησίδημον, ut ap. Pind. et alios: πρὸς Αἰνισίδημον, cod. πρὸς Σαινισίδημον, ed. et cod. Paris.

6. Λεοντίνων, cod. Λεοντιόνων, ed. — Μεσσαγέτας, cod. Μασσαγέτας, ed. — ἴδοιεν, cod. ἴδοι, ed. — παρὰ Γέταις, cod. παρὰ Γέτας, ed. — ἐκταλαιπωροῦντες, ex coni. ἐνταλαιπωροῦντες, ed. Sed ἐνταλαιπωρεῖν dativum adscivisset ut ἐμπονεῖν et similia, ἐκταλαιπωρεῖν vero, accusativo recte iunctum, est *molestiis expiare*: lexica utrumque verbum ignorant. — τινύντες, correxi: τιννύντες, ed. — λείποντες, cod. λιπόντες, ed.

7. ἐνέθηκεν ἐμπτύσας, ed. forsitan ἐπέθηκεν ἐμπτ. — τοῖν προςώποιν, cod. τὸ πρόςωπον, ed. — ἀθρόου τε ἐπιστὰς, cod. ἀθρόον ἐπιστὰς, ed. — τοῦτο μόλις τῶν μυρίων κακῶν τέλος εὑράμενον, cod. τούτων μόνων τῶν Τυρίων κακὸν τέλος εὑραμένων, ed. — Μαντινίου, cod. Μαντίου, ed.

8. κατανοῆσαι, correxi: κατανοῆσοι, ed. — ἐν ἡμέρᾳ δὲ, cod. ἡμέρας δὲ, ed. — συνεπεφέροντο, ed. sed praestat haud dubie συναπεφέροντο. — καὶ ὅπως Δ. cod. καὶ πῶς Δ. ed. — ἴσα, correxi: ἴσα, ed.

9. τὴν ἄρκτον, correxi: τὴν ἄροτον, ed. — τἄλλα, cod. τὰ ἄλλα, ed. Dedi τἄλλα, non, quod Wolfius Analect. fasc. II. p. 431. praecipiebat, τἆλλα, cum auctoritate Bekkeri, qui in scriptoribus omnibus a se editis optimos plurimosque libros sequutus circumflexo ubique calculum adiecit, tum rationibus Göttlingii in animadv. ad Theodos. gramm. p. 222. permotus.

10. Ἐρασινίδην Ἀθηναῖον, cod. τὸν Ἀθηναῖον Ἐρασινίδην, ed.

11. ὁ δ' οὖν Δ. malit Bekk. — ἀλλ' οὖν ἔχει, cod. ἀλλ' οὖν ἔχοι, ed. — αὐτῷ μυθολογηθέντων, cod. μυθολογηθέντων αὐτῷ, ed. τῶν αὐτῷ μυθ. Bekk. recte.

12. ἧκε πρὸς Ἀλέξανδρον, cod. ἧκεν ὡς Ἀλέξαντρον, ed. — ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἑβδομήκοντα, correxi: ἀπὸ ἑνὸς καὶ οα, ed. — ἔτη ἐβίω, correxi: ἔτι ἐβίω, ed. — τὸ ἐκείνης ἐκίγῃ. cod. τὸ

ἐκείνης ἦν ἐπίγρ. ed. — παρὰ τοίχῳ, cod. παρὰ τοῖχον, ed. — καὶ ὅτι τὰς κυπαριττίνας δέλτους μεταγρ. correxi: τὰς κυπαριττίνους δ. ed. In universum quidem non repugnem formae communi ἡ κυπαρίττινος, et ipse paulo supra λιθίνους σοροὺς intactas reliqui, exemplum sequutus Schaeferi et Iacobsii ad Anthol. Palat. T. III. p. 622. sed quum modo praecessisset εὑρίσκουσι τὰς κυπαριττίνας δέλτους, hic mutationem satis excusatum et necessariam putavi. — εἰςβάλλει, cod. ἐμβάλλει, ed.

13. Χαρίκλειαν, correxi: Καρίκλειαν, ed.

14. ὁ Διογ. Ἀντ. cod. Διογ. ὁ Ἀντ. ed. — παρ' ἐλπίδας, cod. παρ' ἐλπίδα, ed. Alterum pluralis exemplum habes apud nostrum, cap. 5. adde Soph. Antig. 392. Pors. ad Eurip. Hecub. 680. Orest. 966. Villois. ad Long. p. 169. Schaefer. in Steph. Thes. ed. Brit. p. 3718.

ANNOTATIO
CRITICA IN IAMBLICHUM.

Οὗτος ὁ Ἰάμβλιχος Σύρος ἦν γένος πατρόθεν καὶ μητρόθεν, Σύρος δὲ οὐχὶ τῶν ἐπῳκηκότων τὴν Συρίαν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τῶν αὐτοχθόνων, γλῶσσαν δὲ Σύραν εἰδὼς καὶ τοῖς ἐκείνων ἔθεσι ζῶν, ἕως αὐτὸν τροφεὺς, ὡς αὐτός φησι, Βαβυλώνιος λαβὼν Βαβυλωνίαν τε γλῶσσαν καὶ ἤθη καὶ λόγους μεταδιδάσκει, ὧν ἕνα τῶν λόγων εἶναί φησι καὶ ὃν νῦν ἀναγράφει. αἰχμαλωτισθῆναι δὲ τὸν Βαβυλώνιον, καθ' ὃν καιρὸν Τραϊανὸς εἰςέβαλεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πραθῆναι Σύρῳ ὑπὸ τῶν λαφυροπώλων, εἶναι δὲ τοῦτον σοφὸν τὴν βάρβαρον σοφίαν, ὡς καὶ τῶν βασιλέως γραμματέων ἐν τῇ πατρίδι διάγοντα γεγενῆσθαι· ὁ μὲν οὖν Ἰάμβλιχος οὗτος, Σύραν τὴν πάτριον γλῶσσαν εἰδὼς, ἐπιμαθὼν καὶ τὴν Βαβυλωνίαν, μετὰ ταῦτα καὶ τὴν Ἑλληνίδα φησιν ἀσκήσει καὶ χρήσει λαβεῖν, ὡς ἀγαθὸς ῥήτωρ γένοιτο. Ex marg. cod. Venet. Bessar. cf. Chardon de la Rochette mélanges de crit. et de philol. T. I. p. 19. 20. ubi nonnulla minus emendate scripta inveniuntur.

Cap. 1. Φοῖνιξ, sic exhibui vocem cum Bekkero, altera forma Φοίνιξ posthabita, v. Herm. ap. Erf. ad Soph. Oed. Tyr. 746. Schaefer. ad Hes. op. 69. p. 215. Gnom. Graec. et ad Soph. Philoct. 562. conf. Bekk. Anecd. p. 70, 24. et 1429. — Post ὁ Ἀχιλλεὺς quae addunt edd. ὁ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις ἢ γράψας; omisi cum optimo cod. Venet. Bessar.

2. τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, cod. et ed. sed praestat puto τῆς αὑτοῦ γυν. — εὐνούχων, cod. ἡμιαῤῥένων, ed. — Σάκας καὶ Δάμας, cod. Δάμας καὶ Σάκας, ed.

3. ὑπ' ἄντρῳ, cod. ὑπ' ἄντρον, ed. — περικαθίσταται, cod. περικάθηται, ed. — ὑπὸ τοῖς τοῦ ἄντρου μυχοῖς, cod. ὑπὸ τοὺς τοῦ ἄντρου μυχοὺς, ed. — καὶ μελιττῶν, cod. καὶ μελισσῶν, ed. — κρούσασαι, cod. κρούουσαι, ed. — διμλιχμησάμενοι, cod. διαλικμησάμενοι, ed. — καταῤῥυέντες, cod. παραῤῥυέντες, ed.

4. αὐτοῖς ανιμ. correxi cum Bekk. αὐτοῖς, ed. — παρὰ τὴν ὁδὸν, cod. περὶ τὴν ὁ. ed. — τῶν προσιόντων correxi cum Chard. et Bekk. προσπόντων, ed. — διαναστήσαντος necessario in διαναστησάντων mutandum esse contendit Chardon de la Rochette mélang. de crit. et de philol. T. I. p. 77. male, pertinet enim singularis ad Rhodanem.

5. πονουμένου error est sive calami sive typorum: ποιουμένου cod. et ed. recte.

6. πάλιν ἐκεῖθεν, cod. ἐκεῖθεν πάλιν, ed. — ἐγνωκότες, cod. διεγνωκότες, ed. πεπηδημένους, vitiose excusum pro πεπεδημένους.

7. ἅπερ εἰς ἔργον, cod. ἃ εἰς ἔ. ed. — πιόντας correxi: πίοντας, ed. — ἐνυπνίῳ δειμ. cod. ἐν ὕπνῳ δ. ed. — ἐν τῇ νησῖδι hic et in capp. seqq. scripsi cum Bekk. v. Draco Straton. p. 23, 14. 45, 17. Spohn. de extr. Odyss. parte, p. 171. s. ἐν τῇ νησίδι, ed.

8. Βόχορος ὁ κρ. cum Bekk. ἢ Βόχορος, post lacunam rasura ortam, cod. Βόροχος ἢ Βόρυχος, ed.

9. κανθαρὶς correxi: κάνθαρις, ed. — συνεπτυγμένοις, cod. συνεπηγμένοις, ed. — παιδὸς μήτηρ, cod. παιδὸς δὴ μήτηρ, ed.

10. ἐξ οὗ καλεῖσθαι κτλ. digni sunt qui comparentur loci Athen. III. p. 98. D. et Lex. Paris. msti apud Bast. ep. crit. p. 267. — νεκυομαντείας, cod. νεκυομαντίας, ed. — ὁ συγγραφεὺς, cod. articulum omisit ed. — ἀκμάσαι φησὶν, cod. φησὶν ἀκμάσαι, ed. — ὃς βασιλ. ἦν, ex emend. Chardoni de la Roch. mél. T. I. p. 80. et Bekk. ὡς β. ἦν, ed. Οὐῆρον, ex emend. Casaub. Οὔκρον, ed. — καὶ ὅποι τελευτήσοι, cod. καὶ ὅτι ποῖ τελευτήσει, ed.

11. Post περὶ Ῥοδάνην Chardono de la Roch. p. 80. καὶ Σινωνίδα inserendum videtur. — ἐκεῖθεν ἔπεσθαι, cod. ἔθηκεν ἕ. ed. — ἐθεράπευσε, cod. ἐθεράπευε, ed. — συλλ. διὰ τοῦτο correxi cum Bekk. συλλ. δὲ τοῦτο, ed. — Δάμα ἐπιφ. correxi: Δάμα ἐπιφ. ed. — Διαβαίνει τὸν π. cod. διαβαίνει δὲ τὸν π. ed.

12. συλλ. αὐτοῦ πεφευγέναι, cod. συλλ. αὐτοῦ διαπεφευγέναι, ed.

13. λαβὼν φύλ. cod. ἀνελὼν φύλ. ed. — τῆς ἐπικαλουμένης, cod. τῆς καλουμένης, ed. — τοῦ ἑαυτὸν διαχρησαμένου, cod. ἑαυτὸν emendaverat etiam Chardon de la Roch. p. 81. τοῦ ἑαυτοῦ διαχειρισαμένου, ed.

14. πίστιν καταστᾶσα, cod. πίστιν καὶ καταστᾶσα, ed. Interpunctionem capitis recte indicavit Chardon de la Roch. p. 81.

15. τὴν αὔλιον, cod. et ed. τὴν αὔλειον mavult Chardon de la Roch. p. 81. — μεθυσθέντα cum Bekk. correxi: μεθυθέντα, ed. — Ῥοδάνει, cod. Ῥοδάνῃ, ed. — πασάμενος correxi cum Bekk. πασσάμενος, ed. — περιεῤῥηγμένος, cod. περιῤῥηξάμενος coni. Chardon de la Roch. p. 82. minus bene: περιεῤῥιμμένος, ed. — ὁρμᾷ, cod. τολμᾷ, ed. — ἐκώλυε, cod. ἐκώλυσε, ed.

16. παρὰ τοῦ χρ. cod. περὶ τοῦ χρ. ed.

17. Μεσοποταμίᾳ συνεγένετο, cod. et ita coniecerat Chardon de la Roch. p. 84. Μεσοποταμία συνεγ. ed.

18. προςέγραφε, cod. προςέγραψε, ed.

19. ἔφθη, cod. ἔφυγε, ed. — κατὰ τῆς κόρης, cod. μετὰ τῆς κόρης, ed. — παρακαθημένην, cod. παραμυθουμένην, ed.

20. καρατομῆσαι, cod. καρατομῆσαι αὐτὴν, ed. — ἔρωτι σχεθεὶς, cod. σχεθεὶς ἔρωτι. ed. — σώζει τε ταύτην, cod. σ. τε αὐτὴν, ed. — ἀφελόμενος, cod. et ed. ἀφελομένη, coni. Chard. de la Roch. p. 86. — ἐπ' αὐτῇ πληρῶσαι, cod. ἀντιπληρῶσαι, ed. — συνεκαθεύδησεν correxi cum Bekk. συνκαθεύδησεν, ed. — ἐν τῷ τ. δ. περιβόλῳ, cod. εἰς τὸν τ. δ. περίβολον, ed. sed v. Phot. bibl. p. 79, 6. 39. ed. Bekk.

21. παραδ. δὲ καὶ Σ. cod. καὶ omisit ed. — τοὺς Ἀλανοὺς π. cod. καὶ τοὺς Ἀ. π. ed. — ὑπὸ θεῶν, cod. ὑπὸ θεῷ, ed. — ἑλκύσας εἴθισεν ed. servavitque Bekk., sed cod. ἐθίσας εἵλκυσεν, probante Chard. de la Roch. p. 86. — στρατὸν, cod. στρατῷ, ed.

22. Βαβυλωνίων, cod. neque aliter Hoeschel. et Chard. de la Roch. p. 86. Βαβυλωνίαν, ed. — ἐν οἷς ὁ ιϛ' λ. cod. ἐν οἷς καὶ ιϛ' λ. ed.

IAMBLICHI FRAGMENTA E SUIDA.

I. T. I. p. 10. Kust. v. ἄβρα, — Ἰάμβλιχος· ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι. Referuntur haec a Chardono ad cap. XIII.

II. T. I. p. 87. v. ἀκόλαστος — λέγεται καὶ ὁ τολμηρός· καὶ Ἰάμβλιχος· ὁ δὲ ἐγέλα νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γελῶντα, νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα αὐθάδη. Referuntur a Chardono ad Garmum, cap. XXI extr. mihi potius ad Setapum istum, τὸ ἦθος ἀκόλαστον, cap. XV. pertinere videntur.

III. T. I. p. 160. v. ἀναγκαία τράπεζα, ἡ εὐτελὴς καὶ πικρά, — καὶ Ἰάμβλιχος· τὴν δὲ ἅλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἤ

ἀναγκαῖα, προςέπεμψά σοι. Pertinent haec procul dubio ad litteras, de quibus cap. XIII. extr. mentio fit.

IV. T. I. p. 303. v. ἀπραγμόνως, ἐλευθέρως, ἄνευ τινὸς ἐξετάσεως, Ἰάμβλιχος· εἶτα ἐάσατε οὕτως ἀπραγμόνως ἀποθανεῖν.

V. T. I. p. 557. v. διακωδωνίσω, οἷον δοκιμάσω, — καὶ Ἰάμβλιχος· ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων, οὐχ οἷός τε ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵτινες ἦσαν οἱ παῖδες. Pertinere videntur ad cap. III. init.

V. b. T. I. p. 561. v. διαμπερέως, διαμπερές, δι' ὅλου διῆκον· ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερὲς μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους τριάκοντα, εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος. Sunt haec ut plura in sequentibus sine auctoris nomine a Suida in medio posita: sed in his Iamblichum agnoscere facillimum: nam iisdem fere verbis in epitomes nostrae cap. III. inveniuntur.

VI. T. I. p. 635. v. δύςερως, ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν· ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ δυςέρωτος. Haec quoque a Suida sine auctoris nomine proferuntur: verisimili vero coniectura ductus Iamblicho tribuit Chardonus et ad cap. XVIII. init. refert: malim tamen ad cap. XIII. trahere, ubi mentio iniicitur τοῦ δούλου τοῦ ἐραστοῦ καὶ φονέως.

VII. T. II. p. 6. v. ζηλοτυπία, ζῆλος ἐξ ὑπονοίας τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς, εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια, Ἰάμβλιχος· ἡ δὲ μεστὴ μὲν ἦν καὶ τῆς ἔμπροσθεν ζηλοτυπίας, προςειλήφει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς πράξεως εὐτολμίαν· ὡς οὖν ἐλάβετο τῆς ὁδοῦ, ὁ μὲν πρῶτος ἀγὼν, ἔφη, διηγώνισται, ἐχώμεθα δὲ καὶ τοῦ δευτέρου, καὶ γὰρ ἐν καιρῷ γεγυμνάσμεθα. Magnopere displicet Chardoni ratio, qui longioris huius fragmenti sedem quaerit cap. XIX. extr. ita ut δεύτερος ἀγὼν ad nuptias spectet cum Garmo conficiendas: nam neque omnino huic sensui respondent verba Iamblichi, neque quis fuerit prior iste ἀγὼν perspicitur: hunc enim ad nuptias cum Rhodane referre, cui non contortum videatur et subabsurdum? Omnia sunt expedita, si ad cap. [illegible] initium revocantur: tunc singula aptissima sunt: ὁ πρῶτος ἀγὼν caedes est Setapi, cap. XV. quam πρᾶξιν vocat Sinonis, qua feliciter perpetrata ad ζηλοτυπίαν etiam εὐτολμίαν assumpserit: ζηλοτυπία recte ἡ ἔμπροσθεν dicitur, quum iam ante occisum Setapum suspiciosa facta esset in Rhodanem, cap. XIV. atque ὁ δεύτερος ἀγὼν secunda ista est caedes, quam parat puellae, a Rhodane mari falso creditae, Sinonis ἔτι κατὰ τῆς κόρης ἐπιμαινομένη.

VIII. T. II. p. 45. *ἤδη, ἀντὶ τοῦ λοιπόν, ταχέως, — καὶ Ἰάμβλιχος· ἤδη γὰρ ἐλεῶ σε, ὅτι τὰ αὐτά σοι δυστυχῶ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, τοῦ παρόντος.*

IX. X. T. II. p. 50. *ἥκιστα, οὐδαμῶς, — Ἰάμβλιχος· ἀνὴρ ἐπιστάμενος ἥκιστα ψεύδεσθαι, φίλος εἴπερ τις ἄλλος ἀληθείας· καὶ αὖθις· τὸ δαιμόνιον πάντα ἐφορᾷ καὶ ἥκιστα βούλεται ταῖς τιμωρίαις ἀπαραιτήτους καὶ ἀμειλίκτους εἶναι.* Horum fragmentorum prius de Bochoro, iudicum iustissimo, cap. VIII. posterius de Sinonide, nimia cupiditate ad vindicandas iniurias abrepta, intelligit Chardonus, in secunda huius coniecturae parte certe falsus: nulla enim, quantum nos quidem novimus, Sinonidi divinitus infligitur iracundiae poena. Mihi haec in totius operis fine pronunciasse videtur Iamblichus, ita ut Garmum, cruentum profecto hominem, potissimum tangerent, simul vero primariam ad quam auctor lectorum animos adtendere volebat sententiam moralem paucis verbis comprehenderent: quod quam parum abhorruerit ab horum scriptorum consilio, docent ea, quae ipse Photius in extremo Diogenis Antonii capite scite monuit.

XI. T. II. p. 292. v. *κελαρύζει, μετὰ ἤχου ῥεῖ· ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τοῦ χιλοῦ, ὁ δὲ ἔπινε τοῦ ποτοῦ ἀκούσιος, καὶ ἅτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ὠθουμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπιφερομένου ὡς φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός.* Insignem hanc laciniam, Suidas enim auctoris nomen suppressit, Iamblicho tribuit et ad cap. XI. extr. probabiliter refert Io. Toupius, emend. in Suid. T. II. p. 222. et T. III. p. II. idem plura vitia feliciter emendavit: in editionibus enim legitur *κελαρίζει* et *χυλοῦ* et *ἀκούσιον* et *ἐκελάριζε*. Quod vero praeterea tentat, *τοῦ ποταμοῦ* pro *τοῦ ποτοῦ* (edd. *ποτὸν τοῦ ποτοῦ*, in quibus *ποτὸν* ex dittographia ortum delevisse satis habui.) et *ἡ φάρυγξ* pro *ὡς φάρυγξ*, minus placet. Verba denique extrema, *καὶ πολὺς ἐν τῷ στ. ἦν β.* ex alio Suidae loco, T. I. p. 442. v. *βορβορυγμός*, bene addidisse videtur Toupius.

XII. T. III. p. 87. v. *περιηγεῖτο, πανταχόσε περιήρχετο· πῦρ δὲ αὐτοῖς ὑπέφαινεν ἡ Σινωνὶς καὶ περιηγεῖτο.* Quamquam Iamblichi nomen reticuit Suidas, tamen de auctore dubitare non sinit Sinonidis mentio. Pertinent fortasse ad incendium cap. V. descriptum.

XIII. T. III. p. 327. v. *σκευή, ὅπλισις ἢ στολή· ὁ δὲ ἱερεὺς σκευὴν ἐσκευάζετο τὴν τοῦ δημίου, μεταλαβὼν ἀντὶ τῶν σεμνοτάτων τὰ οἴκτιστα.* Haec quoque apud Suidam anonyma Iamblichi esse et cap. XII. locum suum habere, recte monuit Chardonus: haud senserat Toupius, quamquam in curis noviss Suid. p. 274. de voce *σκευή* agens.

XIV. T. III. p. 337. v. *σκοτιαῖος ἦλθεν*, *ἀντὶ τοῦ ἔτι σκοτίας οὔσης· οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες σκοτιαῖοι εἶδον τὰ σώματα καὶ νόμῳ τῶν Βαβυλωνίων ἐπέῤῥιψαν αὐτοῖς ὁ μὲν κάνδυν, ὁ δὲ χλαμύδα, ὁ δὲ ψωμοὺς, ὁ δὲ ἀκρόδρυα,* [*καὶ μέγα κεφάλαιον ἠθροίσθη κερματίων.*] Neque horum verborum auctorem indicavit Suidas: sed eum Iamblichum esse patet ex comparatione cap. IV. Verba *ἐπέῤῥιπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάνδυν, οἱ δὲ ἀκρόδρυα*, leviter variata rursus leguntur T. I. p. 93. v. *ἀκρόδρυα*. Ceterum quae post *ἀκρόδρυα* habet Suidas, *καὶ μέγα κεφ. ἠθρ. κερμ.* vix ab Iamblicho profecta, perperam huc sunt illata: aptiore Suidae loco, T. II. p. 304. v. *κεφάλαιον*, exstant, nec quicquam iis cum nostro loco est commune.

XV. T. III. p. 346. v. *Σόραιχος*, *ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοραίχου ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται.* Repetita sunt T. III. p. 318. v. *Σίννων καὶ Σιννωνίς*, ut solet Suidas pro *Σίνων* et *Σινωνίς*. Utrobique suppressum est Iamblichi nomen, hoc vero loco vitiose *τοῦ Σηραίχ*, illo *ἡ Συννωνὶς* impressum. Ad cap. XIX. pertinere videntur.

XVI. T. III. p. 398. v. *συμφήσας*, *συντρίψας*, — *καὶ Ἰάμβλιχος· βιαζομένους δὲ τοὺς κολυμβητὰς συμφήσας ὁ ποταμὸς ἔφερε κάτω, καὶ οὐκέτι ἀπενόστησαν.*

XVII. T. III. p. 414. v. *συχναῖς*, *συνεχέσι*, — *καὶ Ἰάμβλιχος· παρεσκεύασε πομπὴν ἐπιφανῆ καὶ λαμπρὰν, ἐσθῆτα σοβαρὰν καὶ θεραπείαν συχνὴν εὐνούχων τε καὶ θεραπαινίδων.* Chardono iudice referenda sunt ad cap. XVI. init.

XVIII. T. III. p. 441. v. *τελαμὼν*, *ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος*, *Ἰάμβλιχος· περιβαλὼν δὲ περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τελαμῶνας, προσέδησε τῇ κλίνῃ.*

XIX. T. III. p. 445. v. *τελώνης*, *Ἰάμβλιχος· ἔδωκε τὸν ὅρμον ὁ τελώνης τῷ ἐμπόρῳ· ἤδη καὶ θήσουσι λύκοι ἄρνας ἐκ τῶν στομάτων καὶ λέοντες ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀπολύσουσι νεβροὺς ταῖς μητράσιν, ὁπότε καὶ τελώνης ἀφῆκεν ἄγραν τοιαύτην.*

XX. T. III. p. 537. v. *ὑπεξέπεμψεν*, *ὑπεξήγαγεν*, *ἀπέπεμψεν*, *Ἰάμβλιχος· ὄντας ὡραίους καὶ καλοὺς τοὺς παῖδας ὁ πατὴρ ὑπεξέπεμψεν εἰς τοὺς ποιμένας, φοβούμενος τύραννον ὑβριστήν.* Aut fallor egregie, aut pueri, quos dicit Iamblichus, Euphrates sunt et Tigris: quod si statuimus, pertinet *ἀποσπασμάτιον* nostrum ad *παρεκβολὴν* cap. VIII. comprehensam, nisi malis referre ad fratrum occisorum par, de quo agitur cap. V.

XXI. T. III. p. 584. v. *φάσμα*, *ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κακὸν φώνημα Γάρμῳ, καὶ ἔδοξε τράγος εἶναι, μὴ ταῦρος, ἐκεῖνο τὸ φάσμα.* Particulam horum verborum, *ὁ δὲ ἕ. τ. ἐ. κ. φ. Γάρμῳ*, iterum legimus Suid. T. I. p. 468. v. *Γάρμος*. Ce-

terum et haec Iamblichi esse et veram eorum sedem cap. III., meridiana luce est clarius.

Alia fortasse huius scriptoris fragmenta latent adhuc in Suida, quem Iamblichi auctoritate saepius, quam nomine usum esse ea, quae dedimus, abunde docent: haec sagacior expiscetur. Nunc unum tantum subiungimus, quod sub Adriani Tyrii nomine in libro perraro, Excerptis variis Graecorum sophistarum ac rhetorum, a Leone Allatio a. 1641. editis, p. 250. legitur. Tribuerunt hoc nonnulli Iamblicho nostro: sed ut concedam ab Iamblicho scriptum esse posse, quamquam fatendum, copiosam hanc et effusam descriptionem a narrationis genere, quo in Babylonicis usus est Iamblichus, haud mediocriter discrepare, ita tamen procul absum ab eorum levitate, qui sine ullo testimonio externo neque ullis internis rationibus ducti ab Iamblicho revera scriptum esse audacter contendant, eodem nomine etiam a Chardono de la Rochette et optimo quidem iure notati.

Περὶ προόδου τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως.

Τὸ ἅρμα, ἐφ' ᾧ φέρεται ὁ βασιλεὺς, ἅπαν ἐλέφαντός ἐστιν εἰργασμένον, ἐγγύτατα ἀπήνης Ἑλληνικῆς· αἱ δὲ ἡνίαι τῶν ἵππων εἰσὶ πορφυραῖ ταινίαι· ἐφέστηκε δὲ ὁ βασιλεὺς σκευὴν ἐσκευασμένος ἐξαίρετον, ἐν ᾗ μήτε θηρᾷ, μήτε δικάζει, μήτε θύει, ἀλλὰ πομπεύει μόνον· ἔστι δὲ ἁλουργὶς χρυσῆ· ἐξ ἴσου γὰρ ὁ χρυσὸς ὕφανται τῇ πορφύρᾳ· φέρει δὲ καὶ σκῆπτρον ἐλεφάντινον, ᾧ τὴν χεῖρα τὴν δεξιὰν μετέωρον ἐρείδεται· ἡγοῦνται δὲ ἱππεῖς σκηπτοῦχοί τε καὶ σατράπαι, ἵππαρχοι καὶ χιλίαρχοι, οἷς τι μέτεστι τοῦ ἔργου, οἱ μὲν πεζοὶ ἀργυράσπιδες, ἔτι δὲ ἀργυροθώρακες καὶ χρυσοθώρακες, ψελλίοις μὲν τὰς χεῖρας, στρεπτοῖς δὲ τοὺς τραχήλους κεκοσμημένοι, περὶ δὲ ταῖς κεφαλαῖς οὐ κράνη περιτίθενται, ἀλλὰ ἐπάλξεων σημεῖα καὶ πύργων, στεφανοῦντα τὴν κεφαλὴν καὶ σκέποντα, καὶ ταῦτα μὲν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πεποιημένα· ἔστι δὲ ἄλλα καὶ λιθοκόλλητα τοῖς κρείττοσιν· ὀλίγοι δὲ καὶ στεφάνοις χρυσοῖς ἀναδέδενται, οἷς ἂν ἐκ βασιλέως δοθῇ· οἱ δὲ ἐφ' ἵππων ἐλαύνουσι Νισαίων, τῶν μὲν πολεμικὸν τρόπον ἐσκευασμένων προμετωπιδίοις τε καὶ στερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις· καὶ παραμηρίδια τοῖς ἱππεῦσι περίκειται, τῶν δὲ εἰς πομπὴν ἠσκημένων χρυσοχαλίνων πάντων, ὥςπερ εὐδαιμόνων γυναικῶν, ζωστῆρές τε καὶ τελαμῶνες καὶ ἔφιππα (f. ἐφίππια) οὐδὲν οὐδὲ τούτων ἐστὶν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν ἢ χρυσόπαστον· τρίχες δὲ τῶν ἵππων οὖλαι διαπλέκονται, καθάπερ πλόκαμοι γυναικῶν, καὶ διαδοῦνται καὶ περισφίγγονται πορφυραῖς τε καὶ ποικίλαις ζώναις· ἐν δὲ ταῖς ἱππολοφ'

αις ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἰωροῦνται καὶ καθίενται κατὰ τῶν αὐχένων, αἱ μὲν ἁπαλαί, αἱ δὲ ὀρθαί, αἱ δὲ οὖλαί, αἱ μὲν φύσει πεφυκυῖαι, αἱ δὲ διὰ τέχνης ἠναγκασμέναι. Πλάττουσι δὲ αὐτῶν καὶ βαδίσματα καὶ βλέμματα καὶ νεύματα καὶ φρονήματα, ἐνίων δὲ καὶ τὰ φρυάγματα καὶ χρεμετίσματα· πομπευτὴς γὰρ ἵππος πάντα διδάσκεται· πρῶτον μὲν γὰρ αὐτὸς ἐκτείνας εἰς τὸ ἔδαφος τοὺς πόδας καὶ χαμαιπετὴς γενόμενος ἀναβάτην λαμβάνει καὶ τρυφῶντα καὶ κάμνοντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον πεπαιδευμένος οὐκ εἰς γαστέρα καθίεται, ἀλλ' εἰς γόνατα πίπτει, ἵνα δοκῇ τὸν ἱππέα δέχεσθαι καὶ προσκυνεῖν· ἔπειτα παρέχει ὑγρὰν τὴν ῥάχιν καὶ κραδαινομένην ἐν τῷ δρόμῳ δίκην ἑρπετοῦ· διδάσκει δὲ καὶ ῥυθμίζειν ἑαυτὸν καὶ σχηματίζειν καὶ ταῖς ῥισὶν ἐμπνεῖν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμβλέπειν καὶ ὑψαυχενεῖν καὶ σοβεῖν καὶ γαυριᾶν καὶ πάντα ὅσα καὶ ἀθλητὴς ἐπιδείκνυσι τῷ θεάτρῳ· ἐκ δὲ τούτων ὁ μὲν ἵππος εὐειδέστερος φαίνεται, ὁ δὲ ἱππεὺς σοβαρώτερος γίγνεται.